

ONSDAGEN DEN 3 SEPTEMBER 2008

ORDFÖRANDESKAP: WALLIS

Vice talman

1. Öppnande av sammanträdet

(Sammanträdet öppnades kl. 9.00.)

2. Situationen i Georgien (ingivna resolutionsförslag): se protokollet

3. Klassificering, märkning och förpackning av ämnen och blandningar - Klassificering, märkning och förpackning av ämnen och blandningar (anpassning av direktiv 76/768/EEG, 88/378/EEG, 1999/13/EG, 2000/53/EG, 2002/96/EG och 2004/24/EG) - Klassificering, märkning och förpackning av ämnen och blandningar (anpassning av förordning (EG) nr 648/2004) (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är en gemensam debatt om

– betänkandet av Amalia Sartori, för utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet, om förslaget till Europaparlamentets och rådets förordning om klassificering, märkning och förpackning av ämnen och blandningar och om ändring av direktiv 67/548/EEG och förordning (EG) nr 1907/2006 (KOM(2007)0355 – C6-0197/2007 – 2007/0121(COD)) (A6-0140/2008),

– betänkandet av Amalia Sartori, för utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet, om förslaget till Europaparlamentets och rådets beslut om ändring av rådets direktiv 76/768/EEG, 88/378/EEG, 1999/13/EG och direktiven 2000/53/EG, 2002/96/EG och 2004/42/EG för att anpassa dem till förordning (EG) nr ... om klassificering, märkning och förpackning av ämnen och blandningar och om ändring av direktiv 67/548/EEG och förordning (EG) nr 1907/2006 (KOM(2007)0611 – C6-0347/2007 – 2007/0212(COD)) (A6-0142/2008), och

– betänkandet av Amalia Sartori, för utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet, om förslaget till Europaparlamentets och rådets förordning om ändring av förordning (EG) nr 648/2004 för att anpassa den till förordning (EG) nr ... om klassificering, märkning och förpackning av ämnen och blandningar och om ändring av direktiv 67/548/EEG och förordning (EG) nr 1907/2006 (KOM(2007)0613 – C6-0349/2007 – 2007/0213(COD)) (A6-0141/2008).

Günter Verheugen, kommissionens vice ordförande. – (DE) Fru talman, mina damer och herrar! På min kollega kommissionsledamot Stavros Dimas vägnar vill jag först tacka föredraganden Amalia Sartori för hennes noggranna arbete med detta svåra förslag. Hennes hårda arbete har gjort det möjligt att nå en överenskommelse med rådet vid första behandlingen, vilket kommissionen är mycket glad över. Återigen handlar det om kemikalier och skyddet för människor och miljön mot deras potentiellt farliga effekter.

Kemikalier är inte bara ett europeiskt problem eller en fråga som EU har monopol på. Kemikalier tillverkas, saluförs och används över hela världen, och de risker som är förknippade med deras användning är desamma överallt. Därför har vi givetvis försökt få till stånd ett världsomfattande system för beskrivning och angivande av dessa risker. Den lagstiftning vi ska anta i dag ger en grund för globalt enhetlig miljö-, hälso- och säkerhetsinformation om potentiellt farliga kemikalier.

Hälso- och miljöskyddet kommer att bli öppet och jämförbart över hela världen först när harmoniserade mätstandarder används för klassificering och märkning av de risker som kemikalier medför. Vi får inte underskatta de ekonomiska fördelarna heller. Europeiska företag kommer att spara pengar, eftersom de inte kommer att behöva bedöma de riskförfaranden som är tillämpliga i olika länder utifrån olika kriterier och olika system. Personer som yrkesmässigt använder kemikalier kommer, liksom konsumenterna över hela världen, att gynnas av harmoniseringen. Personer som använder kemikalier kommer inte längre att behöva sätta sig in i olika system för att veta vilken risknivå en viss kemikalie har.

Den kompromiss som föredraganden har lagt fram är balanserad. Särskild hänsyn tas till frågor som bestämmelsernas genomförbarhet och tydlighet. Även om medlagstiftarna har lagt fram många ändringsförslag så innebär de inte någon betydande ändring av de underliggande principerna eller grundstrukturen hos kommissionens ursprungsförslag. Därför kan kommissionen godta dessa förslag. Redan när vi utarbetade förslaget vannade sig kommissionen om att behålla den nuvarande mycket höga skyddsnivån för människors hälsa och miljön. Jag är mycket glad över att parlamentet och rådet delar vår grundsyn i den här frågan. Det nära och konstruktiva samarbetet mellan parlamentet, rådet och kommissionen har i stor utsträckning underlättat förhandlingsprocessen, och som jag redan nämnt innebär detta att vi kan godta samtliga Amalia Sartoris kompromissförslag.

Amalia Sartori, föredragande. – (IT) Fru talman, mina damer och herrar! Som jag redan har påmint kommissionsledamoten om har vi under de senaste månaderna upprepade gånger behandlat frågan om klassificering, märkning och förpackning av kemiska ämnen och blandningar. Detta system är mer känt under sin förkortning GHS, som jag är föredragande för.

Därför skulle jag, i stället för att på nytt gå in på frågans tekniska detaljer, vilja börja med att tacka mina kolleger och skuggföredragande, som jag har samarbetat med för att uppnå en konstruktiv och oerhört tillfredsställande dialog baserad på omfattande samarbete och öppenhet. Jag vill särskilt tacka alla för det stöd och förtroende som visats mig. Det gav mig det stöd som behövdes för att nå ett gott förhandlingsresultat med rådet och kommissionen.

Jag vill också tacka föredragandena för yttrandena från de berörda utskotten – Anne Laperrouze, för utskottet för industrifrågor, forskning och energi, och Andreas Schwab, för utskottet för inre marknaden och konsumentskydd, vilka deltagit inom ramen för ett förstärkt samarbete. De yttranden som antogs av de båda utskotten kompletterade och förbättrade faktiskt förslaget och gjorde det effektivare och enklare för slutanvändarna, dvs. konsumenter, företag, branschorganisationer, tillsynsmyndigheter och medlemsstater. Jag vill nämna det utmärkte arbete som utförts av parlamentets tjänstemän och ledamöterna i de grupper som bistått oss, liksom av kommissionens och rådets företrädare.

Under de senaste månaderna har vi alla strävat efter att försöka begränsa antalet ändringsförslag och nå samförstånd om vissa kompromisser. Efter två månader med tekniska trepartsdiskussioner med övriga institutioner har vi nått ett tillfredsställande kompromisspaket med rådet, som godkändes av Coreper den 27 juni och som innebär att vi kommer att kunna nå en överenskommelse vid första behandlingen, om dagens omröstning går väl.

Med denna nya lagstiftning behöver vi å ena sidan fullgöra våra internationella åtaganden, och alltså se till att FN:s GHS är förenlig med vår egen lagstiftning innehållsmässigt. Å andra sidan måste vi hålla de tidsfrister som gäller enligt vår lagstiftning i Reach.

Med denna nya förordning kommer vi samtidigt att lyckas med att både ge ett bättre skydd för användarna av dessa ämnen och göra våra företag mer konkurrenskraftiga och effektiva. Enligt dessa nya bestämmelser, som är desamma över hela världen, kommer länderna inte att få betrakta en och samma produkt som skadligare eller mindre skadlig än vad man gör i andra länder. Så har inte varit fallet hittills, och det är inte bara ologiskt, med tanke på att samma ämne medför samma risker oavsett var man befinner sig, utan det är också ytterst riskabelt när dessa produkter exporteras till ett annat land och i slutändan används av personer som inte har något begrepp om riskerna med den produkt de använder.

Jag anser därför att för användare och arbetstagare inom den här sektorn, särskilt de oerhört många små och medelstora företagen, så kan vårt förslag vara ett effektivt gensvar inte bara för alla EU-medborgare och européer, utan för människor över hela världen.

Anne Laperrouze, föredragande för yttrandet från utskottet för industrifrågor, forskning och energi. – (FR) Fru talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Jag vill börja med att gratulera vår föredragande Amalia Sartori och skuggföredragandena från de övriga grupperna. Jag anser att vårt arbete, som inte var lätt med en 2 000 sidor lång text, har lett till verkliga framsteg.

Jag kommer först att tala för utskottet för industrifrågor, forskning och energi, vars yttrande jag var föredragande för, och därefter som företrädare för min politiska grupp.

Industriutskottet har antagit olika ändringsförslag och jag ska kort nämna de viktigaste.

Hänsyn måste tas till de små och medelstora företagens situation. Dessa uttryckte sitt intresse för denna fråga under kommissionens förberedande samråd. Av 360 företag var det 45 procent, med färre än 250 anställda, som deltog i kommissionens Internetsamråd mellan den 21 augusti och den 21 oktober 2006.

Vårt utskott var angeläget om att betona att syftet med GHS inte bara är att tillhandahålla nödvändig information utan också att skydda konsumenterna och miljön. Vårt utskott uppmanade medlemsstaterna att införa ett förfarande som hjälper alla leverantörer inom vissa produktionssektorer, särskilt små och medelstora företag, att fastställa en korrekt klassificering, märkning och förpackning av dessa ämnen och blandningar.

Vårt utskott var också angeläget om att Reach ska följas, och lade därför fram ändringsförslag om tonnage.

Slutligen ville vårt utskott förekomma eventuella tvister om tolkningen av förordningens krav, i det här fallet mellan leverantören och en medlemsstat, och även tillgodose behovet av ett förfarande för att säkra en harmoniserad klassificering, något som inte bara bottnade i en strävan efter att undvika en dubbling av förpackningslagstiftningen.

Nu ska jag tala i egenskap av skuggföredragande för ALDE-gruppen och redogöra för några av grundprinciperna i vårt angreppssätt.

Vi välkomnar givetvis detta initiativ. En global strategi är helt och hållet förenlig med målet att skydda hälsan och miljön mer effektivt, samtidigt som varuhandel möjliggörs.

Eftersom det är ett globalt system är det viktigt att den kommande förordningen inte medför begränsningar för europeiska företag som deras internationella konkurrenter slipper. Det vore önskvärt att förslaget är förenligt med Reach både när det gäller tidsramar och ett tonnagebaserat angreppssätt och när det gäller bilagorna, inte minst bilaga VI.

Beträffande den information som de färdiga produkterna märks med måste grundprincipen vara informationens kvalitet och relevans, inte dess kvantitet, med tanke på att Europeiska kommissionen har valt att inkludera ledet efter tillverkning. Vår grupp ansåg att det var viktigt att erkänna att det finns andra värdefulla informationskällor, i synnerhet icke-statliga organisationer och industrin, liksom vikten av kommunikationsverktyg som Internet. Vissa uppgifters sekretess måste också skyddas. Denna lagstiftning får slutligen inte resultera i fler djurförsök.

Med tanke på det strama tidsschemat och de komplexa bilagorna erinrar jag om att parlamentets ledamöter beslutat att inte göra några ändringar i dessa. Syftet med detta var också att underlätta förhandlingarna. Det här var en stor eftergift från parlamentets sida. I det här avseendet har vi dock noterat att en av dessa bilagor innebär ett allvarligt problem med den omedelbara förenligheten och genomförandet för de berörda industrierna.

Bilaga VI är en förteckning över ämnen med harmoniserade europeiska klassificeringar. Emellertid finns det redan en liknande förteckning, som industrin använder för att klassificera och märka blandningar. I samband med övergången gjordes dock ändringar i denna förteckning, som måste tillämpas så snart GHS träder i kraft. När det gäller tekniska anpassningar är dock tidsramen minst arton månader.

Många små och medelstora företag är bekymrade över den här förändringen. Det är viktigt att vi når en överenskommelse med rådet vid första behandlingen och så snart som möjligt slutar att offentliggöra bestämmelser, så att industrin och användarna får tid att anpassa sig till det nya systemet och systemet kan börja fungera i slutet av 2008.

Därför uppmanar jag kommissionen att presentera en lösning som ger industrin tillräckligt med tid att anpassa sig efter förordningens krav, utan att det får oproportionerliga effekter.

Efter trepartsmötet och förutom problemet med bilagan tycker jag att den text som vi ska rösta om ser bra ut. Jag skulle bara vilja uppmärksamma några framträdande punkter. Vi har talat mycket om PBT-ämnen. Dessa omfattas inte av FN:s GHS. Parlamentet har försäkrat sig om Europeiska kommissionens stöd för att föra fram sin klassificering på FN-nivå. Parlamentet har också sett till att uppdelningen av kategorin ögonirritation i underkategorier har tagits bort, eftersom detta otvivelaktigt skulle ha lett till fler djurförsök utan att tillföra något verkligt mervärde. Vi kan också rapportera att försök på människor enbart på grundval av denna förordning är förbjudna, och att FN:s GHS är en dynamisk process. En mekanism har hittats för att göra det möjligt att ta hänsyn till FN:s GHS i EU:s GHS. Sekretessen skyddas på ett balanserat sätt.

Förenlighet med Reach garanteras och parlamentet har godtagit en nolltröskel för registrering och anmälan, även om vi ursprungligen ville ha en tröskel på ett ton för vissa produktkategorier. Denna nolltröskel godtogs eftersom ämnen och blandningar enbart avsedda för FoTU-ändamål är undantagna från tillämpningsområdet.

Jag anser att vi har gjort ett bra jobb och jag hoppas på en bra omröstning och på att GHS kommer att tillämpas korrekt.

Andreas Schwab, *föredragande för yttrandet från utskottet för inre marknaden och konsumentskydd*. – (DE) Fru talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Jag vill börja med att säga att utskottet för inre marknaden och konsumentskydd är mycket nöjt med den kompromiss som lagts fram av Amalia Sartori för utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet. Vi anser att vi genom denna lösning har funnit en mycket bra kompromiss och en mycket bra lösning, både för kemikalieföretagen på EU:s inre marknad – varav flertalet bedriver global verksamhet – och för konsumenterna, och att vi också har nått en mycket bra kompromiss för konsumenterna med allergier.

Detta blev möjligt enbart tack vare det vänskapliga och orubbliga samarbetet mellan föredragandena. Jag vill särskilt tacka Amalia Sartori för hennes sätt att leda förhandlingarna, också under trepartsmötet. I slutändan råder det inget tvivel om att detta var avgörande för att nå en lösning som uppfyllde allas förväntningar.

Jag är nöjd med resultatet eftersom jag, sett ur den inre marknads och företagens perspektiv – särskilt kemikalieföretagen, vars erfarenhet av EU och Reach inte har varit odelat positiv – anser att det globalt harmoniserade systemet för klassificering och märkning av kemikalier (GHS), som en universell riktlinje fastställt av FN, kan genomföras på EU:s inre marknad på ett mycket byråkratiskt och praktiskt sätt. Detta kommer att ge direkta konkurrensfördelar på EU:s inre marknad för företag som verkar där, eftersom harmoniserad märkning är ett stort framsteg jämfört med den nuvarande lagstiftningen, som fortfarande skiljer sig åt på vissa perifera områden.

Herr kommissionsledamot! Under trepartsdiskussionerna talade vi också kort om att lagstiftningen om transport av dessa konsumentvaror fortfarande inte har harmoniserats och att det därför kan vara värt att fundera över om vi under de närmaste månaderna i stället bör inrikta oss på lagstiftning om transport av kemikalier.

För det andra var det rätt att lämna bilagorna oförändrade, eftersom vi därigenom lyckades undvika att diskussionen utvecklades på samma sätt som skedde med Reach. I den här frågan stöder jag Anne Laperrouze från gruppen Alliansen liberaler och demokrater för Europa, som vi också har haft ett utmärkt samarbete med. Även om det innebar att vissa enskilda punkter som vi hade velat förbättra fick lämnas därhän, så ser vi nu i efterhand att det verkligen var den bästa vägen att gå.

Jag vill ändå uttrycka mitt stöd för Anne Laperrouzes önskan att införa en övergångsfrist i bilaga VI för ämnen som ändrats i denna bilaga, eftersom vi när vi inledde samrådet inte kunde veta att dessa ämnen inte skulle omfattas av den lösning vi beslutade oss för. Herr kommissionsledamot! Jag skulle verkligen uppskatta om ni kortfattat kunde kommentera detta i ert svar.

Användare av kemiska konsumentprodukter vet i allmänhet inte så mycket om dessa produkters sammansättning. När vi diskuterade GHS lade vi därför särskild vikt vid att genomföra systemet på ett sätt som är praktiskt för konsumenterna. Även om det inte var möjligt att beakta varje enskilt fall i detalj fann vi en lösning – åtminstone för de vanligaste konsumentprodukterna, såsom disk- och tvättmedel – som gör konsumenterna medvetna om de kvantiteter kemikalier som dessa produkter innehåller. Samtidigt blir det möjligt för konsumenterna att fortsätta att använda produkterna på samma sätt som tidigare.

Jag kanske kan ge er ett exempel. Tidigare kunde man bara köpa flytande diskmedel i stora flaskor som rymmer flera liter. Allt miljövänligare teknik för tillverkning och användning av dessa produkter har lett till att den mängd flytande tvättmedel som krävs har minskat successivt, och de största förpackningarna i köken rymmer nu bara 300 eller 500 ml.

Koncentrationen av kemikalier i dessa produkter har otvivelaktigt ökat, men för konsumenterna är detta förenligt med den nuvarande GHS-lösningen eftersom vi vet att människor använder de här produkterna dagligen. Därför behövde vi inte överklassificera dem.

Det var alla punkter av betydelse för den inre marknaden. Tack för er uppmärksamhet.

Guido Sacconi, för PSE-gruppen. – (IT) Fru talman, mina damer och herrar! I ett sådant här läge, när vi alla är överens, riskerar vår debatt att bli enformig. Själv vill jag bara ta upp tre mycket kortfattade politiska punkter, eftersom jag till fullo håller med om vad mina kolleger sagt.

Den första punkten är givetvis att ge vår föredragande en eloge för hennes ihärdighet från första början. Sedan de allra första mötena har hon visat en politisk beslutsamhet slutföra denna fråga vid första behandlingen, och det har hon faktiskt nästan tvingat oss till genom att vrida om armen på oss. Men vi var alla övertygade om att detta var nödvändigt för att vi skulle kunna införa lagstiftning snabbt och omedelbart få till stånd en klassificering av alla ämnen och ta ett verkligt steg mot tuffare standarder för att skydda konsumenternas hälsa och – detta håller jag med om – hälsan för de arbetstagare som använder de här ämnena inom många olika sektorer. Det gäller särskilt de svårare förutsättningar som gäller för ett litet företag.

För det andra har vi undvikit den ökande faran med att på nytt ta upp gamla diskussioner som lades på hyllan när Reach antogs, vilket jag är mycket glad över. Internationellt sett anser jag att det är ytterst tillfredsställande att Reach i allt högre grad används som riktmärke av andra länder, som tillämpar Reach som en modell efter vilken de anpassar sin egen lagstiftning.

De bestämmelser om klassificering av ämnen som vi snart ska rösta om måste under alla omständigheter anpassas och införlivas så att de överensstämmer med huvudförordningen om klassificering, märkning och förpackning av ämnen och blandningar, utan att några nya inslag tillkommer.

Som alla mina kolleger vet innebär detta i förlängningen att GHS inte är sista ordet i frågan om klassificering och märkning av ämnen. Det har talats mycket om PBT. Vi får inte glömma att det är en fortlöpande process. Just nu genomför vi det som vi redan har och klassificerar ämnen där FN redan har utfört riskanalyser. Så snart vi har nya farokategorier och resultaten av nya studier kommer GHS att uppdateras utifrån dem. Det är därför en fortlöpande process.

Liam Aylward, för UEN-gruppen. – (GA) Fru talman! Miljön och folkhälsan är viktig för alla medborgare och denna lagstiftning är direkt förknippad med båda. Parlamentet röstade för Reach-systemet, som nu är på plats och skyddar människors hälsa och miljön från riskerna med kemikalier. Syftet med Reach är att se till att tillverkare och importföretag registrerar, klassificerar och godkänner kemikalier. En central del av systemet är att informera allmänheten genom att märka dessa kemikalier.

Jag kan bara berömma denna lagstiftning liksom kommissionsledamoten, som har gett EU:s system en lika stark ställning som FN:s GHS (FN:s globalt harmoniserade system för klassificering och märkning av kemikalier). Allmänheten kommer att informeras om riskerna med kemikalier med hjälp av symboler som anger risken för explosion, brand, cancer och förgiftning. Detta kommer att gynna industrin eftersom länder över hela världen godtar GHS-systemet. Och allmänheten kommer att känna större förtroende för kemikalier med information och en klar och tydlig märkning.

Carl Schlyter, för Verts/ALE-gruppen. – Vi pratar mycket om att vi tar initiativ på klimatområdet, men om vi hade haft en helhetssyn på miljöområdet hade vi också här direkt kopierat FN-lagstiftningen. Nu tar vi alltså bort akut toxiska kategorin fem. Och varför gör vi det? Jo, av den bisarra anledningen att annars hade antalet substanser som skulle klassificeras och märkas ökat. Skälet är alltså inte någon slags miljölogik eller hälsologik. Nej, vi vill inte kopiera kategori fem eftersom antalet substanser då hade ökat, trots att vitsen med hela grejen är att vi skulle ha en gemensam global standard som skulle underlätta både för handel och, i det här fallet, även för miljö och information till konsumenterna. Jag slogs för att vi skulle återinföra akut toxisk kategori fem, men tyvärr gick inte det.

En annan sak som vi drev och faktiskt lyckades få igenom tillsammans med rådet var att stoppa förslaget om en minskad klassificeringsgräns på 10 kg. Jag vill tacka rådet för att de stod på sig. Även kommissionen gjorde positiva insatser. Om förslaget hade gått igenom skulle Reach ha underminerats. Reach handlade om att undersöka kemikalier, se om de är farliga och registrera dem. Men Reach behandlar och registrerar bara de 30 000 mest använda kemikalierna, de med högst volym. De övriga 70 000 kemikalier som vi använder skulle hanteras med den här lagstiftningen. Då är det väldigt bra att vi behöll den och att det inte blev någon nedre gräns för när man ska klassificera. Om förslaget hade gått igenom hade Reach inte haft sitt komplement i GHS. Jag är väldigt glad att det inte blev så och därför kan jag stödja det här.

Jag är också glad för att vi lyckades stoppa en onödig uppdelning i kategorier för djurtester, t.ex. ögonirritationstester.

Med de två segrarna i bagaget kan jag rösta för det här betänkandet. Jag vill då verkligen betona att nu när vi inte lyckades med att få med de väldigt farliga PBT-kemikalierna och en prioriteringslista för undersökning här och nu, så fick vi i alla fall en text om att vi ska driva det här på FN-nivå, att det ska inkluderas i FN-systemet. Nu vill jag verkligen se att kommissionen arbetar hårt för att uppnå det målet, för det är väldigt viktigt. Annars har vi en helt misslyckad kemikaliepolitik. Det är väldigt viktigt att dessa substanser nu snabbt dras igenom i FN-systemet eftersom vi inte klarade av att ta första steget här.

Vad händer då för konsumenterna? De blir inte så väl informerade som de kunde ha blivit om kemikaliers farlighet och det är tråkigt. Men de får i alla fall en hyfsad standard och ett basalt skydd för att skydda sig från farliga kemikalier. Så i slutändan blev det en kompromiss som ingen är nöjd med och det är kanske så det brukar bli.

Avril Doyle, för PPE-DE-gruppen. – (EN) Fru talman! Kemikalier är en naturlig och viktig del av vår miljö. Även om vi inte tänker på det så ofta använder vi kemikalier dagligen. Den moderna världen skulle inte kunna fungera utan dem. Kemikalierna håller vår mat färsk och våra kroppar rena, de hjälper våra grödor att växa och de driver våra bilar. Rätt använda och hanterade gör kemikalierna det möjligt för oss att leva längre och hälsosammare liv.

Förslaget till förordning, som kompletterar Reach och innebär att EU:s system för klassificering, märkning och förpackning av ämnen och blandningar anpassas till FN:s globalt harmoniserade system, är ett rimligt och balanserat förslag.

Om vi vill utnyttja fördelarna med kemikalier till en rimlig kostnad måste vi acceptera att det finns risker. Vi måste därför hitta en balans mellan risker och fördelar, och kontrollera kemikaliernas risker genom noggrann märkning, forskningsbaserad reglering och innovativ teknik. Vi måste också hitta en balans mellan ett korrekt fullgörande av EU:s internationella åtaganden vid FN:s ekonomiska och sociala råd och världstoppmötet om hållbar utveckling, som hölls i Johannesburg i september 2002, samtidigt som vi undviker att lägga onödiga bördor på företag i form av opraktisk och överdrivet krävande märkning.

Jag har därför lagt fram flera ändringsförslag till förslaget till förordning. Jag anser att det är särskilt viktigt att se till att klassificeringen av produkter inte skapar förvirring bland konsumenter eller i hälso- och sjukvården. Alltför mycket information är detsamma som ingen information. Därför har jag lagt fram ett ändringsförslag om förpackning av produkter som exempelvis har en opraktisk utformning eller som är så små att det är tekniskt omöjligt att sätta på en etikett. I sådana fall bör riskmärkningen ske på annat lämpligt sätt, till exempel genom etiketter som kan knytas fast.

Jag vill särskilt tacka föredraganden Amalia Sartori för stödet för mina ändringsförslag och hennes utmärkta arbete med detta betänkande.

Även om de befintliga förordningarna om identifiering och anmälan av farliga beståndsdelar i kemikalier är lika i många avseenden så finns det vissa skillnader som är tillräckligt betydande för att resultera i annan klassificering, annan märkning och andra säkerhetsdatablad. Det globalt harmoniserade systemet (GHS) kommer förhoppningsvis att innebära en effektiv sammanjämkning av dessa olika klassificeringar. Fördelarna med användning av kemikalier är mycket större än riskerna, vilket stämmer i ännu högre grad sedan lagstiftningen om registrering, utvärdering, godkännande och begränsning av kemikalier (Reach) infördes.

Vi måste alla vara medvetna om att kemikalier kan innebära potentiella risker för människors hälsa och miljön, på grund av de olika leden, från tillverkning till hantering, transport och användning. I det avseendet väntas överenskommelsen mellan FN och EU om GHS leda till ett bättre skydd för människors hälsa och miljön. Den kommer även att ge företagen tydligare spelregler, särskilt företag som ägnar sig åt internationell handel.

De potentiella men hanterliga risker som är förknippade med kemikalier accentuerar behovet av vår lagstiftning om ett globalt harmoniserat system för förpackning och märkning av kemikalier. Här välkomnar jag att rådet och parlamentet enades om en text den 27 juni, och jag gratulerar återigen vår föredragande till hennes arbete med denna komplicerade men ytterst viktiga fråga.

Jens Holm, för GUE/NGL-gruppen. – I synnerhet de som arbetar med att framställa kemikalier drabbas särskilt hårt. Enligt en finsk studie utsätts ungefär 32 miljoner EU-medborgare varje dag för cancerframkallande kemikalier på sina arbetsplatser.

Det är vår plikt att förbjuda de farligaste kemikalierna och överlag ta kontroll över alla kemikalier. Det var det som var syftet med kemikalielagen Reach som vi beslutade om förra året. Man kan diskutera utfallet av

Reach. Jag tyckte själv att slutresultatet blev urvattnat och sönderlobbat av industrin, men nu finns den där i alla fall, världens mest omfattande kemikalielag.

GHS, det globala harmoniserade systemet för klassificering och märkning av kemikalier är en fortsättning och ett komplement till Reach. GHS syftar till att föra ut information om kemikalierna till arbetare och konsumenter. Syftet är att de tusentals ämnen och blandningar som finns omkring oss ska klassificeras och märkas. GHS är faktiskt en FN-konvention som vi nu ska genomföra på EU-nivå. När GHS väl har gått igenom – dessvärre inte förrän 2010 för ämnen och så sent som 2015 för blandningar – ska alla kemikalier vara lätta att identifiera. Det handlar om bättre information till de miljontals arbetare som varje dag kommer i kontakt med kemikalier, för konsumenter som ska kunna veta vad de handlar. Märkningen kommer också att leda till stärkning av folkhälsan över lag och för miljön.

Industrin kan glädja sig åt mer överensstämmande lagstiftning som kommer att underlätta internationell handel. Det är ett stort steg framåt och det är därför som vi i GUE/NGL-gruppen stöder den här kompromissen.

Men det är att beklaga att vi inte nådde ända fram. Kemikalier som är toxiska, långlivade och bioackumulerande, så kallade PBT-er, kommer inte att märkas. I stället innebär den här kompromissen att frågan om PBT-er ska lyftas till FN-nivå. Det är en allvarlig brist i överenskommelsen. Varför inte bestämma att PBT-kemikalierna ska ha samma status som alla de andra och också märkas. Nu får man hoppas att andra länder trycker på frågan om PBT-kemikalierna. Jag tror också att det kommer att bli fallet på sikt.

Trots detta är det här en hyfsad kompromiss som kommer leda till att miljontals européer, arbetare och konsumenter, får mer information om de tiotusentals kemikalier som vi har omkring oss. För alla som drabbas av cancer, allergi eller hudsjukdomar av kemikalier, är det här ett stort och viktigt beslut!

Graham Booth, för IND/DEM-gruppen. – (EN) Fru talman! Nu när Reach-förordningen börjar utkräva sin förfärliga tribut av tillverkningsindustrin, framför allt de små företagen, och antalet djurförsök ökar kraftigt har vi i form av A6-0140/2008 fått ytterligare instruktioner från Unescos nitiska världsherrar om hur man ska klassificera, märka och förpacka resultaten av ursprungsidén.

Den kommersiella och politiska elit som EU utgör åtrår i lika hög grad antidemokratisk global dominans och skyndar sig därför att genomföra dessa instruktioner, precis som de skyndade sig att genomföra Reach. De överöste oss med försäkringar om sina goda avsikter, vilket kanske kan skydda eller vilseleda deras så kallade intressenter för stunden, men det kommer inte att lugna alla arbetslösa som de här åtgärderna redan håller på att leda till.

Några smulor av erkännande av den allmänna opinionen har fallit från den rikes bord i form av ändringsförslagen 10, 12, 39 och 42, för att under vissa omständigheter prioritera färre djurförsök framför att följa lagens bokstav. Jag har förstått att detta är följderna av påtryckningar från inflytelserika miljögrupper, vars stöd EU är starkt beroende av. Men att som i ändringsförslag 40 låta primaters välfärd gå före människors är väl ändå att gå lite väl långt för att blidka dessa grupper. Å andra sidan är det inte ofta man hittar något som är värt att rösta ja till i EU:s beklämmande och överdrivna lagstiftningsprocess.

Förresten finns det inget skäl till att demokratiska nationalstater, med oberoende rättsväsenden där allmänheten har fri tillgång till domstolsprövning, inte skulle anta förnuftiga säkerhetsstandarder frivilligt. Överstatliga påbud kan tyckas vara ett enkelt val, men den centraliserade oansvariga makten de tillför, med det ena obefogade direktivet efter det andra, är inte bara en önskad bieffekt utan deras gräslika huvudeffekt.

Det krav som framförs i skäl 7 och som går ut på att denna lagstiftning kommer att ge industrin en konkurrensfördel, liksom tillägget i ändringsförslag 1 om att detta framför allt skulle gälla små och medelstora företag, är helt enkelt skrattretande. Som vanligt är det pamparna i EU:s storföretag som kommer att gynnas när deras små konkurrenter får problem. De kommer att bli ännu större fiskar i en mindre damm eller också fly utomlands. Utländska handelsföretag kommer aldrig att krypa för EU med dess löjliga restriktioner, utan kommer att handla med varandra med väsentligt större lönsamhet än vad de skulle få med oss. Högkonjunkturen är slut. Recessionen är här och under bördan av EU-lagstiftning som A6-0140/2008 sjunker våra ekonomier som stenar.

Alla höjdare här kan säga vad de vill till sina väljare på det egna språket utan att behöva oroa sig för att väljarna ska höra vad kollegerna säger till de egna väljarna i de andra länderna. Det finns ingen allmän EU-valkrets och det kommer vi heller inte att få förrän om ett eller ett par århundraden när alla talar samma språk. Till dess kommer EU-demokrati att vara ett skämt, ett mörkt och farligt sådant dessutom. Men era privilegier är enorma. Varför skulle ni bry er om detta eller de galna kontraproduktiva lagar ni fortsätter att klubba igenom utan att tänka närmare på saken? Och varför skulle jag bry mig – jag går ju i pension vid månadsskiftet. När

jag läste ändringsförslag 28 insåg jag varför jag har fått nog av allt detta nonsens. Där står: "beredning: blandning eller lösning som består av två eller flera ämnen; blandning och beredning är synonymer". Hur skulle vi klara oss utan denna supernanny-stat som förklarar sådant för oss, och hur i all världen har jag lyckats överleva och nå en så mogen ålder som 68 år när jag tillbringade min barndom med att tugga blyfärgen av träspjälorna i min barnsäng? Jag antar att det gav mina antikroppar något att göra på den tiden när vi faktiskt hade antikroppar.

Varje påbud om bly påskyndar EU:s kollaps allt mer. Det välkomnar jag, men jag beklagar den skada ni åsamkar 27 före detta demokratier, det ena katastrofala året efter det andra.

Jim Allister (NI). - (EN) Fru talman! Eftersom kemikalier tillverkas och handlas globalt tycker jag att det är helt logiskt att beskrivningen av risker på förpackningen inte bör skilja sig åt mellan länderna, eftersom det vore negativt både för konsumenterna och för dem som noggrant redogör för riskerna.

Jag konstaterar dock att det "globalt harmoniserade" systemet för närvarande inte är särskilt globalt. Det är mer uppsplittrat än globalt. Jag undrar om övriga länder kommer att följa EU:s exempel och anamma detta FN-system och vilka konsekvenser det kan få för Europas företag om de inte gör det.

När vi genomför dessa åtgärder måste vi hitta en bra balans. För det första är det avgörande att det inte sker någon överklassificering av produkter, vilket skulle vara förvirrande för konsumenter och för hälso- och sjukvården.

För det andra måste vi fullgöra dessa internationella åtaganden utan att lägga onödiga bördor på våra företag. Många företag har uttryckt oro över kostnaderna för genomförandet. Det kommer att bli höga kostnader för IT, utbildning och omförpackning som vi inte får underskatta, särskilt inte för småföretagen. Även jag hyser oro för att de små och medelstora företagen kan drabbas. Det gäller särskilt de företag som bedriver handel i utlandet, där kostnaderna mycket väl kan bli högre än vad de kan hantera.

Eija-Riitta Korhola (PPE-DE). - (FI) Fru talman! Vi har fortfarande debatten om EU:s senaste kemikalieförordning, Reach, i färskt minne. Det var ett av de tuffaste lagstiftningspaketen under den här valperioden. Den förordning om klassificering, märkning och förpackning av ämnen och blandningar som vi behandlar nu är delvis baserad på och kompletterar Reach-förordningen, som nyss har trätt i kraft. Det var därför den gav upphov till en mängd frågor på förhand.

Kommissionens önskan att nå en överenskommelse vid första behandlingen tycktes först alltför ambitiös med tanke på att parlamentet tidigare hade uttryckt sitt intresse för kemikalielagstiftning. Jag kan därför bara beundra min kollega Amalia Sartoris hedervärda arbete och ledarskap i samband med detta tekniska betänkande. Hon har också lyckats undvika frestelsen att revidera förordningen alltför mycket och till exempel inkludera nya stycken och klassificeringar av ämnen i bilagorna, vilket skulle ha sinkat och till och med hindrat förordningens ikraftträdande.

Det betänkande som vi har arbetat igenom i utskotten kommer sannolikt att göra det möjligt att nå de mål som fastställts för förordningen, särskilt när det gäller att harmonisera och förenkla lagstiftningen. GHS och Reach kompletterar varandra och underlättar inte bara arbetet för tillverkare och distributörer av kemikalier. I stället kommer tydlig och säker märkning att återställa konsumenternas förtroende för dem.

När utskottet inledde sitt arbete oroade man sig för att GHS-förordningen skulle innebära att många tvättmedel, exempelvis, på samma sätt måste klassificeras som frätande. Då skulle till exempel propplösare och flytande diskmedel få samma klassificering och förpackningsmärkning, vilket skulle få till följd att konsumenterna inte skulle kunna skilja mellan farliga produkter och mildare rengöringsmedel. I dag avspeglar dock klassificeringarna ämnenas faktiska potentiella risker så väl som kan förväntas.

Syftet med detta system, som ju bygger på en FN-överenskommelse, är att samma kriterier ska gälla för klassificering och märkning av kemikalier som för förordningarna om transport, försäljning och användning av kemikalier över hela världen. Enligt överenskommelsen ska systemet vara fullt operativt senast 2008. Vi har fortfarande några månader på oss.

Gyula Hegyi (PSE). - (EN) Fru talman! Den globala harmoniseringen av klassificering, märkning och förpackning av ämnen och blandningar är välkommen och EU bör spela en ledande roll i att skydda våra medborgare mot farliga kemikalier. Hela initiativet härrör från FN och det är således ett globalt projekt. Det globalt harmoniserade systemet är ett lovande tecken på globalt samarbete i miljöfrågor. Jag stöder därför antagandet av kompromissen om Sartoribetänkandet.

Jag har lagt fram över tjugo ändringsförslag för att säkra en lämplig märkning och säker användning av kemikalier. Sjuttion av dessa ändringsförslag antogs av miljöutskottet. Samma utskott antog också flera ändringsförslag från föredraganden som skulle försvaga konsumenternas rättigheter när det gäller information om riskerna med kemikalier i produkter.

Socialdemokratiska gruppen och jag röstade emot dessa förslag eftersom vi fäster stor vikt vid konsumenternas intressen. Jag är glad över att den nya kompromissen inte innefattar dessa konsumentfientliga ändringsförslag, och jag kommer därför att rösta för kompromissen. Jag är inte odelat nöjd med den, men vi kan inte skjuta upp införlivandet av GHS i vår lagstiftning.

Låt oss ha som grundprincip att företagen inte bör återropa företagssekretessen när de släpper ut farliga kemikalier på marknaden. Konsumenterna måste ha rätt till all nödvändig information om risker.

Det är givetvis detaljerna som är viktigast, så vi får se hur GHS kommer att fungera i praktiken, hur industrin kommer att ange fara på produkterna och om konsumenterna förstår angivelserna och varningarna. Informationen bör vara tydlig och lättfattlig. Sammanfattningsvis hoppas jag att GHS kommer att bli ett bra verktyg för att presentera resultatet av Reach för allmänheten, så att konsumenterna får större förtroende för kemikalier, vilket också kommer att hjälpa vår industri.

Min assistent Gergely Simon, som har arbetat mycket med denna och andra frågor, kommer snart att lämna parlamentet. Jag skulle vilja tacka honom för hans bidrag till vårt gemensamma mål, det vill säga ett kemiskt säkrare Europa.

Hiltrud Breyer (Verts/ALE). – (DE) Fru talman! Vi vet alla att kemikalier tillverkas och handlas över hela världen, och farorna och riskerna är också globala. Vi behöver därför riktlinjer i form av tydlig klassificering och märkning, som gäller globalt. Jag hade gärna sett att EU hade blivit den motor som driver på för en mycket tydlig märkning och ett starkt konsumentskydd, men jag har hört många talare säga här att EU bör sätta sig i bromsvagnen i stället för att vara en motor.

Jag kan leva med den här politiska överenskommelsen, men jag är inte överdrivet nöjd med den. Ja, vi lyckades ta ett viktigt steg mot ökad säkerhet för människor och miljö. Jag är också glad över att vi lyckades begränsa skadorna i förhandlingarna med rådet och kommissionen, trots betänkandet från utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet när det gäller tröskelvärdena för märkning, som var alldeles för industrivänliga: de informationsvolymerna som legat till grund för klassificeringen borde stå med på etiketten. Jag är glad över att det inte längre finns några tröskelvärden baserade på tonnage för märkningskravet och heller inga fler godkända kryphål för industrin, och att fokus för det föreslagna klassificeringssystemet har svängt mot alternativ till djurförsök.

Jag hade dock gärna sett förbättrad märkning av kemikalier som är långlivade, bioackumulerande och toxiska, och att man hade inrättat en ny kategori för "akut toxicitet", eftersom det är en oerhört aktuell fråga där vi borde ha visat en vilja att vidta åtgärder. Jag menar att vi har sänt en viktig signal om ökad säkerhet för människor och miljö i dag, men vi kan inte vila på våra lagrar nu. Den här frågan kommer att hålla oss sysselsatta i framtiden, eftersom det är uppenbart att det finns gott om utrymme för förbättring.

Jean-Claude Martinez (NI). – (FR) Fru talman! Det finns redan globala redovisningsregler, globala livsmedelsstandarder i Codex Alimentarius, globala skattestandarder och FN:s modell för dubbelbeskattningsavtal. Nu ska vi fastställa globala standarder för märkning, klassificering, förpackning och tonnage för kemiska ämnen.

Den globala lagstiftning som FN:s sociala och ekonomiska råd antog 2002, det allmänna harmoniserade systemet, håller på att införlivas med EU:s lagstiftning.

Det finns helt säkert något värdefullt för alla i global harmonisering – för konsumenter, användare, små och medelstora företag – men bortsett från dessa 2 000 sidor, förfaranden, bilagor och förteckningar visar förordningen att europeisk standardisering inte räcker för att hantera globala problem. Globala problem kräver globala lösningar, vilket innebär att Storbritanniens premiärminister Gordon Brown har rätt: mellan FN-nivån och den globala nivån blir EU-nivån allt mer omodern, föråldrad och i slutändan värdelös.

Zuzana Roithová (PPE-DE). – (CS) Mina damer och herrar! Det är inte längre acceptabelt med olika nationell lagstiftning om handel på EU:s inre marknad, särskilt handel med farliga ämnen. En enhetlig klassificering och märkning av farliga kemikalier och blandningar är goda nyheter för konsumenterna, eftersom den föreslagna harmoniseringen förbättrar skyddet av deras hälsa och miljön. Det är också goda nyheter för den europeiska industrins konkurrenskraft att denna komplicerade förordning om transport, försäljning och

användning av farliga ämnen inte bara kommer att gälla i EU utan också i andra länder runtom i världen, tack vare FN:s rekommendationer.

Förordningen är förenlig med Reach men innebär också att faroklasser och farokategorier införs. Etiketterna kommer att inkludera hanteringsinstruktioner och obligatoriska bilder och symboler som är begripliga för människor över hela världen. Nya krav för förpackning och fästordningar kommer att ge skydd mot att behållare kan öppnas av barn, och vi får också bestämmelser om blindskriftsmärkning. Kritikerna varnar för höga kostnader för ommärkning, upprättande av säkerhetsdatablad och införande av ny förpackningsteknik. Men jag är övertygad om att dessa kortsiktiga utgifter kommer att understiga de långsiktiga kostnadsbesparingar man får genom att avskaffa dagens olika märkning av produkter beroende på destination. Genomförandetiden, som sträcker sig över perioden 2010–2015, är också tillräcklig för industrin.

Jag uppskattar verkligen att Amalia Sartori har lyckats nå en utmärkt kompromiss i parlamentet och även med rådet. Efter många månaders diskussioner om bestämmelserna i kommissionens förslag har hon lyckats åstadkomma en stor förbättring och balans, och jag rekommenderar därför att vi antar förslaget i morgon vid första behandlingen. Det är ett exempel på det utmärkta arbete som parlamentets föredragande utför tillsammans med rådets och kommissionens medarbetare.

Genowefa Grabowska (PSE). – (PL) Fru talman! I dag diskuterar vi en mycket viktig förordning som har sitt ursprung i en debatt och senare ett FN-beslut. I denna debatt, som kröntes av det ekonomiska och sociala rådets antagande av ett globalt harmoniserat system för klassificering och märkning av kemikalier, spelade samtliga medlemsstater, inte bara FN, en mycket aktiv och viktig roll, särskilt EU och även kommissionen. Detta innebär att det system som utformades där också är vårt system. Därför är det bra att vi i dag antar våra förordningar om användning av kemikalier i syfte att anpassa oss till detta system, samtidigt som vi ser till och vill försäkra oss om att våra medborgare – EU:s medborgare – skyddas och att också vår miljö skyddas från konsekvenserna av användningen av farliga ämnen. Syftet med denna harmonisering, klassificering och märkning av farliga ämnen är ju att åstadkomma en högre hälsoskyddsnivå och en bättre miljö.

Kemikalier påverkar människor på samma sätt var de än befinner sig i världen. När man köper en produkt måste man inte veta vad den innehåller. Däremot måste man veta att man köper en säker produkt. Man ska kunna lita på tillverkaren och den inhandlade produkten. Vår roll här ligger i märkningen, som fortfarande i hög grad skiljer sig åt. En produkt som är märkt som farlig i ett land kan vara giftig i ett annat, och skadlig i ett tredje. Det är otänkbart att de kemiska ämnenas ekonomi och handel skulle fungera på det sättet. Därför välkomnar jag vårt betänkande och dagens debatt. Jag anser att det vi gör nu är mycket viktigt.

Jag vill ta upp en sista fråga, nämligen följderna av behovet att tillhandahålla information om märkning. Jag talar om den information som alla som hanterar avfall måste få. Avfall från kemikalieprodukter, som är och kommer att förbli en enormt viktig fråga för vår miljö, måste också inkluderas i det här avsnittet. Där fullgörs hela cykeln för hanteringen av kemiska produkter och ämnen, och därmed bortskaffandet av farligt produktavfall. Låt oss ge EU:s medborgare en bra produkt och låt oss ge dem en känsla av kemisk säkerhet.

Luca Romagnoli (NI). – (IT) Fru talman, mina damer och herrar! Amalia Sartoris utmärkta arbete ser ut att vara det bästa lagstiftningsresultatet för att uppdatera lagstiftningen och därmed garantera bättre reglering av vissa aspekter av kemisk bearbetning. Betänkandet är berömvärt, inte bara för att det är i linje med FN:s harmoniseringsprogram utan också för att det tycks vara sammanhängande, tillgodoser producenternas och konsumenternas behov och givetvis också miljöns, i den mån detta är objektivt möjligt.

Som vanligt är vissa av mina kolleger inte helt nöjda. Jag får intrycket att detta beror på en ideologiskt radikal syn på de tekniska och vetenskapliga framstegen. Följden blir alltför ofta att man med hänvisning till miljöskyddet försöker begränsa oss. Det finns faktiskt länder utanför EU, inte minst Kina, som av helt andra skäl än de nämnda sätter ekonomin i första rummet och tillåter tillverkning, transport och lagring av kemikalier under förhållanden som allvarligt strider mot allt som vi med rätta vill värna om här.

Sartoribetänkandet är ett väsentligt framsteg eftersom det går ut på att harmonisera klassificeringen av ämnen och märknings- och förpackningsstandarderna för farliga ämnen och blandningar. Utan tvekan kommer detta att bidra till bättre säkerhet och förebygga hälso- och säkerhetsrisker för konsumenter, arbetstagare och miljön.

I dag kan länder klassificera samma ämnen på helt olika sätt, enligt de olika klassificeringssystem som nu används. Dessa skillnader kan vara så stora att de utgör en risk. Ämnen som i klassificeras som farliga i Europa kan helt sakna varningstexter i länder som Kina.

Denna situation ger inte bara en orättvis konkurrensfördel, utan utgör ett allvarligt hot för konsumenter överallt. Det här gäller tyvärr i synnerhet den globala marknaden, som ni så ofta kritiserar.

Åsa Westlund (PSE). - Fru talman! Innan jag började arbeta med miljöfrågor måste jag erkänna att min kunskap om kemikalier var relativt begränsad. Ju mer jag har lärt mig desto mer skeptisk har jag dock blivit till att vi använder en så stor mängd kemikalier i samhället i dag. För inte så länge sedan läste jag t.ex. att konsumtionen av kemikalier som används till städning i vanliga hushåll har ökat dramatiskt i mitt hemland Sverige. Ingen vet hur det egentligen påverkar vår hälsa. Vad vi vet är att redan i dag tvingas flera barn, enbart i Sverige, söka akutvård varje år för att de har fått i sig hushållskemikalier som är akut toxiska, trots att kemikalierna i dag har en varningsmärkning som talar om att de är just detta.

Denna varning kommer nu genom vårt beslut senare i dag dessvärre att försvinna från många produkter. Jag försökte tillsammans med några kolleger ändra på detta och få med att denna märkning av vanliga hushållsprodukter skulle få vara kvar. Så blir det nu inte. Det beklagar jag djupt eftersom det innebär att en viktig konsumentinformation går förlorad.

Ändå välkomnar jag att EU nu får en harmoniserad klassificerings-, märknings- och förpackningslagstiftning som komplement till Reach och att den har utarbetats utifrån det frivilliga internationella system som redan finns. Det underlättar för såväl konsumenter som företag. Efter att vi fattar det här beslutet i dag är det av yttersta vikt att alla nationellt ansvariga myndigheter tar sitt ansvar för att på ett bra sätt få nå ut med informationen om det nya märkningssystemet, inte bara till företagen utan också brett till olika konsumentgrupper.

Jag vill därför passa på att uppmana kommissionen och Günter Verheugen att följa upp hur och med vilken framgång detta verkligen sker så att vi vet om konsumenterna i Europa förstår vad märkningen betyder härnäst.

Rovana Plumb (PSE). - (RO) Fru talman! Detta förslag till förordning innebär, tillsammans med de båda andra förordningarna liksom förordningen om tvättmedel och beslutet att ändra lagstiftningen för efterföljande led att den europeiska och globala lagstiftningen om klassificering, märkning och förpackning av kemikalier harmoniseras. Lagstiftningens genomförande kommer att gynna människors hälsa, miljöskyddet och kemikalieindustrin. En utveckling av handeln med beaktande av säkerhetsvillkor och konsumentinformation är mycket viktig.

Genomförandet av GHS måste samordnas med genomförandet av Reach-direktivet för producenter, som är cirka 27 000 till antalet i EU, varav 95 procent är små och medelstora företag, och med utvecklingen av handeln med tredjeländer, som svarar för 25 procent av EU:s handelsvolym. Jag uppmanar kommissionen att inte ge upp förslaget om att den nya förordningen ska omfatta hela produktcykeln, också när produkten blir avfall.

Jag gratulerar föredraganden till hennes arbete.

Edít Herczog (PSE). - (HU) Tack så mycket, fru talman. För det första vill jag gratulera kommissionen och föredragandena, som har lyckats få till stånd en konstruktiv debatt om FN:s förslag och den Reach-plan som vi antog tidigare. Detta har lett till framsteg. Utskottet för inre marknaden och konsumentskydd anser att den största fördelen för konsumenterna och företagen är standardiserad märkning. Vi får inte glömma att kemiska ämnen inte blir säkrare bara för att man märker dem! Säkrare användning och bättre konsumentval ger större säkerhet, och vi måste därför slå fast att detta lagstiftningsförslag är ett framsteg i det avseendet och bör välkomnas. Slutligen vill jag säga och fästa er uppmärksamhet på att vi i EU har slutit upp bakom FN. Nu måste vi i samarbete med FN göra allt vi kan för att se till att resten av världen också anammar denna lagstiftning. Jag föreslår detta för att vi kanske ska kunna hitta anhängare till vår lagstiftning om kemikalieindustrin i resten av världen, i det transatlantiska ekonomiska rådet och andra internationella forum. Tack så mycket för er uppmärksamhet.

Alessandro Foglietta (UEN). - (IT) Fru talman, mina damer och herrar! Jag vill gratulera föredraganden Amalia Sartori, men också hennes skuggföredragande, rådet och kommissionen, för att en överenskommelse har nåtts om GHS-paketet vid första behandlingen.

Vi har lyckats nå det mål som hade ställts upp, det vill säga att få det nya systemet att fungera snabbt och i enlighet med Reach-förordningen, samtidigt som en hög skyddsnivå garanteras för människors hälsa och miljön och företagets affärsbehov tillgodoses genom att det blir enklare för dem att rikta in sig på utländska marknader.

När GHS väl är i kraft kommer företagen att kunna bedriva sin verksamhet på grundval av ett enda internationellt harmoniserat klassificeringssystem för ämnen, som bland annat kommer att göra det möjligt att enklare få tillgång till lagstiftning om ämnen via Europeiska kemikaliemyndigheten. Genom denna förordning, där internationella kriterier tillämpas för klassificering och märkning av farliga ämnen och blandningar i EU, kommer vi att se till att våra företag är redo att öppna sig för den globala marknaden. Detta kommer också otvivelaktigt att gynna konsumenterna, som lättare kommer att kunna känna igen farliga ämnen, såsom toxiska, frätande och retande ämnen.

Märkningssystemet GHS, med dess enhetliga och lättfattliga symboler, kommer att göra det enklare att identifiera riskerna med ämnen som ingår i vardagsprodukter som tvättmedel och tvålar. Dessutom kommer GHS, där särskilda säkerhetsanordningar för försegling av förpackningarna krävs för många ämnen, att göra det lättare att skydda våra barn från farliga olyckor i hemmet till följd av oavsiktligt intag av giftiga eller frätande ämnen.

GHS kommer givetvis att kräva vissa ansträngningar från företagen, särskilt de små och medelstora företagen, som bör ha förtroende för det nya systemet. Genom systemet kommer faktiskt sju nya farokategorier och en ny klassificering för transportsystemet att införas. Därför är vi särskilt nöjda med den överenskommelse som nåtts med rådet, där hänsyn också tagits till kraven på stöd, information och inkörningstid, i synnerhet för små och medelstora företag.

Överenskommelsen rymmer också ett samförstånd mellan alla parlamentsgrupper kring behovet av att i största möjliga mån hålla nere antalet djurförsök och dubbleringar av sådana försök. Av samtliga dessa skäl kommer min grupp att rösta för det föreslagna paketet.

Carl Schlyter (Verts/ALE). - Jag skulle bara vilja svara på vad kollegan Graham Booth sa här om att miljöreformen vill skydda människor, men inte djur. Han har nog missförstått detta. Det handlar om klassificering. I de texter som Graham Booth refererar till anges att man inte får hålla på och mixtra med en kemisk blandning enbart i klassificeringssyfte för att precis hamna under en viss gräns, att man inte får göra en massa djurtester för att undvika märkning. Det skulle nämligen leda till att vi får kemikalieblandningar som innehåller farliga ämnen, men av olika slag och därför inte når upp exakt till märkningsgränsen. Syftet skulle i dessa fall alltså vara att hålla på med djurtester enbart för att kunna smita undan märkning. Det är därför vi behöver de här texterna.

Här går djurhälsa och människohälsa hand i hand. Djurförsök undviks, men människor får ordentlig information om kemikalierna så att de kan vidta konkreta åtgärder för att skydda sig mot dem. Graham Booth har verkligen missförstått detta!

ORDFÖRANDESKAP: ROURE

Vice talman

Günter Verheugen, kommissionens vice ordförande. - (DE) Fru talman, mina damer och herrar! Denna kärnfulla och livliga debatt har visat att det ämne vi talar om är viktigt och omfattande. Jag menar att vi i dag kan säga att vi, genom att ta detta steg, sätter punkt för ett intensivt lagstiftningsarbete som utförts när det gäller kemikalieindustrin och tillverkning och användning av kemikalier i Europa – ett arbete som har tagit många år.

Jag vill verkligen klargöra detta och jag tänker på Hiltrud Breyers mycket förtjänstfulla metafor. Vem är det som är motorn och vem sitter i bromsvagnen? En sak är säker: när det gäller lagstiftning om kemikalier så är EU hela världens motor. Ingen annanstans finns det sådana förordningar som dem vi har infört och ingen annanstans ställer man sådana krav på kemikalieindustrin som vi gör. Kommissionen är därför fast övertygad om att vi nu, i samband med den övergripande lagstiftningen för denna sektor, behöver några år på oss att genomföra det vi redan har beslutat och att vi inte omedelbart bör ge oss in på andra stora projekt. Det finns goda skäl till att översynsperioder föreskrivs i Reach-lagstiftningen, och vi bör noggrant iaktta de perioder som lagstiftaren beslutat om. Det innebär att kommissionen alltid kommer att lägga fram rapporter och förslag på utsatt tid. När det gäller stora övergripande initiativ vill jag upprepa att kommissionen inte har för avsikt att lägga fram några fler förslag inom överskådlig framtid.

Jag kan också lugna er när det gäller systemets globala effektivitet. All information som jag har tillgång till visar att alla berörda parter runtom i världen verkligen arbetar hårt med att genomföra det system som FN: beslutat om. Vi ligger definitivt i framkant när det gäller det praktiska genomförandet. Jag tror att många länder har väntat på just det som sker här i dag, eftersom de vill basera sin egen lagstiftning och sitt eget

genomförande på det vi gör här i EU. Jag räknar med att vi nu kommer att få se dessa förfaranden slutföras i många andra länder.

Andreas Schwab tog upp en mycket intressant fråga – huruvida vi bör ha övergångsfrister för de tröskelvärden i bilaga VI som har strukits till följd av kompromissen mellan parterna. Jag kan bara säga att kommissionen inte har något emot övergångsfrister. Personligen anser jag att de är viktiga och lämpliga, men detta utelämnande i lagstiftningen har inte tillkommit av en slump. Det är ett led i en övergripande kompromiss, och med hänsyn till alla omständigheter anser jag inte att det skulle ha varit lämpligt om kommissionen hade låtit frågan om övergångsfrister för ett fåtal produkter stälpa hela kompromissen. Men vi kommer att se till att lagstiftarnas önskemål tillgodoses på lämpligt sätt.

Jag delar de farhågor som vissa av er har uttryckt i fråga om djurförsök. Jag hoppas verkligen att den här lagstiftningen inte kommer att leda till fler djurförsök. Det är viktigt att tester på primater med hänsyn till denna lagstiftning blir absolut förbjudna. Jag vill på nytt med kraft understryka att kommissionen kommer att lägga all sin kraft på att i största möjliga mån begränsa antalet djurförsök. För mig innebär detta att vi måste fortsätta att intensifiera våra ansträngningar för att hitta erkända alternativa metoder i stället för djurförsök. Alla som oroar sig över detta kan vara förvissade om att jag står på deras sida.

Avslutningsvis vill jag säga att jag anser att den rättsakt vi framför oss gör alla berörda parter till vinnare. Jag är mycket tacksam mot alla som har bidragit till detta.

Amalia Sartori, föredragande. – (IT) Fru talman, mina damer och herrar! Jag är oerhört nöjd med den debatt vi har haft. Jag vill tacka alla kolleger som har bidragit i dag. Jag vill också tacka dem för deras uppmuntrande ord om det arbete jag har utfört, som inte hade varit möjligt utan deras stöd, liksom stödet från skuggföredragandena och föredragandena för yttrandena från utskottet för industrifrågor, forskning och energi samt utskottet för inre marknaden och konsumentskydd. Flertalet ledamöter som har yttrat sig tycks vara nöjda med de resultat vi har nått.

Jag välkomnar det som någon sa om att även GHS är en fortlöpande process. Det är dessutom en arbetsmetod som vi har infört. I dessa situationer är det precis så och vi inser att världen kommer att fortsätta att förändras och utvecklas. Därför är vi i denna förordning, precis som i Reach och andra förordningar, noga med att tillhandahålla ett mycket specifikt och exakt regelverk och skapa utrymme för framtida ändringar baserade på dessa kriterier, även om kriterierna i sig är förutbestämda. Så tolkar jag kommissionsledamoten, som precis före mig talade om möjligheten att stödja en del av den debatt som har förts.

Vi är medvetna om att vi i dag antar en förordning som har brett stöd, vilket kommer att ge fördelar för konsumenter och arbetstagare inom denna sektor, vilka utgör huvuddelen av befolkningen. Vi vet att de här reglerna kommer att användas som en ram och som en obestridlig och oangripbar referenspunkt. Återigen, det här är en värld som förändras ständigt och kommissionen kommer att hantera dessa regler med hänsyn till det.

Talmannen. – Den gemensamma debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum i dag.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

Daciana Octavia Sârbu (PSE), skriftlig. – (RO) Förslaget till beslut om genomförande av det globalt harmoniserade systemet för klassificering, märkning och förpackning av kemikalier (GHS) är ett viktigt steg mot att skydda miljön och konsumenterna, som kommer att få större valmöjligheter, liksom de företag som vill etablera sig på den internationella marknaden.

En harmoniserad användning av etiketter och enhetlig beskrivning av farorna med kemikalier garanterar ett större förtroende hos konsumenterna för sådana produkter och underlättar också internationell handel, eftersom industrin kommer att kunna använda samma etiketter för alla exportregioner. Det harmoniserade systemet för klassificering av ämnen är dessutom en viktig faktor för att säkra den fria rörligheten för varor på den inre marknaden.

Men vi måste ändå se till att denna förordning inte ökar antalet tester på ryggradsdjur i syfte att harmonisera klassificeringskriterierna. Försök bör få utföras endast när det inte finns några andra lösningar som garanterar samma kvalitet.

Det globalt harmoniserade systemet för klassificering bör göra det möjligt att använda metoder som inte inbegriper djurförsök, även om deras validering kräver en lång och kostsam byråkratisk process. Eftersom djurförsök aldrig har validerats officiellt upplevs verifieringen av alternativa tester som en börda, men forskning inom detta område bör uppmuntras.

Richard Seeber (PPE-DE), skriftlig. – (DE) I den moderna världen kommer konsumenterna allt oftare i kontakt med olika ämnen, ibland också farliga ämnen.

När man använder vissa produkter, även produkter som många använder dagligen, är det mycket viktigt med information om de ämnen som ingår i produkten, för att den ska kunna användas på ett säkert sätt som inte äventyrar hälsan. Det globalt harmoniserade systemet för klassificering och märkning av kemikalier (GHS), som utformades av FN 2002 med aktivt deltagande av EU, ska genomföras i år av samtliga medlemsstater. En av de viktigaste fördelarna med detta system är användningen av universella farosymboler. Då kan konsumenter och handelsföretag direkt se om en produkt innehåller vissa ämnen som också kan vara farliga. Genom GHS införs dessutom standardiserade definitioner, såsom LD₅₀ (dödlig dos 50 procent), som tydligt anger den fara som är förknippad med ämnet. EU och vi här i Europaparlamentet har ställt upp målet att i största möjliga mån begränsa antalet djurförsök för test av dessa ämnen.

Dessutom har definitioner formulerats mer exakt, och tydligare riktlinjer har utarbetats för medlemsstaternas myndigheter. Ett framgångsrikt genomförande av GHS är en viktig milstolpe för att fullborda EU:s inre marknad, och det kommer också att gynna internationell handel.

4. Typgodkännande av vägasdrivna motorfordon (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är ett betänkande av Anja Weisgerber, för utskottet för inre marknaden och konsumentskydd, om förslaget till Europaparlamentets och rådets förordning om typgodkännande av vägasdrivna motorfordon och om ändring av direktiv 2007/46/EG (KOM(2007)0593 – C6-0342/2007 – 2007/0214(COD)) (A6-0201/2008).

Günter Verheugen, kommissionens vice ordförande. – (DE) Fru talman, mina damer och herrar! Vi talar återigen om framtidens bil – ett ämne som Europaparlamentet redan har behandlat ingående den här veckan, i ett annat sammanhang.

I dag talar vi om en teknisk möjlighet som kanske kommer att kunna hjälpa oss att lösa de miljöproblem som fordon skapar. Jag upprepar: det är något som *kanske* kan hjälpa oss. Vi vet inte om dess potential kan utnyttjas i större skala, men vi bör göra så mycket vi kan av denna möjlighet. Det är vad allt detta handlar om.

Vi är alla eniga om att hållbar rörlighet kommer att vara en av våra viktigaste utmaningar under de närmaste åren. Vi vill inte begränsa EU-medborgarnas rätt till individuell rörlighet. Å andra sidan råder det inget tvivel om att denna rätt till individuell rörlighet – nämligen rätten att köra bil, att äga och bruka en bil – måste utövas på ett sätt som inte fördärvar vår miljö. Vi behöver alltså bilar som inte skadar miljön.

I förbigående sagt är det inte bara på grund av miljösituationen som detta är angeläget och brådskande, utan det blir också allt viktigare ekonomiskt sett. Den traditionella förbränningsmotorn är föråldrad eftersom bränsleförbrukningen är så hög. Vi måste göra allt vi kan för att minska förbrukningen av fossila bränslen i alla sammanhang.

Mot denna bakgrund uppkommer frågan om huruvida vi kan underlätta utvecklingen av vägasdrivna fordon. Det är den tanken som ligger bakom kommissionens förslag om typgodkännande av vägasdrivna fordon.

Jag vill först tacka föredraganden Anja Weisgerber för hennes konstruktiva och framgångsrika arbete med detta förslag. Jag är glad över att hennes arbete har gjort det möjligt att nå en överenskommelse vid första behandlingen.

I det här skedet vet vi inte vilken teknik som är bäst för hållbar rörlighet. När man läser tidningar och ser på tv möts man av olika patentröslösningar varje dag. Medan vissa talar om bränsleceller talar andra sig varma för elbilar, och åter andra talar om innovativa högprestandabatterier. Det finns många alternativ som konkurrerar med vätgas, inte minst elmotorer och bränsleceller.

Vår uppgift är att fastställa nödvändiga säkerhetsbestämmelser för lovande teknik, samtidigt som vi förhåller oss strikt tekniskt neutrala. Vätgas är givetvis en sådan teknik. Väte kan ersätta konventionella bränslen och

väsentligt minska vägtrafikens negativa inverkan på miljön. Jag vill dock inom parentes säga att ingenting av detta har någon betydelse om vi inte kan framställa väte på ett miljövänligt sätt. Om väte framställs med hjälp av smutsig energi flyttar vi bara runt problemet.

Genom förslaget till förordning kommer vätgasdrivna fordon att inlemmas i det europeiska typgodkännandesystemet. Därigenom kommer vätgasdrivna fordon att behandlas på samma sätt som traditionella fordon, eftersom det kommer att räcka med ett enda tillstånd för hela EU. Tillståndsprocessen blir enklare och väsentligt billigare. Tillverkarna kan sköta alla formaliteter vid en enda kontaktpunkt, vilket kostar betydligt mindre. Det gör den europeiska industrin mer konkurrenskraftig och ger mindre administrativt krångel.

Väte har andra egenskaper än konventionella bränslen som bensen och diesel, och i förslaget läggs därför stor vikt vid att fastställa nödvändiga säkerhetskrav. Vi måste framför allt se till att vätet lagras i fordonen på ett absolut säkert sätt. Denna förordning kommer att göra alla vätgasdrivna fordon som släpps ut på EU:s vägar lika säkra som bilar som drivs med konventionell teknik. Förhoppningsvis kommer detta också att öka allmänhetens förtroende för främmande nya tekniker. Genom förslaget införs också ett system för att identifiera fordonen så att räddningstjänsten enkelt kan känna igen dem.

Nära samarbete mellan parlamentet, rådet och kommissionen har gynnat förhandlingsresultatet, och jag kan därför bara ställa mig bakom alla ändringsförslag som er föredragande Anja Weisgerber har lagt fram.

Anja Weisgerber, föredragande. – (DE) Fru talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Fossila bränslen är ändliga. Efterfrågan stiger, vilket driver upp priserna – det ser vi dagligen på bensinstationerna. Antagandet att olja, naturgas och kol kommer att ta slut i framtiden är en anledning till de stigande priserna. Därför måste vi omedelbart undersöka teknik som skulle kunna ersätta de fossila bränslena i framtiden.

Ett av dessa alternativ – och kommissionsledamoten har helt rätt när han understryker att det bara är ett av alternativen, men det är trots allt ett alternativ – är vätgasteknik. Vätgasdrivna fordon är naturligtvis ännu inte redo för marknaden, men en rad olika projekt pågår för att ändra på detta. EU:s ”motorvägsprojekt” har precis slutförts, med en uppmuntrande rapport.

EU:s forskningsministrar inrättade i februari ett långsiktigt offentlig-privat partnerskap i syfte att göra vätgas- och bränslecellstekniken redo för marknaden mellan 2015 och 2025. Man planerar att investera totalt cirka 940 miljoner euro i detta forskningsprogram under de närmaste åren, där offentliga myndigheter och privata investerare bidrar med hälften var.

Vi ser att de nödvändiga förutsättningarna för att göra vätgasdrivna fordon redo för marknaden är på plats. Att priset på bränsleceller fortfarande är högt kan inte användas som ett argument mot vätgastekniken, eftersom det stämmer in på alla framtidstekniker. Den första digitalkameran med 0,5 megapixel utvecklades för många år sedan för rymdresor och kostade kring 10 miljoner euro. I dag äger var och varannan människa en digitalkamera.

I framtiden kommer denna förordning för första gången att ge harmoniserade tekniska bestämmelser för godkännande av vätgasdrivna fordon i hela EU. Enhetliga kriterier är avgörande för att kunna främja denna teknik och upprätthålla en hög säkerhets- och miljöskyddsnivå.

Vätgasdrivna fordon omfattas för närvarande inte av systemet med EG-typgodkännande, och medlemsstaterna kan därför utfärda engångstillstånd för sådana fordon. Så gör man i vissa medlemsstater, medan det är en helt okänd företeelse i andra. När tillstånd utfärdas på det sättet finns det en risk att varje medlemsstat fastställer sina egna tillståndsvillkor, med snedvridning av den inre marknaden som följd. Resultatet skulle bli högre tillverkningskostnader och säkerhetsrisker.

Väte är en av framtidens energibärare. Vår uppgift, som vi fullgör genom att anta denna förordning, är därför att fastställa de politiska ramvillkoren för användning av denna framtidsteknik, genom att utforma enhetliga godkännandekriterier. Jag är glad att vi har lyckats nå en överenskommelse över partigränserna vid första behandlingen och att samarbetet med rådet och kommissionen har fungerat så bra. Jag tackar därför skuggföredragandena för det utmärkta samarbetet. Jag vill också särskilt nämna Wolfgang Bulfon och Toine Manders. Samarbetet har gjort det möjligt att nå en överenskommelse vid första behandlingen. Vi har koncentrerat oss på frågan om märkning av vätgasdrivna fordon.

Vätgasdrivna fordon är precis lika säkra personbilar som diesel- och bensindrivna bilar. Enligt förordningen måste vätgasdrivna bilar genomgå lika stränga säkerhetstester som alla andra fordon. Däremot är det bra

om räddningstjänsten vet om det handlar om ett vätgasdrivet fordon när de anländer till en olycksplats, så att de kan ta hänsyn till vissa säkerhetsaspekter. Det innebär inte att vätgasdrivna fordon ska ses som något negativt, eftersom de som jag redan har sagt är precis lika säkra som fordon som drivs med andra bränslen. Det är en mycket viktig aspekt som jag vill lyfta fram i dag.

Vi föreslår därför att vätgasdrivna fordon får en diskret märkning av de komponenter som innehåller väte. Tillsammans med kommissionen och rådet har vi gjort ytterligare förbättringar av kommissionens text och talar nu om "identifiering" i stället för "märkning", eftersom märkningen på längre sikt bör och kan ersättas med elektronisk identifiering med hjälp av det intelligenta systemet e-call, som innebär att nödsamtal skickas automatiskt.

Andra frågor har också diskuterats. Avslutningsvis kanske jag återkommer kort till frågan om infrastruktur för vätgastankstationer, men just nu ser jag fram emot en livlig debatt och vill gärna höra vad ni har att säga.

Alojz Peterle, *föredragande för yttrandet från utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet*. – (SL) Jag vill tacka min kollega Anja Weisgerber för hennes utmärkta betänkande och säga att jag är glad att vi nådde ett så brett samförstånd med rådet så snabbt. Denna förordning ställer oss på ett övertygande vis på den nya energi- och miljöpolitikens sida, och effekten på folkhälsan blir säkert också positiv. Jag håller med kommissionsledamoten om att vi måste utnyttja denna möjlighet till fullo. Den här förordningen är en början och en del av svaret på dagens energi- och miljöproblem, där väte har en av huvudrollerna. Då menar vi inte att det bara handlar om väte, utan att det handlar om väte också, och heller inte om varje medlemsstat för sig, utan om hela EU.

Det är mycket viktigt att få till rätt dynamik för att skapa alla förutsättningar för genomförandet. När vi gör det bör vi också beakta allt som våra medborgare fäster vikt vid och då börja med infrastrukturen. Utvecklingens dynamik, särskilt problemet med den nya teknikens snabba utveckling, är oerhört viktig i denna ytterst krävande energisituation. Jag ser enorma möjligheter med den nya tekniken, eftersom den möjliggör en decentraliserad väteproduktion. Om solteknik dessutom används är det faktiskt möjligt att sprida produktionen och minska beroendet av de energikällor som vi i dag känner till. Jag anser att kommissionen med framgång skulle kunna främja och driva på utvecklingen i denna riktning.

Malcolm Harbour, *för PPE-DE-gruppen*. – (EN) Fru talman! Mina varmaste tack till utskottets föredragande Anja Weisgerber, som naturligtvis också är en av ledamöterna i min grupp. Jag anser att hon återigen har visat att hon bemästrar komplexa, tekniska frågor. Tidigare har hon ju också arbetat ytterst effektivt med olika utsläppsfrågor, i egenskap av föredragande för yttrandet. Jag är mycket glad över att hon nu har ett eget betänkande och jag gratulerar henne till den stora noggrannhet med vilken hon har gripit sig an denna viktiga fråga. Jag vet hur mycket arbete detta kräver, då jag själv har varit föredragande för det övergripande direktivet om typgodkännande.

Jag vill också tacka Günter Verheugen och hans medarbetare i kommissionen för att de så snabbt och i god tid har gett oss detta viktiga förslag, som kommer att göra det möjligt att effektivt införliva de specifika kraven för vätgasdrivna fordon i det övergripande direktivet om typgodkännande. Jag anser förresten att detta visar hur viktigt det är att vi nu äntligen har åstadkommit en gemensam ram för typgodkännande av motorfordon och att vi är tillräckligt flexibla för att kunna agera och inkludera ny utveckling i denna ram.

I samband med detta vill jag bara understryka det som flera kolleger redan sagt, men göra det specifikt utifrån mitt perspektiv. Jag har ju i egenskap av parlamentsledamot arbetat med kommissionen i Cars 21-gruppen, som bildades för att inrätta ett konkurrenskraftigt motorfordonsregelverk för 2000-talet – det är vad Cars 21 står för – och det här är uppenbarligen ett förslag för 2000-talet. Men det viktiga är att det ger tillverkningsindustrin tydliga rättsliga ramar inom vilka de nu kan arbeta – det gäller inte bara de stora tillverkarna, utan alla företag som håller på att utveckla system och komponenter som ska hjälpa till att driva de vätgasdrivna fordonen. De behöver inte vänta. Det är en enorm fördel och innebär att vi kommer att ha ett regelverk för Europa – ett enda regelverk – och att man, om kraven är uppfyllda, kan sälja sitt fordon var som helst.

Men inte nog med det. Jag välkomnar att Anja i sitt betänkande också har infogat en särskild begäran till kommissionen om att vi vill att säkerhetskraven för vätgasdrivna fordon ska bli globala. Över hela världen arbetar människor med standarder för vätgasdrivna fordon. Det här är helt rätt tidpunkt att ta med detta i den globala arbetsgruppen för fordon, eftersom vi lika gärna kan börja utforma dessa globala standarder för vätgasdrivna fordon direkt. Samtidigt vill vi att EU ska ligga i framkant i utvecklingen av denna teknik, och vi kan åstadkomma båda sakerna med detta förslag som grund.

Wolfgang Bulfon, för PSE-gruppen. – (DE) Fru talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Ett EU-övergripande enhetligt tillståndsförfarande för vätgasdrivna fordon skulle göra det möjligt att forcera åtminstone ett av hindren för utveckling av miljövänliga former av rörlighet. Det finns redan flera lovande projekt inom lokal kollektivtrafik, vilket innebär att det inte alls är långt kvar till serieproduktion av vätgasdrivna personbilar. Men vi måste också fråga oss hur vätet ska produceras. Huruvida slutresultatet ska bli gynnsamt i koldioxidhänseende beror i hög grad på hur vätet framställs i framtiden. Det hela är lönlöst om tillverkningen genererar mer koldioxid än vätekraften sparar. Samtidigt måste vi dock se till att lämplig infrastruktur för tankstationer inrättas och byggs, eftersom också vätgasdrivna bilar måste tankas. Det är en utmaning i synnerhet för medlemsstaterna.

De klara riktlinjerna i detta betänkande skapar en rättslig ram som underlättar ytterligare utveckling av denna lovande teknik och många andra innovationer. Parlamentets talman Hans-Gert Pöttering har delat med sig av sina egna erfarenheter av vätgasdrivna fordon. Det kan vara värt att fundera över om vi kan anpassa parlamentets bilpark utifrån hans erfarenheter – det är i alla fall något att tänka på.

Slutligen vill jag verkligen tacka Anja Weisgerber för hennes varma samarbete vid sammanställandet och utformningen av detta betänkande.

Vladko Todorov Panayotov, för ALDE-gruppen. – (BG) Att inkludera vätgasdrivna fordon i EU:s övergripande regelverk är oerhört viktigt, eftersom de nuvarande lagstadgade förfarandena för typgodkännande inte garanterar att fordon av samma kvalitet kan släppas ut på marknaden i hela EU.

Antagandet av en EU-förordning skulle garantera att alla vätgasdrivna fordon som släpps ut på marknaden tillverkas, testas och identifieras i enlighet med en gemensam standard och att fordonens säkerhetsnivå är minst lika hög som för konventionella motorfordon. Den gemensamma förordningen skulle också garantera att man samordnar ansträngningarna för införande av väte som bränsle på ett energimässigt hållbart sätt, så att den gemensamma miljöbalansen från införandet av väte som motorfordonsbränsle blir positiv. Den EU-omfattande förordningen bör också innehålla gemensamma krav för övervakning av dessa motorfordon och nödvändig infrastruktur, det vill säga tankstationer.

Antagandet av EU-förordningen skulle också säkra tillämpningen av gemensamma standarder för produktion och drift av vätgasdrivna fordon som tillverkas i tredjeländer – Förenta staterna, Asiens ekonomiska gemenskap – och skulle bidra till att försvara Europas intressen.

Låt mig påpeka att om det inte vidtogs åtgärder på EU-nivå så skulle medlemsstaterna anta olika standarder för vätgasdrivna fordon, vilket skulle skapa en ofördelaktig situation för den gemensamma marknaden, där man skulle göra besparingar genom storskalig produktion och skjuta upp utvecklingen av fordonen.

Nu när ett, endast ett, godkännande räcker för varje fordonstyp för att det ska kunna släppas ut på EU:s marknad, borde EU-medlemsstaterna öppna upp för vätgasdrivna fordon. Godkännandet kommer att påskynda införandet av denna miljövänliga teknik för fordonsdrift, vilket i sin tur kommer att innebära att miljöfördelarna med att använda vätgasdrivna fordon märks snabbare.

Sist men inte minst skulle investeringar i produktion av vätgasdrivna fordon, material till deras tillverkning och metoder för att övervaka dem få ytterligare drivkraft, vilket skulle bidra till ett snabbare införande av vätetekniken i EU-länderna.

Leopold Józef Rutowicz, för UEN-gruppen. – (PL) Fru talman, herr kommissionsledamot! Införandet av vätgasdrivna fordon kommer att påverka skyddet av miljön och hälsan men också växthuseffekten, och är politiskt och ekonomiskt viktigt med tanke på bristen på traditionella kolvätebränslen. De viktigaste åtgärder som måste vidtas för att kunna införa dem är att fastställa ett direktiv om typgodkännande av vätgasdrivna motorfordon. Jag vill ta upp två saker i samband med förslaget till direktiv och ändringsförslagen.

Enligt förslaget behöver man för det första inte kontrollera instruktionerna för service och användning när typgodkännande ges. Vätebränsle, med sitt mycket höga energivärde, är en särskilt farlig produkt, som fordonsanvändarna hanterar för första gången.

För det andra fastställs i förslaget en tidsfrist för översyn på ett år från fastställandet, för att beakta slutsatserna från dess funktion och fastställda internationella normer inom detta område.

Gruppen Unionen för nationernas Europa stöder direktivets införande. Jag tackar Anja Weisgerber för ett metodiskt betänkande.

Jaromír Kohlíček, för GUE/NGL-gruppen. – (CS) Mina damer och herrar! När jag läste motiveringen till den förordning vi debatterar blev jag obehagligt överraskad. Å ena sidan gör väte det möjligt att lagra energi, och å andra sidan praktiskt taget eliminerar det en betydande andel av utsläppen. I direktivet föreskrivs dock klassificering enligt traditionella system. Kort sagt inbegriper detta användning av väte genom förbränning.

Utöver problemet med förbränning av en blandning av metan och väte, som jag har kunskap om eftersom min avhandling handlade om förbränning, så skulle det bli nödvändigt också i normala motorer att använda urea för att få rena förbränningsprodukter enligt normerna Euro 5 och Euro 6 för eliminering av kväveoxider.

Ett av EU:s mål är att öka användningen av väte vid transporter inom den närmaste framtiden och nå en dramatisk tillväxt till 2020. Det stämmer att de tekniska problem som är förknippade med lagring och hantering av väte kräver tydliga, enhetliga regler, däribland märkning av system där väte används. Jag håller helt med föredraganden om detta. Jag vill också påpeka att många länder förbjuder parkering av fordon med tryckkärl i stängda utrymmen, särskild underjordiska parkeringsgarage. Enkel märkning är avgörande även här.

Vätebränsleceller är ett av de lovande experimentella drivsystemen för fordon. Många städer i EU har sedan länge bussar som drivs med denna energikälla. Jag menar att den förordning vi debatterar kommer att skapa förutsättningar för att samordna grundkraven för utrustning för vätgasdrivna motorfordon. Jag hoppas att den kommer att ge en bättre ram för fortsatt snabb utveckling och operativ kontroll av olika komponenter för vätgassystem för fordon. Det bör väsentligt påskynda den praktiska användningen av i synnerhet väteceller. Väte får dock inte i större utsträckning användas i traditionella system, det vill säga förbränningsmotorer, eftersom jag tycker att det verkar oförnuftigt. Med det förbehållet rekommenderar jag varmt, för GUE/NGL-gruppen, att dokumentet antas.

Andreas Schwab (PPE-DE). – (DE) Fru talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Weisgerberbetänkandet är ett ypperligt exempel på hur EU-politiken anpassar sig efter föränderliga marknader, så att åtgärder snabbt kan vidtas för att skapa aktiva standarder och rättsliga grunder för tekniska innovationer. Rådet kommer att ta upp standardisering om några månader och dra slutsatser om det. I den diskussionen kommer frågor som hur snabbt standarder anpassas efter den tekniska utvecklingen, hur snabbt lagstiftarna reagerar på den tekniska utvecklingen och hur snabbt standarder anpassas efter den ekonomiska verkligheten återigen att spela en roll. Jag anser att detta betänkande om typgodkännande av vätgasdrivna fordon kommer att göra EU till banbrytare för en enhetlig regelplattform för utveckling av vätgasdrivna fordon.

Det är ett välgrundat argument att man fortfarande inte har fastställt om användningen av väte som fordonsbränsle i slutändan kommer att vara förenlig med principen om hållbarhet och vara miljömässigt hållbar, men detta kan inte heller uteslutas ännu. Jag anser därför att vi med detta betänkande skapar en god grund för ytterligare forskning för de ledande forskningsinstituterna på EU:s inre marknad, i synnerhet för de ledande företagen. Detta är särskilt viktigt mot bakgrund av diskussionen om koldioxidpolitiken för fordon och önskan om en större teknisk mångfald, för att i slutändan med säkerhet kunna fastställa vilka fordon och vilken motorteknik som är bäst för miljön och för människor.

När det gäller den inre marknaden anser jag att vi särskilt bör välkomna detta betänkande, eftersom en verkligt integrerad inre marknad kan åstadkommas endast genom harmonisering av typgodkännande av vätgasdrivna fordon i de olika medlemsstaterna, för att i största möjliga mån utnyttja synergieffekterna på denna marknad. Såsom påpekades tidigare bör alla globala typgodkännanden givetvis också ha detta som grund. Vi hoppas att vi kommer att reda ut allt. Jag önskar er all framgång!

Arlene McCarthy (PSE). - (EN) Fru talman! Jag vill tacka vår föredragande Anja Weisgerber och skuggföredragandena för att de utarbetat detta betänkande och förhandlat fram en mycket bra överenskommelse med rådet och kommissionen, samtidigt som parlamentets prioriteringar beaktats. I ett läge när Europas bensinpriser har fördubblats och EU-medborgarna och människor runtom i världen är mer oroade än någonsin över klimatförändringens effekter, är det tydligt att vi behöver nytt hopp för framtidens bränslen.

Denna EU-omfattande lag om vätgasdrivna bilar kan bana vägen för fullskalig produktion av sådana bilar och ge Europas förare verkliga alternativ inom en inte alltför avlägsen framtid. Försäljningen av fordon som drivs med alternativa bränslen har till exempel bara i Storbritannien ökat från några hundra år 2000 till över 16 000 förra året. Försäljningen av elbilar och andra alternativa fordon har ökat kraftigt, men vätgasbilar har ännu långt kvar till fullskalig produktion. Jag menar att denna nya lag kommer att driva på utvecklingen av dessa fordon, samtidigt som man ser till att de är tillförlitliga och säkra. Man förutspår nu att

massproduktion med hjälp av lagen kommer att inledas i Europa senast 2015 och att cirka 5 procent av EU:s totala fordonspark kommer att drivas av väte år 2025.

Miljöfördelarna med vätgasbilar kommer att bero på vilken energikälla som används för att framställa väte. Vätgasbilar kan direkt råda bot på luftföroreningar orsakade av bensin och kommer att minska vårt beroende av olja, men de kan bara bidra till att åtgärda den globala uppvärmningen om vätet framställs på ett hållbart sätt. Därför stöder jag starkt Anja Weisgerbers framförhandlade ändringsförslag för att se till att vätebränsle produceras på ett hållbart sätt och i största möjliga utsträckning från förnybar energi.

Det är viktigt att understryka att vätgasdrivna bilar kan vara precis lika säkra som bensindrivna bilar och att räddningstjänsten i händelse av en olycka behöver veta vad de har att göra med. Därför har Anja Weisgerber sett till att fordonen kommer att vara enkla att identifiera för räddningstjänsten. Denna lagstiftning gör det som enbart EU kan göra på en stark inre marknad. Den säkrar en EU-omfattande marknad för varor med gemensamma regler och höga säkerhetskrav. Det är denna marknad som klarar av att producera framtidens vätgasbilar och jag anser att denna lag i dag, när vi röstar för den, är avgörande för att detta mål ska kunna nås.

Danutė Budreikaitė (ALDE). – (LT) Kommissionens förslag om typgodkännande av vätgasdrivna motorfordon är mycket viktigt för att lösa problemen med att hitta alternativa fordonsbränslen, men också för miljöskyddet, klimatförändringen och människors hälsa. Jag vill göra er uppmärksamma på några frågor som har stor betydelse för utvecklingen av vätgasdrivna fordon.

För det första ligger inte huvudproblemet hos vätgasdrivna fordon i själva tillverkningsprocessen, utan i fordonens tankning. Hittills finns det bara ett fyrtiotal tankstationer i hela EU. Det finns till exempel två stationer i Frankrike och en i Spanien. I alla de nya medlemsstaterna, som anslöt sig till EU 2004 och 2007, finns det inga alls. I Förenta staterna är det bara Kalifornien som har ett större antal tankstationer. Därför håller jag med talaren om att det är nödvändigt att skapa ett standardiserat Europatäckande nät av vätgastankstationer snarast möjligt. Utan lämplig infrastruktur kommer vätgasdrivna fordon att förbli ovanliga.

För det andra är väte bara en energibärare, inte en energikälla. Det är därför viktigt att vätebränsle produceras på ett stabilt och miljövänligt sätt. Vi måste vara mer aktiva när vi bedriver vetenskaplig forskning som kan leda till att vi undviker att använda fossila bränslen och föreslå alternativa metoder för att sönderdela vatten i väte och syre. En sådan metod kan vara fotolys, även om ingående vetenskaplig forskning fortfarande behövs inom detta område. Utsläppsfri väteproduktion skulle också göra det möjligt att använda väte inom andra områden än transport.

För det tredje ställer jag mig bakom kommissionens förslag om att använda blandningar av naturgas och väte, men endast som ett övergångsbränsle och enbart i länder som har en väl utvecklad infrastruktur för naturgas. Jag vill också understryka att Förenta staterna och Kanada leder utvecklingen och tillverkningen av vätgasdrivna fordon. Japan håller på att komma i kapp och själva bör vi inte halka ännu mer efter.

Małgorzata Handzlik (PPE-DE). – (PL) Fru talman! En framtid med vätgasdrivna bilar är en spännande tanke. Även om det är lång tid kvar innan denna teknik är allmänt spridd är det ändå oerhört viktigt att bestämmelserna om typgodkännande av dessa fordon harmoniseras nu.

Huvudmålet för den förordning vi behandlar i dag är att införa EU-kriterier för typgodkännande av vätgasdrivna fordon, för att se till att marknaden fungerar ordentligt. De olika kriterierna för typgodkännande i enskilda medlemsstater hämmar för närvarande marknadens funktion, vilket skapar onödigt höga produktionskostnader och säkerhetsrisker. Dessutom – och detta får vi inte glömma – utgör detta ett stort hinder för utvecklingen av väteteknik i EU. Framför allt får vi inte låta detta tillfälle gå oss ur händerna eftersom förhoppningarna om att kunna ersätta oljan inom transportsektorn i synnerhet ligger hos väte, tillsammans med biobränslen och el. Men det viktigaste av allt är kanske att processen med väteförbränning inte ger upphov till koldioxid, ett ämne som fortfarande är skadligt för miljön, utan att slutprodukten blir vatten. Därigenom minskas förstås luftföroreningarna och koldioxidutsläppen, vilket vi lägger ned stora ansträngningar på, inte minst inom Europaparlamentet.

Huruvida vi kommer att nå alla dessa mål beror givetvis på vilken spridning denna teknik får. Som föredraganden – som jag gratulerar till ett utmärkt betänkande – med rätta påpekar är det bland annat avhängigt av att det finns ett nät av vätgastankstationer. Sådana stationer bör inrättas samtidigt i alla medlemsstater så att alla europeiska konsumenter kan få tillgång till dem. Jag hoppas också att

fordonstillverkarna kommer att tillgodose konsumenternas ökande efterfrågan på vätgasdrivna fordon, så att en gemensam marknad inom detta område kan fungera på lämpligt sätt.

Matthias Groote (PSE). – (DE) Fru talman, herr kommissionsledamot, fru Weisgerber, mina damer och herrar! Jag anser att detta är ett utmärkt exempel på politiskt initierade åtgärder, eftersom typgodkännande av vätgasdrivna fordon kommer att finnas i framtiden, även om tekniken i sig ännu inte är tillgänglig.

Vi talar mycket om att minska koldioxidutsläppen från fordon, särskilt lastbilar. Det här kan vara ett sätt att minska dessa utsläpp, men det är viktigt att vi genererar väte från förnybara energikällor. Här yttrar jag mig i egenskap av ledamot av utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet, där jag var skuggföredragande. Det ger också möjlighet att lagra energi från förnybara källor, som vi sedan kan använda för fordon, vilket vore en bra väg att gå. Vi bör fortsätta att fokusera på detta i framtiden.

Men det är också viktigt att inrätta infrastruktur för tankstationer. Vi ser till exempel att infrastrukturerna för komprimerad naturgas fortfarande är väldigt skiftande. Fordonen finns, men kunderna, förarna, avstår fortfarande från att köpa dem eftersom tillgången till bränsle är osäker. Vi måste fortsätta att fokusera på detta i framtida diskussioner.

Bogusław Liberadzki (PSE). – (PL) Fru talman! Jag vill passa på att gratulera föredraganden, och även kommissionen, till ett initiativ som syftar till att hitta nya kraftkällor för fordon, källor som genererar energi.

Det finns tre viktiga mål. Det första är vår ständiga strävan att minska vårt oljeberoende. Det andra målet gäller koldioxidutsläppen. Det tredje målet slutligen – som är mycket viktigt – är att stabilisera och sänka konsumenternas kostnader för att använda fordonen.

Jag anser att de dokument vi debatterar omfattar tre områden. Det första är märkning av vätgasdrivna fordon och det andra är kravet på tankstationer (deras placering och införande). Det tredje område som jag anser är viktigt är slutligen säker användning av vätgasdrivna fordon. Genom denna förordning inrättas för det första en rättslig ram där det fastställs hur vi bör använda denna energi. För det andra anges krav på infrastruktur, som gör det möjligt att se till att de grundläggande förutsättningarna för att utveckla denna nya teknik i huvudsak uppfylls.

Silvia-Adriana Țicău (PSE). – (RO) I transportsektorn bör fortlöpande insatser göras för att införa fordon som drivs med alternativa bränslen på marknaden, vilket ger en väsentligt bättre luftkvalitet i städerna.

Gemensamma standarder för godkännande av vätgasdrivna motorer krävs för att garantera en säker användning av väte för framdrivning av fordon. Användning av väte som bränsle, antingen som bränsleceller eller interna förbränningsmotorer, genererar inga koldioxidutsläpp eller växthusgaser. Typgodkännande av vätgasdrivna motorfordon bygger på specifikation och uppfyllande av tekniska krav för vätgasbaserade komponenter.

Med hänsyn till vätets egenskaper kräver fordonen särskild behandling av räddningstjänsten. Jag understryker att medlemsstaterna måste investera i den infrastruktur som krävs för lagring och distribution av alternativa bränslen, vilket är en förutsättning för att antalet mindre förorenande fordon ska kunna öka väsentligt.

Bogusław Liberadzki (PSE). – (PL) Fru talman! Eftersom jag ville hålla mig inom tidsramen, det vill säga en minut, kunde jag inte föra fram en viktig punkt som jag skulle vilja understryka som en fördel med denna lösning. Det är att vi presenterar ett förslag till lösning i mycket god tid, vilket skapar förutsättningar för nytänkande. Det innebär också ett incitament för utveckling av ny teknik, och jag vill därför berömma både kommissionsledamot Günter Verheugen och kommissionen.

Günter Verheugen, kommissionens vice ordförande. – (DE) Fru talman, mina damer och herrar! Jag är mycket glad över att diskussionen har visat bred konsensus i många avseenden: för det första, bred konsensus om att vätgastekniken är ett intressant alternativ för att hjälpa till att lösa våra energiproblem; för det andra, konsensus om att vätgastekniken är ett intressant alternativ för vägtrafik, och för det tredje, mycket bred konsensus om att vätgastekniken givetvis är generellt förnuftig bara om den ekologiska effekten är positiv som helhet – dvs. om vätgasen framställs ur energikällor som är rena. Det är ett mycket viktigt resultat.

Jag vill också informera er om att kommissionen har lagt särskild vikt vid utveckling av vätgasteknik i det sjunde ramprogrammet för forskning. 800 miljoner euro har gjorts tillgängliga för forskning inom vätgasteknik, inte bara för fordon, utan i ett samlat teknikinitiativ. Jag vill inte ge intryck att vi lägger ut 800 miljoner euro för att möjliggöra forskning om vätgas som bränsleteknik. Det är bara en del av projektet.

Som helhet handlar det om att skapa tydliga principer när det gäller i vilken grad vätgas faktiskt kan bidra till en drastisk minskning av koldioxidutsläppen i vårt samhälle.

Tillsammans med Europaparlamentets talman Hans-Gert Pöttering har jag under någon tid haft tillfälle att köra ett vätgasdrivet fordon. Mitt personliga intryck är att de tekniska problemen i samband med användning av vätgas i fordon är i stort sett lösta. Tekniken finns. Den går att använda. Det som helt och hållet saknas – och det har påtalats om och om igen – är en infrastruktur.

Jag kan tänka mig att vi, så snart som förslaget godtagits och gett industrin råg i ryggen, måste ta itu med den fråga som Wolfgang Bulfon också har väckt i den här debatten. Det vill säga frågan om huruvida de som har stora fordonsparker som huvudsakligen brukas lokalt, till exempel parlament som det här, nationella parlament, regeringar och Europeiska kommissionen, bör statuera exempel så snart det är praktiskt möjligt och genom sin upphandlingspolicy hjälpa till att få ut den här typen av fordon på marknaden. Än så länge är det bara en dröm men det är något som vi borde tänka på när tiden kommer.

Låt mig åter tacka föredraganden för hennes excellenta arbete och dessutom tacka alla talare från de olika grupperna och utskotten, som har visat att vi har en gemensam vision om hur framtiden för fordonen i Europa kan gestalta sig.

Anja Weisgerber, föredragande. – (DE) Fru talman, mina damer och herrar! Tack för alla intressanta anföranden. Jag vill också tacka skuggföredragandena, kommissionen, rådets representanter och personalen för ett fantastiskt samarbete, som varit avgörande för att nå denna politiska enighet vid första behandlingen.

Vi har sett att vätgastekniken är framtidens teknik. Vätgas kan vara en del av svaret på de utmaningar som klimatförändringar och det faktum att vi måste minska utsläppen ställer oss inför. Det är ett rent alternativ till fossila bränslen och användning av vätgas som energibärare – såsom konstaterats är det ju en energibärare – är en helt och hållet hållbar metod om vätgasen framställs av förnybara energikällor eller kärnenergi. Det här är den riktning vi måste ta under de kommande åren.

Jag fascineras av tanken på att få en helt och hållet riskfri vätgascykel där vätgas framställs av förnybara energikällor och sedan blir till ånga. Det är verkligen fascinerande. Jag har stöttat den här tekniken långt innan jag kom till Europaparlamentet och jag har också under lång tid arbetat ideellt för idén.

I dag har vi fått saker och ting att gå i rätt riktning. Vi har skapat de nödvändiga förutsättningarna för att så småningom kunna enas om bestämmelser för typgodkännande. Vi har också visat vägen mot en internationell förordning om typgodkännande och fastställt en framtida inriktning för forskning och utveckling.

Tekniken är redan här, som kommissionsledamot Günter Verheugen så riktigt sa. Nu måste vi ta hand om alla frågor som rör infrastrukturen. Frågan om en infrastruktur med tankstationer ska hanteras av ett offentligt-privat partnerskap. Kanske finner vi då att det inte dröjer så länge innan vätgasdrivna fordon, inte bara prototyper, rullar på våra gator.

Tack än en gång för det goda samarbetet.

Talmannen – Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum i morgon.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

Zita Pleštinšá (PPE-DE), skriftlig. – (SK) Råvarureserverna för framställning av konventionella kolvätebränslen minskar stadigt. Forskning och utveckling av nya alternativa drivmedelssystem inom motorfordonsindustrin är därför ytterst angeläget.

Inom EU:s sjunde ramprogram har 800 miljoner euro anslagits för forskning om vätgasteknik. Enligt forskningen tycks vätgas vara det idealiska alternativet till konventionella fossila bränslen. Användning av vätgas som framtidens bränsle i vägfordon erbjuder en lösning som är exceptionellt fördelaktig för miljön. Vätgas orsakar inga utsläpp av kolföreningar och växthusgaser. Den första prototypen för bilar har redan testats framgångsrikt inom Europeiska ekonomiska samarbetsområdet.

För att den inre marknaden ska kunna fungera och för att också åstadkomma en hög grad av säkerhet för befolkningen och miljöskydd, måste vi ta fram EU-omfattande regler för utformning av vätgasdrivna motorfordon. Enhetliga godkännanderegler över hela EU är en minimiförutsättning för att släppa ut

vätgasdrivna fordon på marknaden. För att introduktionen av den nya tekniken ska lyckas måste vi också hinna med att bygga upp ett tillräckligt nät av tankstationer för vätgas.

Jag menar att dagens debatt kommer att öka de europeiska konsumenternas förtroende för ny teknik inom motorfordonsindustrin och öka andelen sådana fordon på europamarknaden.

Jag är övertygad om att endast ett tekniskt väl förberett EU kommer att kunna nå framgång i konkurrens med USA, Japan och Korea, där man varit mycket aktiv inom detta område. Mot den bakgrunden ser jag mycket positivt på initiativet.

(Sammanträdet avbröts kl. 11.00 och återupptogs kl. 11.30.)

ORDFÖRANDESKAP: ONESTA

Vice talman

5. Uttalande av talmannen

Talmannen. – På europaparlamentets vägnar vill jag sända ett budskap av solidaritet till offren för orkanen Gustav i Västindien.

Nästan 100 människor har dött i Dominikanska republiken, Haiti, Jamaica, Caymanöarna och Kuba, och tusentals andra har förlorat sina hem. Invånarna i dessa utvecklingsländer som vi har nära anknytning till genom Cotonouavtalet – AVS-länderna – lider svårt efter en ny förödande naturkatastrof i dessa regioner.

Europeiska unionen följer situationen i de drabbade länderna på nära håll och sänder humanitär hjälp. Europaparlamentet kommer givetvis att noga övervaka tillhandahållandet av humanitär hjälp till länderna i regionen, i synnerhet genom arbetet i utskottet för utveckling och gemensamma parlamentariska AVS-EG-församlingen.

6. Om att fokusera mer på egenmakt åt ungdomar i EU:s politik – Om samarbete i krissituationer för att finna försvunna barn (skriftliga förklaringar); se protokollet

7. Omröstning

Talmannen – Nästa punkt är omröstningen.

(För omröstningsresultat och andra uppgifter som rör omröstningen: se protokollet)

7.1. Klassificering, märkning och förpackning av ämnen och blandningar (A6-0140/2008, Amalia Sartori) (omröstning)

7.2. Klassificering, märkning och förpackning av ämnen och blandningar (anpassning av direktiv 76/768/EEG, 88/378/EEG, 1999/13/EG, 2000/53/EG, 2002/96/EG och 2004/24/EG) (A6-0142/2008, Amalia Sartori) (omröstning)

7.3. Klassificering, märkning och förpackning av ämnen och blandningar (anpassning av förordning (EG) nr 648/2004) (A6-0141/2008, Amalia Sartori) (omröstning)

7.4. Typgodkännande av vätgasdrivna motorfordon (A6-0201/2008, Anja Weisgerber) (omröstning)

7.5. Situationen i Georgien (omröstning)

- Före omröstningen om punkt 19:

Elmar Brok, för PPE-DE-gruppen. – (DE) Herr talman! När vi arbetade med utkastet till resolutionen använde vi den tidigare texten, av vars ordalydelse det inte klart framgår att Europeiska rådet har träffats sedan dess.

Jag skulle därför vilja föreslå att den textens andra del ska lyda: "och välkomnar därför Europeiska rådets beslut att inleda". I den nuvarande texten står det att vi uppmanar rådet att göra det, men det är ju redan gjort. Vi bör därför anpassa ordvalet så att det stämmer.

(Det muntliga ändringsförslaget beaktades.)

- Före omröstningen om resolutionen:

Martin Schulz, för PSE-gruppen. – (DE) Herr talman! I går hade min grupp en intensiv debatt om den här kompromissresolutionen. Den avviker på några väsentliga punkter från den text som vi i socialdemokratiska gruppen i Europaparlamentet ursprungligen lagt fram. Med detta menar jag inte alls att ifrågasätta förhandlingarna eller att förringa förhandlingarnas framgång med att uppnå en kompromissresolution med de andra grupperna, men det finns ett inslag som vi inte fått igenom men som spelar en viktig roll i vår resolution.

Trots att detta inslag, som jag strax ska visa på, inte längre finns med i texten har vår grupp beslutat att rösta för kompromissresolutionen, eftersom vi menar att det är viktigt att Europaparlamentet sänder ut en signal om enighet. Jag vill emellertid här tydliggöra att vi gärna velat se att president Micheil Saakasjvilis aggressiva attityd hållits tillbaka och att man dessutom vid konfliktens början hade intagit en fast hållning inför en fullständigt malplacerad ...

(Protester från höger och applåder från vänster)

I resolutionen hade vi gärna velat få med vad som hände i början, om så bara för att klargöra att just de personer som nu protesterar så högljutt är samma personer som vill intensifiera konflikterna istället för att dämpa dem.

(Applåder från vänster och protester från höger)

Talmannen – Ni förstår säkert att jag inte tänker öppna debatten igen vid den här tidpunkten under omröstningen. Den socialdemokratiska gruppen i Europaparlamentet ansåg att man ville förklara sin slutomröstning med den här anmärkningen, och jag tror att alla har förstått vad den handlade om. Det finns inget behov av att ta upp diskussionen på nytt. Vi kommer därför att gå vidare med omröstningen om det gemensamma resolutionsförslaget.

7.6. Gemensam referensram för europeisk avtalsrätt (omröstning)

7.7. om Europeiska ombudsmannens särskilda rapport med anledning av förslaget till rekommendation till Europeiska kommissionen i klagomål 3453/2005/GG (A6-0289/2008, Proinsias De Rossa) (omröstning)

7.8. Jämställdhet mellan kvinnor och män – 2008 (A6-0325/2008, Iratxe García Pérez) (omröstning)

- Före omröstningen om ändringsförslag 5:

Iratxe García Pérez, föredragande. – (ES) Herr talman! På omröstningslistan för min grupp, socialdemokratiska gruppen i Europaparlamentet, föreslog vi att vi skulle rösta för ändringsförslag 5 om förslagsställarna för detta ändringsförslag accepterade att det var ett tillägg. Under de samtal vi haft med dem har de inte accepterat vårt förslag och därför ville vi att punkten skulle ha kvar den ursprungliga formuleringen i betänkandet. Vi kommer att rösta mot ändringsförslag 5 om vi inte får gehör för att det är ett tillägg.

(GUE/NGL-gruppen, förslagsställare till ändringsförslaget, samtyckte.)

7.9. Kloning av djur i livsmedelssyfte (omröstning)

(Sammanträdet avbröts kl. 11.55 och återupptogs kl. 12.00.)

ORDFÖRANDESKAP: PÖTTERING*Talman***8. Högtidligt möte - Costa Rica**

Talmannen. – Bienvenido al Parlamento Europeo, Presidente Arias! Republiken Costas president, mina damer och herrar! På Europaparlamentets vägnar hälsar jag president Óscar Arias hjärtligt välkommen.

Ert besök innebär en milstolpe i förbindelserna mellan Europaparlamentet, Europeiska unionen, Costa Rica och Latinamerika.

Dr Óscar Arias, ni var Costas president från 1986 till 1990, och 2006 blev ni vald på nytt för en fyraårsperiod. Ni är mest känd som mottagare av Nobels fredspris, som ni tilldelades 1987 som ett erkännande av det enorma arbete som ni utförde under era strävanden efter fredliga lösningar i Centralamerika.

President Arias insatser i rollen som internationell fredsmäklare ledde till fredsavtalet i Esquipulas, som undertecknades den 7 augusti 1987 av presidenterna i alla centralamerikanska länder. Europeiska unionen stödde helhjärtat detta arbete.

Costas president är därför en förebild för människor över hela världen. Han har en gång sagt att det är viktigt att ha värderingar, principer och ideal och att kämpa för dem. President Arias, ni har under många år hängivet kämpat för detta, och Costas invånare har hedrat resultatet av ert arbete genom att för två år sedan välja er på nytt.

I mitt anförande vid det femte toppmötet i Lima i Peru mellan EU, och Latinamerika/Västindien (EU-LAC), som ägde rum i maj i år, framhöll jag den grundläggande betydelsen av regional integration på 2000-talet. Som Jean Monnet, en av EU:s grundare, kortfattat uttryckte det, handlar det om att "bygga en gemenskap mellan människor, inte ett samarbete mellan stater". President Arias, ni har anslutit er till dessa ideal och arbetat aktivt för att uppnå dem.

Från Europaparlaments synpunkt är det önskvärt att sluta ett associeringsavtal mellan Centralamerika och Europeiska unionen i en nära framtid – och det sa jag också i Lima – och jag skulle vilja tillägga, såsom vi diskuterade ingående vid vårt möte alldeles nys: när ett krig bryter ut någonstans görs stora penningssummor tillgängliga i dollar eller euro eller andra valutor, men när det krävs stöd för att upprätta fredliga förbindelser har man invändningar mot långt mindre summor. Vi måste ge freden en chans!

(Applåder)

Detta är vårt budskap i dag till EU:s övriga institutioner.

President Arias! Låt mig som sammanfattning säga att vi tror att ni och ert land kommer att fortsätta att spela en avgörande roll för att förhandlingarna ska få ett framgångsrikt resultat.

På Europaparlamentets samtliga ledamöters vägnar hälsar jag er återigen välkommen. Jag hoppas att ert besök ska ge oss tillfälle att stärka vänskapsbanden mellan Europa, Costa Rica och Latinamerika.

Jag har ett tillägg som är en smula "utanför ämnet": det är fantastiskt att Costas president är här, och det är en mycket angenäm tillfällighet – som ett undantag har jag i dag fått tillåtelse att avslöja någons ålder – att den kommissionsledamot som ansvarar för yttre förbindelser, Benita Ferrero-Waldner, firar sin sextioårsdag i dag. Det är ytterligare en anledning att fira, och vi vill därför framföra våra hjärtliga gratulationer på födelsedagen.

(Applåder)

Óscar Rafael Arias Sánchez, Republiken Costas president. – (ES) Herr talman! Jag hälsar er från en liten amerikansk republik, där lite mer än 4,5 miljoner människor har modet att leva och drömma, där utopin om ett samhälle utan armé har blivit möjlig, och där vi snart kommer att fira 110 år som demokrati. Jag hälsar er från en liten amerikansk republik som under den andra hälften av 1900-talet var omgiven av förfärliga diktaturer, men som aldrig själv behövt leva under förtryck, som vägrade att bli en bricka i det kalla kriget och som avstått från att använda vapen för att uppnå fred. Jag hälsar er från Republiken Costa Rica.

Herr talman, mina damer och herrar!

Två händelser har föregått mig i dag, åtskilda av århundraden och årtionden, men de är lika förbundna med nuet som gryningen denna morgon. Denna dag för 225 år sen slutade det nordamerikanska frihetskriget genom fredsfördraget i Paris, den första vågen av frihetsrörelser över praktiskt taget hela den amerikanska kontinenten. I dag är det också 69 år sedan andra världskriget började med att Frankrike och Storbritannien förklarade krig mot Tyskland och man bildade de allierade, vilket drog in en stor del av Amerika i kriget. Jag nämner detta eftersom jag, när jag kommer till det här podiet, som är en symbol för gemenskap mellan olika folk, också är medveten om det historiska bagage jag bär med mig och som också ni bär med er i och med att var och en av de nationer som ni företräder också har ett förflutet. Vi har inte kommit hit för att upprätta förbindelser mellan våra båda kontinenter utan för att erkänna att sådana förbindelser har existerat under lång tid och att ambitioner att förbättra dem bör starta med en ambition att förstå dem som helhet.

Med den uppriktighet som bör råda mellan vänner måste vi erkänna att vår gemensamma historia har sitt ursprung i den ena civilisationens herravälde över den andra. Amerika lärde känna Europa först och främst genom dess makt och inte genom dess idéer. Frukten följde i erövrarnas spår och vrede följde koloniserarna. Men vi kan inte låta bli att beundra den här mycket gamla kulturen. Trots de strider som vi har utkämpat går det inte att förneka att Europa kom med upplysning till vårt land och att Europa har gjort osshängivna humanitetens främsta ideal, ideal som vi inte övergav när vi vann vår självständighet.

Det var sådana ideal som förde mig till Europa för 21 år sedan under min första period som Costa Ricas president. Den gången kom jag för att be denna kontinent om förstärkning som hjälp att skapa fred i Centralamerika, där fem nationer kämpade på liv och död mitt uppe i ett inbördeskrig. Blodspillan splittrade våra folk och gjorde bröder till bittra fiender. Dåtidens makthavare använde oss i ett blodigt experiment för att visa sin styrka: de förde in vapnen och vi betalade med våra liv. Enligt vissa bedömningar uppgick antalet dödsoffer till 350 000. Proportionellt sett skulle det motsvara nästan 4 miljoner amerikanska medborgare under Irakkriget. Bara genom att uppnå fred kunde vi garantera en framtid för vår region.

Den gången blev Europa svaret på våra böner. Det moraliska stödet från Europa legitimerade våra försök att finna en diplomatisk lösning på konflikterna, en centralamerikansk lösning på centralamerikanska problem. Den internationella hjälp som ni då gav oss var omfattande och generös och blev en symbol för Europas uppriktiga önskan att hjälpa de centralamerikanska nationerna i deras utveckling.

Nu, 21 år senare, är jag tillbaka i Europa, och i likhet med Fray Luis de León när han frigavs efter fyra år i fängelse känner jag mig frestad att inleda med att säga: "Som vi sa i går ...", eftersom vi i många avseenden måste börja där vi en gång slutade. Förbindelserna mellan Europa och Centralamerika, som var så täta under kriget, har börjat glesna i fredstid. Biståndet från Europa till Centralamerika, som var så stort under förtryckets dagar, har blivit mer återhållsamt nu när vi är självständiga. Vi trodde inte att vi genom att gå över fredens tröskel skulle komma in i glömskans rike. Jag vill gärna hoppas att det är nu är dags att visa att de vänner som stödde oss under våra mörka dagar också stöttar oss under våra ljusare dagar, just därför att vi nu upplever sådana dagar.

I dag vill jag gärna föreslå tre handlingsvägar för att stärka våra band och kämpa sida vid sida för att bygga de utopier som ni har lärt oss att eftersträva: undertecknandet av associeringsavtalet mellan EU och Centralamerika, "Consensus of Costa Rica" och "Peace with Nature".

Jag är väl medveten om att en mängd olika synpunkter på frihandel finns representerade i Europaparlamentet. Men jag vet också att dessa synpunkter uttrycks från det höghöjds perspektiv som man kan ha om man är lycklig nog att bo i ett industriland. I dag vill jag förmedla ett nedifrån perspektiv. I ett land som mitt, som är ett av världens minsta, har vi inte möjlighet att producera allt det vi förbrukar. Vi är dömda att vara den moderna tidens fenicier. I en globaliserad värld står utvecklingsländerna inför ett dilemma som är lika bistert som enkelt: om vi inte kan exportera fler och fler varor och tjänster kommer vi i stället att exportera fler och fler människor.

Det är givet att EU måste se till EU-medborgarnas intressen. Men det är också tydligt att EU-medborgarnas och alla andra folks intressen alltmer avgörs av mänsklighetens gemensamma framtid. Ingen nation kan förbli obekymrad om att hunger, okunnighet, våld och sjukdom breder ut sig utanför dess gränser. Även om olikheterna mellan våra nationer är stora, kommer en global diaspora att föra tusentals människor över oceaner, floder och stadsmurar för att söka möjligheter som de inte funnit i sina egna länder.

Associeringsavtalet mellan Centralamerika och EU, som kanske blir det första avtal mellan regioner som sluts av EU, är ett mycket närliggande, tydligt och omedelbart tillfälle för Europa att återuppliva sin närvaro i Latinamerika. Sedan Centralamerikanska gemensamma marknaden bildades har det inte funnits många initiativ som haft större potential att påskynda den ekonomiska tillväxten i Centralamerika, modernisera

våra institutioner och ge nya möjligheter till de människor i Centralamerika som fortfarande lever i fattigdom. Om vi kan komma fram till ett sådant avtal skulle det betyda att Europa återtar den ledande position som gått förlorad och besätter den vakanta främsta posten i kampen för att utveckla vårt Latinamerika. I går var vi allierade för fred, i dag kan vi bli kompanjoner för utveckling.

Men Centralamerika och Europa har fortfarande mycket stora olikheter som måste beaktas. Den första är skillnaden mellan våra två integrationsmodeller: EU måste acceptera att den centralamerikanska integrationen har skett på det sätt som vår institutionella utveckling har tillåtit. Vi är nu den mest integrerade regionen i utvecklingsvärlden, och därför anser vi att det inte vore rättvist att ålägga oss villkor som rör vår integration för att föra förhandlingarna framåt, villkor som det är svårt för Centralamerika att följa och som inte heller krävs för världens övriga regioner.

Den andra skillnaden mellan våra regioner, och kanske den viktigaste, är skillnaden mellan våra utvecklingsnivåer: det är viktigt att avtalets kommersiella del medger asymmetrisk behandling till förmån för Centralamerika, framför allt att man undviker den förfärliga metoden med att behålla hindren inom just de områden där Centralamerika har de komparativa fördelarna. Om vi kan komma fram till ett avtal baserat på dessa förutsättningar, skulle EU göra en enorm insats för att gynna folken i Centralamerika, men också i Europa, eftersom Europa i tider av internationell kris skulle ha stor nytta av en ekonomi som under de senaste fem åren har växt ungefär dubbelt så fort som den europeiska ekonomin.

Europa kan få en ny ledande roll i utvecklingsvärlden, men först måste man se till att denna ledande roll verkligen gynnar utveckling. Goethe har sagt något i stil med att ingenting skadar en ny sanning så mycket som ett gammalt misstag. Vi kan inte gå in i en ny fas av internationellt samarbete samtidigt som vi bär på bördor från det förflutna, i synnerhet bördan av en militärutgift som är stötande för de nästan 200 miljoner latinamerikaner som förmäktar i fattigdom. Det är dags för den internationella ekonomiska gemenskapen att lära sig skilja agnarna från vetet och att med bevisen framför ögonen inse vilka utgifter som leder till en bättre levnadsstandard för människorna, och vilka som inte gör det.

Det är inte särskilt hedrande att militärutgifterna i Latinamerika under 2007 uppgick till 36 miljarder dollar i en region där det inte pågår någon väpnad konflikt, med Colombia som enda undantag. De pengar som går till ett enda flygplan av typen Sukhoi Su-30k skulle kunna användas till ca 200 000 bärbara datorer av typen MIT Media Lab XO för våra studenter. De pengar som går till en enda Black Hawk-helikopter skulle kunna användas till ett månadsbidrag på 100 dollar till 5 000 unga latinamerikaner. Världens industrinationer får inte, varken med bistånd eller med resurser, stödja beslut som fattas av dem som hellre utrustar sina soldater än utbildar sina barn. Därför har min regering tillkännagett "Consensus of Costa Rica", ett initiativ för att skapa mekanismer för att efterskänka skulder och med finansiella medel stödja utvecklingsländer som investerar mer i miljöskydd, utbildning, hälsa och bostäder för sina befolkningar och mindre i vapen och soldater. Jag hoppas att "Consensus of Costa Rica" en dag ska bli verklighet med ert stöd.

Jag hoppas också att vi ska kunna anta en plan som är nära kopplad till vårt Consensus: fördraget om överföring av vapen som Costa Rica har föreslagit i FN, och som förbjuder länder att överföra vapen till stater, grupper eller privatpersoner om det finns tillräckliga skäl att tro att vapnen kommer att användas för att kränka mänskliga rättigheter eller internationell rätt. Jag förstår inte hur mycket längre vi kommer att kunna överleva utan att erkänna att det är lika klandervärt att döda några människor åt gången varje dag, som att döda många människor under en dag. Den destruktiva kraften hos de 640 miljoner handeldvapen och lätta vapen som finns runt om i världen, där 74 procent finns i händerna på privatpersoner, har dödat fler människor än atombomberna. Det här är en av de viktigaste orsakerna till människors otrygghet, såväl nationellt som internationellt. Dödsfruktan får inte bli nyckelordet för våra invånares framtid. I dag kan vi göra något för att det inte ska bli så.

Jag vill ta upp en sak till som också har att göra med våld och förstörelse, men inte bara mot människor utan mot alla livsformer. Varje skog som vi hugger ner, varje ton koldioxid som vi släpper ut i luften och varje flod som vi förorenar leder oss ett steg närmare porten till arternas utrotning, på vars tröskel, precis som vid porten till Dantes helvete, vi måste överge allt hopp. Jag vägrar att bli vittne till att mänskligheten passerar genom den porten.

För sextio år sedan hade Costa Ricas förre president José Figueres en vision om att avskaffa den nationella armén och således förklara fred med världen. Vi har nu fattat beslutet att förklara fred med naturen. Vi har bestämt oss för att vara ett koldioxidneutralt land år 2021, när vi firar 200-årsjubileum som självständig nation. Förra året blev vi det land som har flest träd per invånare och kvadratkilometer i världen, genom att plantera 5 miljoner träd. Under 2008 ska vi plantera ytterligare 7 miljoner träd. Vi för ett internationellt korståg mot den globala uppvärmningen, och i dag ber jag er ödmjukt att delta tillsammans med oss.

Den globala uppvärmningen har gjort att man kan odla oliver längs Englands kuster, och det är en verkligt alarmerande signal för forskarsamfundet. Till skillnad från berättelsen i Bibeln kommer duvan den här gången att bära en olivkvist som ett tecken på fara i stället för som ett tecken på fred. I dag vill jag att vi ska skicka den duvan så långt bort som möjligt, så att den kan återvända och bära med sig en vilja till förändring hos världens alla nationer. Det är bara tillsammans som vi kan bilda ett nytt förbund, denna gång inte mellan Gud och människa utan mellan människorna och Guds skapelse.

Herr talman!

Den store argentinske författaren Jorge Luis Borges brukade säga att han var exileuropé, och anspelade på den stora andel av den amerikanska kontinentens befolkning som har sitt ursprung i Europa. Efter århundraden av blandningar och korsningar finns det förmodligen också många exilamerikaner här. Vi blev isolerade genom att ett världshav ligger mellan oss, och den historiska slumpen hos en pendel som beroende på omständigheterna för oss samman eller skiljer oss åt. Jag menar att det är dags att stanna pendeln när den är inställd på förening, för att åter slå in på den väg som vindarna tog för 180 miljoner år sedan, innan den första sprickan fick marken att dela sig, när Europa satt ihop med Amerika och man skulle ha kunnat gå till fots från Paris till New York.

Vi tillhör alla en och samma art, och vi har fortfarande möjlighet att plocka de bästa blommorna i livets trädgård. Våra drömmar är vårt gemensamma arv och våra beslut påverkar andra varelsers liv, vare sig vi vill det eller inte. Det här ska inte ses som ett hot utan en fantastisk möjlighet. Jag ser det på samma sätt som Costa Ricas stora poet, Jorge Debravo, uttrycker det: "Framför allt är det underbart att veta att vi har makt att blåsa liv i de mest avlägsna ting som vi berör och vidga horisonterna utanför våra gränser, eftersom allt det vi ser blir oändligt, liksom vi." Jag tvivlar inte på att vi kan använda vår oändliga förmåga till det bästa för var och en, såväl i Europa som i Amerika, och att vi sida vid sida kan följa morgondagens stjärna mot allt större rättvisa och frihet.

(Stående ovationer.)

Talmannen – President Arias! På Europaparlamentets vägnar tackar jag er av hela mitt hjärta för ert lysande anförande. Era ord ger uttryck för att ni och ert land är företrädare för frihet och demokrati; ni arbetar mot våld, terror och diktaturer. När ni säger att Costa Rica är ett litet land vill jag framhålla att ett lands befolkning eller dess geografiska yta inte det viktigaste. Det viktiga är andan hos ett land och dess president. Vem som helst som har hört ett tal inser att president Arias och Costa Rica står för frihet och demokrati. Det gör Costa Rica till ett stort land i världen.

(Applåder)

Ni är en fredens man, och det var därför ni tilldelades Nobels fredspris 1987. Men ni har inte dragit er tillbaka. Nu, 21 år senare, kämpar ni för fred mellan människor och fred med naturen. Europaparlamentet står vid er sida för att upprätthålla dessa principer.

Jag vill också varmt välkomna de ministrar ur er regering som har följt med er hit – utrikesminister Stagno Ugarte och utrikeshandelsminister Ruiz Gutiérrez, som också finns med oss här i kammaren tillsammans med många costaricanska medborgare som bor här i Bryssel och i Belgien. Var stolta över ert land! Inte i nationalistisk mening, för i den bemärkelsen kan även diktaturer som styrs med våld vara stolta över sig själva, men var stolt över ert land, över Costa Rica, eftersom ni kämpar för de rätta värderingarna: demokrati, frihet och fred.

Vi tackar er ännu en gång. Muchas gracias, President Arias!

(Applåder)

ORDFÖRANDESKAP: ONESTA

Vice talman

9. Omröstning (fortsättning)

Talmannen – Vi fortsätter nu med omröstningen.

9.1. Hur marknadsföring och annonsering påverkar jämställdheten mellan kvinnor och män (A6-0199/2008, Eva-Britt Svensson) (omröstning)

10. Röstförklaringar

Muntliga röstförklaringar

- Situationen i Georgien (B6-0402/2008)

Michl Ebner (PPE-DE). – (DE) Herr talman! Jag röstade för resolutionen och vill särskilt tacka Elmar Brok för hans bemödanden att uppnå bred enighet om den.

Även om det väsentligt att ha en dialog med Ryssland, anser jag att vi måste se till att inte bli totalt eller övervägande beroende av Ryssland när det gäller energipolitiken, eftersom det allvarligt minskar vår möjlighet att föra diskussioner. Vi får inte glömma att Georgiens militära reaktion vilar på en lång historia av provokationer från separatiststyrkorna, som på senare tid blivit mycket intensiva, och att Ryssland har utnyttjat denna åtgärd i självförvar som grund för en invasion. Hur som helst bör vår främsta prioritering vara att uppnå en fredlig lösning på konflikten och jag önskar alla inblandade en snabb framgång, så att det inte går på samma sätt för Krim, Lettland, Litauen och Kazakstan som för Sydossetien.

Danutė Budreikaitė (ALDE). – (LT) Europeiska politiker bryter nu sin långa tystnad och beskriver Rysslands insatser i Georgien som oproportionerliga. Nej, här är det fråga om att ryska medborgares rättigheter i andra länder skyddas med hjälp av militär aggression. Vissa EU-länder som har blockerat Georgiens och Ukrainas förhoppningar att gå med i NATO har gjort det möjligt för Ryssland att fullfölja sin aggressiva politik mot angränsande territorier. De flesta EU-länder är beroende av energiimport från Ryssland och de är rädda för att gasledningen ska stängas av. Det gör att Ryssland kan börja diktera villkoren för hela EU på ett verkligt oproportionerligt sätt. Jag röstade för resolutionen även om jag anser att varken kommissionens eller parlamentets ställningstaganden när det gäller framtida förbindelser med Ryssland har blivit tillräckligt tydligt definierade.

Miroslav Mikolášik (PPE-DE). – (SK) Jag anser att vi bör säga upp avtalet om viseringslättnader, avlägsna de ryska "fredsskapande" styrkorna och ersätta dem med internationella styrkor och, för det tredje, avbryta diskussionerna om partnerskap och samarbete med Ryssland. Jag anser också att EU bör anta en gemensam och tydlig ståndpunkt när det gäller situationen i Georgien och inte blunda för Rysslands grova inblandning i en av dess grannstaters suveränitet och integritet.

Moskva bröt mot internationella avtal när ryska styrkor i början av augusti gick över gränsen till Georgien, en gräns som Ryssland tidigare erkänt. De ryska styrkorna gick inte bara in i Sydossetiens territorium utan de avancerade vidare in i landet.

Jag fördömer absolut Rysslands erkännande av Abchaziens och Sydossetiens självständighetsförklaring. Vi måste minnas att även om några prisar självständigheten, sörjer Georgien över de oskyldiga människor som förlorade sina liv och hem under de ryska styrkornas invasion. Min övertygelse är att EU måste utöva påtryckningar och, som del av den internationella gemenskapen, yrka på Georgiens territoriella integritet.

Slovakien har följt principen om territoriell integritet i fallet med Kosovo och erkänner fortfarande inte dess separation från Serbien. På samma sätt erkänner jag inte de georgiska regionernas och Sydossetiens självständighet.

Toomas Savi (ALDE). – (EN) Herr talman! Som en av förslagsställarna till motionen om en resolution om situationen i Georgien har jag röstat för ändringsförslag 1, där Internationella olympiska kommittén (IOK) uppmanas att på allvar se över om beslutet att tillerkänna Sochi värdskapet för vinterspelen 2014 fortfarande är giltigt i ljuset av den senaste tidens händelser i de framtida OS-orternas omedelbara närhet. Det skulle vara mycket ansvarslöst om IOK riskerade livet på OS-deltagarna genom att låta spelen hållas i en så oförutsägbar region.

Jag behöver inte påminna er om att elva deltagare i OS i München föll offer en massaker den 5 september 1972. Jag var där i egenskap av läkare för Sovjetunionens olympiska trupp, och jag minns hur de tragiska händelserna påverkade hela olympiaden. Något liknande får inte inträffa igen.

Bernd Posselt (PPE-DE). – (DE) Herr talman! Jag har stor respekt för Martin Schulz, men hans uttalande i dag var oacceptabelt. President Dmitrij Medvedev beskrev tidigare i dag Micheil Saakasjvili, Georgiens demokratiskt valde president, som ett ”politiskt lik”. Det skulle vara kränkande också ur ett demokratiskt perspektiv, men om ni betänker att Dimitrij Medvedev företräder en regim som lät mörda Saakasjvilis föregångares föregångare Zviad Gamsachurdia, lät mörda Tjetjeniens president och nu låtit mörda en folkrättsaktivist från Ingusjetien, då är ett sådant uttalande nästan ett fysiskt hot.

Det handlar inte om ifall vi tycker om Micheil Saakasjvili eller ej, det är vår skyldighet att stötta den valde företrädaren för det georgiska folket, som blivit offer för en imperialistisk handling och som man nu tar struhtag på. Jag anser därför att det efter vår resolution, som jag välkomnar, är av största vikt att vi går ett steg längre och stationerar europeiska fredsbevarande styrkor i Georgien. Vi behöver inget mandat från FN eller Organisationen för säkerhet och samarbete i Europa, eftersom Georgien är en suverän nation och har anhängit om EU:s närvaro. Vi måste också se till att landet kan leva och verka i fred, eftersom användning av ryska styrkor som fredsbevarare, såsom FN och OSSE har arrangerat det, är att utnämna en pyroman till brandchef.

Bogdan Pęk (UEN). – (PL) Herr talman! Resolutionen om Georgien är viktig och jag röstade för den trots att jag anser att EU, som ställdes inför ett viktigt prov genom händelserna i Georgien, inte höll måttet. Den viktigaste orsaken till misslyckandet, som jag ser det, är att några viktiga tyska intressen är inblandade, i synnerhet intressen från den tyska vänstern och förre förbundskanslern Gerhard Schröder. Martin Schulz har mycket tydligt gett uttryck för dem här i dag.

EU måste inse att den baltiska gasledningen kan vara orsaken till vad som inte är något annat än utpressning mot Litauen, Lettland, Estland, Polen och dessutom Vitryssland. Vi måste bli av med gasledningen, och trots sina deklARATIONER måste EU ta slutgiltig ställning till en gemensam energipolitik som inte under några omständigheter har plats för den baltiska gasledningen, även om det går emot vissa tyska intressen. Tyskarna måste acceptera att de antingen är med och utformar en enad europeisk union och avger uppriktiga deklARATIONER eller att deras agerande är hyckleri och att de sätter sina egna intressen före EU:s.

Milan Horáček (Verts/ALE). – (DE) Herr talman! Jag röstade för resolutionen, men med viss ängslan. Kriget mellan Ryssland och Georgien har satt ljuset på olikheter i fråga om krishantering. Georgien har en mängd olösta problem, men Ryssland följer de halvasiatiska diktaturernas sedan länge etablerade tradition med lömskhet, provokation och krigsliknande brutalitet. Det är en fara inte bara för Ukraina utan också för oss.

Våra starka sidor är mänskliga rättigheter, demokrati, rättssäkerhet och den frihet som vi alla har kämpat hårt för att uppnå – frihet från underordning och trälldom. Det är av största vikt att försvara dessa värderingar genom en gemensam utrikes- och säkerhetspolitik.

Charles Tannock (PPE-DE). – (EN) Herr talman! Den brittiska konservativa delegationen stöder resolutionsförslaget om Georgien, vilket som helhet är balanserat. Vi har emellertid invändningar mot punkt 19, där man efterlyser ett militärt ESFP-uppdrag i Georgien – även om vi inte ser något kontroversiellt med närvaro av civila EU-observatörer.

Likaså anser vi att punkt 30, där man hävdar att Lissabonfördraget skulle stötta EU:s ställning när det gäller hantering av denna kris, saknar grund. Vi stöder en kraftfullare gemensam extern energipolitik under GUSP med tanke på importen av rysk gas och olja, men vi inser inte vilken skillnad Lissabonfördraget skulle ha inneburit när det gäller hantering av den här krisen. Det här handlar inte om EU:s allmänna svaghet i utrikesfrågor utan om Rysslands tyranni och revanschism i södra Kaukasus.

Richard Falbr (PSE). – (CS) Jag avstod från att rösta eftersom svaret på frågan om det är sant att georgierna anföll en sovande stad med raketgevär, är ”ja”.

- Europeisk avtalsrätt (B6-0374/2008)

Bruno Gollnisch (NI). – (FR) Herr talman! Vi går vidare med den fråga som Klaus-Heiner Lehne vill ställa till kommissionen. Vi anser i själva verket att den europeiska avtalsrätten bör fylla två mycket viktiga sammanlänkade behov. Det första är behovet av klarhet och enkelhet, det andra är behovet av säkerhet. Vi uppskattar att föredraganden har tagit hänsyn till det utomordentliga arbete som utförts av ”Société de législation comparée”, och vi hoppas att arbetet kommer att utföras med hänvisning till vårt gemensamma arv, den romerska rätten. Reglerna om avtalsfrihet, giltighetsreglerna, bristande samtycke och offentlighet har varit fastställda i vår civilisation sedan antiken. Det är detta gemensamma kulturarv som vi ska hänvisa till.

För att få säkra transaktioner hoppas vi också att enhetliga rättsregler vid lagval också ska komma före enhetliga materiella regler. Avtal som slutits mellan människor på olika platser, i synnerhet den besvärliga frågan om slutande av avtal och godkännande, förfaranden, val av tidpunkt och bevisning kan samtliga göras enhetliga utan att de materiella reglerna i de olika lagstiftningarna måste göras enhetliga.

- Betänkande: De Rossa (A6-0289/2008)

Mario Borghezio (UEN). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! För ett par dagar sedan, på en liten ö nära Sardinien, utropade sardiska separatister, utan våld och i syfte att bevara miljön, en ny republik med det poetiska, polynesiskt ljudande namnet "Republiken Maluventu". Jag vill påpeka att presidenten redan har fått en karta som inspirerats av FN-kartan och den okränkbara principen om folkens självbestämmande. Europa har alltid stått sida vid sida med dem som kämpar för frihet med fredliga och demokratiska medel. Länge leve det sardiska folkets kamp för självbestämmande!

- Betänkande: García Pérez (A6-0325/2008)

Frank Vanhecke (NI). – (NL) Herr talman! Jag röstade emot García Pérez' betänkande trots att jag är övertygad om att män och kvinnor givetvis är jämlika och givetvis ska få lika lön för lika arbete. Vi glömmer fortfarande alltför ofta att jämställdhet mellan könen är ett av de mål som faktiskt uppnåtts i dagens EU, i den europeiska världen, i västvärlden, men att den principen inte alls är erkänd i vissa andra delar av världen. Det måste vi ha i minnet.

Men det här är bara en aspekt av betänkandet. Betänkandet är också fullt av en mängd andra synpunkter som jag inte alls håller med om. Ett exempel är dess stöd för den ändlösa frågan om kvinnokvotering, som om kvinnor vore hjälplösa varelser som inte själva kan få befattningar genom egna kvalifikationer. Ett annat är det ständiga stödet för abort – jag frågar mig vad det har med betänkandet att göra.

Av bland annat dessa orsaker röstade jag mot Iratxe García Pérez betänkande.

Christopher Heaton-Harris (PPE-DE). – (EN) Herr talman! Av någon bisarr orsak har jag brutit mot min föresats att alltid rösta i parlamentet, genom att *inte* rösta mot betänkandet från utskottet för kvinnors rättigheter och jämställdhet mellan kvinnor och män – jag lade ner min röst.

Tidigare har jag alltid röstat mot den här typen av betänkanden eftersom de brukar vara fulla av en massa smörja. Men eftersom jag är gift och har två döttrar försöker jag läsa varje ord i dessa betänkanden för att få en uppfattning om vad som menas.

Jag har vissa betänkligheter när det gäller det utskott som materialet kommer från – jag anser faktiskt inte att vi behöver ett speciellt utskott för kvinnor när vi har ett utskott för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor.

Det finns några formuleringar i betänkandet – till exempel "feminisering av fattigdomen" – som inte betyder någonting alls men som låter tjugigt för den PC-brigad som håller till här utanför.

Jag undrar vad det utskottet anser om de kvinnor som når toppositioner, till exempel en fembarnsmor vars minsta barn har Downs syndrom och vars äldsta dotter är gravid i femte månaden – jag tänker förstås på den amerikanska vicepresidentkandidaten Sarah Palin. Jag tror inte att det utskottet skulle tycka om att hon har uppnått en så framstående position. Men jag avstod alltså från att rösta om det här betänkandet.

Ewa Tomaszewska (UEN). – (PL) Herr talman! Trots att jag stöder lika rättigheter har jag röstat mot resolutionen om jämställdhet mellan kvinnor och män. Den här resolutionen innehåller några kryptiska punkter där man förespråkar abort. Man kränker således subsidiaritetsprincipen inom detta område. Eftersom ändringsförslag 2, som går ut på att dessa punkter stryks, förkastades vid omröstningen, blev det nödvändigt att förkasta hela resolutionen. Det är synd att Europaparlamentet så lättsinnigt kan skända de principer som ligger till grund för hur EU ska fungera.

- Kloning av djur (B6-0373/2008)

Hynek Fajmon (PPE-DE). – (CS) Herr talman! Jag röstade mot ett förbud mot kloning. Ett förbud mot kloning är ett angrepp på den vetenskapliga forskningens frihet och på den fria företagsamheten. Att begränsa dessa friheter kommer inte att gagna EU utan kommer att leda till att ännu fler vetenskapsmän flyttar till Förenta staterna eller andra länder där man inte har sådana förbud. Ett förbud mot att handla med sådana

produkter kommer att leda till ännu fler handelstvister inom Världshandelsorganisationen. Vi vill inte ha en sådan utveckling.

Hälsorisker och andra risker med kloning måste bedömas korrekt i enlighet med tillämpliga processer och förfaranden, och resultaten måste vara offentliga. Europeiska myndigheten för livsmedelssäkerhet har under första halvåret 2008 genomfört ett vetenskapligt samråd om det här ämnet, och resultaten från samråden ger inga skäl till att förbjuda kloning.

Avril Doyle (PPE-DE). - (EN) Herr talman! Jag röstade mot resolutionen om att förbjuda klonade djur i livsmedelskedjan, eftersom det inte finns något vetenskapligt stöd för vår hållning i parlamentet. Oavsett om det gäller en omröstning om lagstiftning, en resolution om en parlamentsfråga eller ett initiativbetänkande, kommer de beslut som fattas av Europaparlamentet och vid plenarsammanträdena att minska kraftigt i värde om de inte visar sig övertygande vid sakkunnigbedömd vetenskaplig granskning. Vårt arbetes trovärdighet och integritet kommer därför att bli rättmätigt ifrågasatt.

- Betänkande: Svensson (A6-0199/2008)

Ivo Strejček (PPE-DE). - (EN) Herr talman! Jag röstade mot Eva-Britt Svenssons betänkande och jag är tacksam över att få berätta varför.

Jag har följande skäl. För det första har ingen konsument kunskap om allting, inte heller den som stiftar lagar. Det är därför som reklam är en vital del av handel och affärsverksamhet. För det andra måste alla annonser (tyvärr eller lyckligtvis) vara påfallande, attraktiva, ha slagkraft och fungera som blickfång. Det här beror på att det alltid finns åtminstone några producenter som saluför samma produkt och att var och en av dem vill sälja sin egen produkt. För det tredje, Eva-Britt Svensson har uppmärksammat de här principerna i sitt betänkande och söker förbättra marknadskrafterna med artificiella lagstiftningssteg, något som kommer att skada och snedvrída de naturliga marknadskrafter som kommer ur förhållandet mellan tillgång och efterfrågan. Därför har jag röstat mot.

Frank Vanhecke (NI). - (NL) Herr talman! Om jag ska sammanfatta varför jag röstade mot Eva-Britt Svenssons betänkande, vill jag bara säga att betänkandet enligt min åsikt är fullständigt nonsens. Det är det femtielfte betänkandet där parlamentet – som faktiskt har ett offentligt uppdrag att försvara EU-medborgarnas frihet – kräver frihetsbegränsning och censur. Åtskilliga bestämmelser i Eva-Britt Svenssons betänkande, exempelvis punkt 14 om censur, verkar komma direkt ur *Fahrenheit 451*, en bok som berättar om en värld där böcker och kritiskt tänkande är förbjudna.

Jag är alltid mycket kritiskt inställd till parlamentet, men det får inte göra sig till åtlöje och bli till en kopia av Högsta Sovjet.

Philip Claeys (NI). - (NL) Herr talman! Jag vill gratulera Eva-Britt Svensson. Hennes betänkande är en av de mest förmyndaraktiga, interventionistiska, politiskt korrekta texterna under hela den här valperioden. Hon verkar faktiskt övertygad om att reklam och marknadsföring är en stor konspiration för att, ända från de första åren i ett barns socialisering, bidra till den könsdiskriminering som vidmakthåller livslång ojämlikhet mellan kvinnor och män. Jag får inte ihop det här: största delen av meningen har hämtats ordagrant från skäl M.

I betänkandet förespråkas förstås mer lagstiftning och upprättande av organ som specifikt sysslar med att övervaka hur de nya reglerna följs. Jag skulle vilja säga att ett sådant arbete "kräver mannakraft", om uttrycket inte vore så "könsstereotyp". Punkt 14 i texten tar priset, där det förespråkas att något som kallas "budskap som förmedlar könsstereotyper" ska avlägsnas från läroböcker, leksaker, tv- och datorspel, Internet och reklam. Med andra ord, censur. Jag vet inte om uttrycket "läroböcker" också syftar på litteratur, men om så är fallet kan vi börja med offentliga bål på Shakespeares verk.

Christopher Heaton-Harris (PPE-DE). - (EN) Herr talman! Jag återgår till ursprunget för det här betänkandet, och jag röstade mot. Jag ska närmare ange några av orsakerna.

Jag har den största respekt för föredraganden Eva-Britt Svensson, som har ägnat mycket arbete åt det här området och som är en av de starkaste kvinnliga förebilder som parlamentet kan visa upp. Vissa punkter i det här betänkandet – av vilka några har röstats ned – är dock i det närmaste obegripliga. Punkt 9 innehåller krav på en jämställdhetspolis, i punkt 13 ifrågasätts de traditionella könsrollerna och i punkt 14 finns något som liknar ovilja mot nya bilder på Internet.

Manliga och kvinnliga former har alltid används i reklamen. De manliga formerna tenderar att se bättre ut än mina och de kvinnliga formerna tenderar att se bättre ut än formerna hos vissa ledamöter i detta parlament. Det är så reklam fungerar. Till och med Europeiska kommissionen – om ni tittar på vår webbplats, eller på något av allt det PR-material som förekommer på affischer på kommissionens byggnader – använder bilder av män och kvinnor som ser något bättre ut än genomsnittet.

Skriftliga röstförklaringar

- Betänkande: Sartori (A6-0140/2008)

Jan Andersson, Göran Färm, Anna Hedh, Inger Segelström and Åsa Westlund (PSE), skriftlig. – Vi har valt att rösta för betänkandet eftersom det syftar till en global harmonisering av klassificering, märkning och förpackning av kemikalier. Detta kan bidra till en säkrare kemikaliehantering vilket främjar miljö och hälsa.

Vi hade dock gärna sett en märkning av kemikalier i den så kallade kategori fem.

Dessa kemikalier finns ofta i hushåll och är en vanlig förgiftningsorsak för barn.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Debatten om kemiska ämnen och den roll de spelar i våra liv har öppnats på internationell nivå men går tillbaka till 1980, först inom Internationella arbetsorganisationen och därefter inom FN som antog GHS (det globalt harmoniserade systemet för klassificering och märkning av ämnen och blandningar) i december 2002, med en översyn 2005.

Besluten fick genomslag på gemenskapsnivå i samband med antagandet av flera dokument.

Det vi just nu håller på med är bara ett förslag till en förordning om klassificering och märkning av ämnen och blandningar, genom vilket EU ska tillämpa de internationella kriterier som man enats om i FN:s ekonomiska och sociala råd för klassificering och märkning av kemikalier, och som också kallas det globala harmoniseringssystemet (GHS).

Det främsta syftet med detta system är att skydda människors hälsa och miljön utan att hindra förflyttning av ämnen och blandningar och att fastställa kriterier för klassificering och information, däribland krav på märkning och säkerhetsdatablad. Det handlar om att upprätthålla säkerhet vid transport av farligt gods samt om förebyggande åtgärder för att skydda hälsa och säkerhet för konsumenter, arbetstagare och miljö. Vi har därför röstat för dessa betänkanden.

Marian Zlotea (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Kemikalier produceras och marknadsförs globalt och risken med dem är desamma över hela världen. Ämnen som anses farliga i ett land kan vara underkastade andra regler i ett annat land. Samma produkt borde inte beskrivas på olika sätt i olika länder.

Huvudmålet för GHS (Globally Harmonised System) är att skydda konsumenterna, förutom att ge information. Den nya lagstiftningen inom området klassificering, märkning och förpackning av ämnen och blandningar, ska ge ökat skydd för människors hälsa och ökat miljöskydd. Jag menar att man har uppnått kompromisser som innehåller goda lösningar för konsumenternas hälsa. Professionella användare av kemikalier och konsumenter runt om i världen kan vinna på global harmonisering.

När betänkandet genomförts kommer skyddet för de människor som använder sådana farliga ämnen att öka, företagen blir effektivare och antalet olyckor kommer att minska. Användningen av de farliga ämnena kommer att bli säkrare och användarna kommer att få korrekt, fullständig och noggrann information, vilket säkerställer ett bättre konsumentskydd.

- Betänkanden: Sartori (A6-0140/2008) (A6-0141/2008) (A6-0142/2008)

Ian Hudghton (Verts/ALE), skriftlig. – (EN) Amalia Sartoris betänkanden tar upp viktiga frågor som angår alla EU:s medborgare. Kemikalier framställs och saluförs globalt och riskerna är desamma var de än används. Det är således på sin plats att klassificering och märkning av farliga ämnen harmoniseras på lämpligt sätt. Det paket som vi enats om i dag är en förnuftig kompromiss som uppnåtts mellan de politiska grupperna och institutionerna och jag har därför kunnat stödja det.

- Betänkande: Weisgerber (A6-0201/2008)

Sylwester Chruszcz (NI), skriftlig. – (PL) Betänkandet avser legalisering av tillverkning av vätgasdrivna fordon. Det här ett av de sällsynta dokument som visar på en genomtänkt strategi inför problemet med alternativa fordonsbränslen. Det är särskilt lovvärt i så motto att det är en alltigenom innovativ teknik som

är helt ofarlig för miljön, eftersom förbränningsgasen är vatten. Jag tvivlar inte på att dokumentet har inspirerats av tillverkaren av det fordon som används av Hans-Gert Pöttering, men jag har medvetet röstat för det.

Hanne Dahl (IND/DEM), skriftlig. – (DA) Junilistan utvärderar bränsleceller som använder vätgas som energibärare och baseras på förnybara energikällor som sol-, vind-, och vågenergi som transportsystem, eftersom vätgas är ett rent bränsle, dvs. vätgas innehåller inga förorenande partiklar samtidigt som den kan produceras med hjälp av förnybara energikällor. Vätgasdrivna fordon har emellertid så låg energieffektivitet som 20 procent från källa till hjul. Detta överträffas stort av eldrivna fordon som går på datorstyrda litiumbatterier med en energieffektivitet på 80–90 procent. Dessutom skulle flera miljoner batterier kunna lösa lagringsproblemet för den förnybara energin. Vi vill därför arbeta på att kommissionen ska vidta åtgärder för att gynna detta alternativ.

Proinsias De Rossa (PSE), skriftlig. – (EN) I betänkandet ges förslag på hur man kan fylla den inre marknadens behov av vätgasdrivna fordon, med konsumentskyddskraven i åtanke.

Det är angeläget att vätgasdrivna fordon inkluderas i EU:s typgodkännandesystem för att stödja forskning och utveckling av sådan miljövänlig teknik på hela den inre marknaden.

Man har också upprättat tekniska specifikationer för att garantera tillförlitlighet och säkerhet hos vätgaskomponenter och vätgassystem, liksom tydlig identifiering av vätgasdrivna fordon genom märkning, något som kan bli betydelsefullt i en eventuell nödsituation.

Ian Hudgton (Verts/ALE), skriftlig. – (EN) Jag röstade för Anja Weisgerbers betänkande. Man har länge insett vätgasens potential som en ren energiform, och tekniken inom området förbättras ständigt. Vätgasenergi kan bli verkligt effektivt som en ren och grön energikälla under förutsättning att vätgasen kommer från hållbara, i bästa fall förnybara, källor, vilket också konstateras i det slutliga betänkandet.

Jörg Leichtfried (PSE), skriftlig. – (DE) Jag röstar för Weisgerberbetänkandet om typgodkännande av vätgasdrivna motorfordon.

Att utveckla miljövänliga alternativa bränslen i EU är ett viktigt steg som måste få stöd i dessa tider. Vätgasdrivna motorfordon fyller detta syfte, men de måste ge garantier för en hög säkerhetsnivå och ett gott miljöskydd. Därför är det mycket angeläget att införa enhetliga villkor för typgodkännande i EU. Utan EU-omfattande bestämmelser för klassificering av vätgasdrivna motorfordon finns det risk för att de enstaka tillstånd som utfärdas av medlemsstaterna snedvrider konkurrensen och att företagen konstaterar att det inte längre lönar sig att investera i vätgasdrivna motorfordon.

Ett enhetligt system för typgodkännande ger medborgarna det skydd som ett EU-omfattande direktiv erbjuder och främjar en ökning av antalet miljövänliga fordon, vilket är mycket viktigt.

David Martin (PSE), skriftlig. – (EN) Jag välkomnar Anja Weisgerbers betänkande om typgodkännande av vätgasdrivna motorfordon. Betänkandet är ett bra steg på vägen mot att stimulera industrin att intensifiera sina FoU-insatser. Genom att uppmuntra införandet av vätgasdrivna fordon på den inre marknaden kan vi i hög grad bidra till att EU:s klimatmål uppfylls. Jag röstade för rekommendationerna i betänkandet.

Andreas Mölzer (NI), skriftlig. – (DE) Det råder inga tvivel om att vätgaskraft är en teknik med potential för framtiden, men den är långt ifrån mogen än. Förutom att förvärvskostnaderna fortfarande alldeles för höga för att kunna finansieras, är det också dyrt att tillverka och lagra väte. Dessutom är det, även om bilarna i sig inte producerar några skadliga utsläpp, ännu inte säkert hur vätgasen ska framställas på ett sätt som förbrukar så lite energi som möjligt och som inte genererar koldioxid.

Avslutningsvis vet vi inte heller om batteri- eller bränslecelldrivna bilar kommer att bli standard, men det är i vilket fall som helst viktigt att vi stöder alternativ teknik för att minska vårt beroende av fossila bränslen. Därför röstade jag för Weisbergerbetänkandet.

Eluned Morgan (PSE), skriftlig. – (EN) Jag röstade för detta betänkande eftersom denna lagstiftning kommer att bereda vägen för fullskalig produktion av de här bilarna och ge EU:s bilförare verkliga alternativ inom en snar framtid. Denna nya lag kommer att bidra till att stärka utvecklingen av dessa fordon och samtidigt se till att de är pålitliga och säkra, och genom de åtgärder som nämns i betänkandet kommer man att kunna se till att vi får största möjliga nytta för miljön av vätgasdrivna fordon.

Daciana Octavia Sârbu (PSE), skriftlig. – (RO) Byggandet av bilmotorer baserade på vätgasteknik är en garanti för att det utvecklas ekologiska transportmedel i framtiden och att folkhälsan skyddas. För att åstadkomma miljöfördelar i samband med användningen av fordon som bygger på vätgasteknik bör fordonen tillverkas på ett hållbart sätt, och bullernivåer och luftkvalitet bör förbättras redan från början.

Denna förordning kommer att garantera att vätgasbaserade system är lika säkra som konventionell framdrivningsteknik och stimulera industrin att bygga den här typen av fordon. Det måste inrättas ett lämpligt ramverk för att skynda på saluföringen av fordon med innovativ framdrivningsteknik, så att transportindustrin kan ge ett betydande bidrag till en renare och säkrare framtid.

Med hänsyn till de globala problemen till följd av klimatförändringarna och bristen på energikällor bör vätgasbilarna främjas på internationell nivå, särskilt i utvecklingsländer och i USA, för att ge ett bättre miljöskydd mot den globala uppvärmningen.

Därför röstade jag för detta förslag till förordning, som är ett första steg mot ett renare EU.

Peter Skinner (PSE), skriftlig. – (EN) Med hänsyn till de nuvarande och kommande problemen för petroleumdrivna motorfordon är det uppenbart att det är nödvändigt att utveckla alternativ. Godkännandet av de närmare bestämmelserna för detta är ett rejält framsteg. Förhållandet mellan den samlade oljeförbrukningen genom bilanvändning och den ökande förekomsten av sjukdomar i andningsvägarna, samt åtföljande ökande föroreningar, innebär att "nästa generations" fordon måste utformas med hänsyn till detta.

Framställning av vätgas med hjälp av elektricitet innebär naturligtvis att man måste göra mer övergripande överväganden, bland annat av varifrån man ska få energin för att framställa elektriciteten till att börja med. Detta betänkande bidrar ändå till att föra debatten och industrin bakom framtidens bilar i rätt riktning.

Bernard Wojciechowski (IND/DEM), skriftlig. – (PL) Vätgas är allmänt erkänt som det "renaste" och mest acceptabla bränslet ur miljösynpunkt, eftersom den enda restprodukten vid förbränning i luft eller syre är vatten.

Trots att det finns stora problem med hur vätgas ska lagras och överföras till bränsletankar pekar det oförtrötliga arbetet vid forskningscenter i hela världen på att detta är framtidens bränsle. Som bränsle kommer vätgas att ge oss en miljövänlig förnybar energikälla.

Införandet av ett EU-kriterium för typgodkännande av vätgasdrivna fordon är avgörande för den inre marknadens funktion och för att skapa en hög säkerhetsnivå och ett gott miljöskydd.

- Situationen i Georgien (B6-0402/2008)

Alessandro Battilocchio (PSE), skriftlig. – (IT) Jag röstar för denna resolution i förhoppningen om att den kommer att leda till ett snabbt och fredligt slut på denna tragiska kris. Jag menar att två aspekter måste bekräftas: å ena sidan går det inte att ifrågasätta principen om att de olika staternas territoriella integritet är okränkbar; å andra sidan måste det understrykas att de berörda minoriteternas rättigheter måste respekteras helt och hållet.

Det är uppenbart att det internationella samfundets röst är svagare och mycket mindre trovärdig efter händelserna i Kosovo, men de diplomatiska ansträngningarna för att åstadkomma en trovärdig och konkret lösning måste intensifieras. Samtidigt som världens regeringar arbetar måste vi emellertid agera skyndsamt för att hantera den växande humanitära krisen i samband med ett ökande antal flyktingar. EU måste inrätta en insatsgrupp för att lindra de hundratusentals behövande människornas lidande.

Jag har kontakt med den internationella sambandsmannen vid UNICEF, som har bekräftat lägets allvar. Jag hoppas att Europeiska kommissionen kommer att spela sin roll, precis som den har gjort i andra situationer.

Giorgos Dimitrakopoulos (PPE-DE), skriftlig. – (EL) Ledamöterna från Ny demokrati (ND) beslöt att lägga ned sina röster vid den slutliga omröstningen om resolutionen om situationen i Georgien. Beslutet fattades på grund av att det slutliga förslaget till resolution, som omröstningen gällde, var formulerat på ett sådant sätt att den anda av balans som präglade de tidigare förslagen till resolution försvann.

Glyn Ford (PSE), skriftlig. – (EN) Jag kommer att rösta för denna gemensamma resolution eftersom det är viktigt att EU sänder ett kraftfullt budskap till den ryska ledningen. Ändå misslyckas betänkandet med att i tillräckligt hög grad kritisera det georgiska ledarskapet och låta det ta på sig sin del av skulden för att ha utlöst

krisen. Jag anser att Georgien med sin nuvarande ledning definitivt inte är på rätt väg för att ansluta sig till Nato inom överskådlig framtid.

Min andra anmärkning är att den här krisen förstärker kravet på en gemensam europeisk utrikes- och säkerhetspolitik. Ju snabbare denna del av Lissabonfördraget genomförs desto bättre.

Hélène Goudin och Nils Lundgren (IND/DEM), skriftlig. – Läget i Georgien och hur man ska ställa sig till det är utrikespolitiska frågor. Junilistans ståndpunkt är att varken Europaparlamentet eller någon annan EU-institution ska uttala sig i sådana eftersom utrikespolitik ska bedrivas på nationell nivå, inte av Europeiska unionen.

Föga förvånande tar Europaparlamentet tillfället i akt att propagera för en förstärkt gemensam utrikes- och säkerhetspolitik samt, än värre, för ett genomförande av Lissabonfördraget. Vi ser redan i dag hur olika medlemsstater har olika synpunkter i frågan om Georgien. Det är alltså inte önskvärt att EU ska tala med en röst, eftersom den rösten måste komma att tala mot många medlemsstaters ståndpunkter. De talrikt förekommande referenserna till Nato är även de mycket problematiska, eftersom det finns länder som är medlemmar i EU men inte i Nato.

Situationen i Georgien är mycket allvarlig, inte minst med tanke på alla civila offer i konflikten. EU ska dock inte bedriva utrikespolitik och därför har vi röstat nej till denna resolution.

Pedro Guerreiro (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Den resolution som antogs av majoriteten i parlamentet och som vi röstade mot är en väsentlig del i den antiryska kampanj som bedrivs av dem som använder denna metod för att försöka dölja sitt eget stora ansvar för att ha förvärrat det internationella läget och för att skapa en förevändning för riskabla nya steg i upptrappningen av konflikten.

Bland annat döljer resolutionen det faktum att roten till det nuvarande internationella läget och läget i Kaukasus är den nya kapprustningen och den militarisering av internationella förbindelser som USA och Nato understöder (med sitt offensiva strategiska koncept och utvidgningen till Rysslands gränser), USA:s utstationering av nya baser och missiler i Europa och den ökande militariseringen av denna kontinent, aggressionen mot och styckningen av Jugoslavien och erkännandet av den serbiska provinsen Kosovos självständighet i strid med folkrätten, attackerna mot och ockupationen av Afghanistan och Irak, det vill säga imperialism (och mellankapitalistiska konflikter).

Några av dem som nu vill tillämpa folkrätten och kräver att territoriell integritet, suveränitet och staters oberoende ska respekteras är samma personer som kämpade för och stödde aggressionen mot Jugoslavien eller Irak. Vilket hyckleri!

Vägen mot fred och en tryggad framtid för mänskligheten ligger i respekten för de principer som fastställs i artikel 7.1, 7.2 och 7.3 i den portugisiska konstitutionen.

Ian Hudghton (Verts/ALE), skriftlig. – (EN) Det gläder mig att min egen grupps ändringsförslag var framgångsrikt. Vi har begärt att de ryska och georgiska myndigheterna ska överlämna information om var de klusterbomber som fälldes under fientligheterna finns, så att minröjningen kan påskyndas.

Parlamentet har fördömt våldsanvändningen och anser att konflikterna i Kaukasus inte går att lösa med våld. En snabb minröjning kommer att förhindra nya civila dödsoffer.

Ona Juknevičienė (ALDE), skriftlig. – (LT) Jag röstade för ändringsförslagen 2 och 5 eftersom jag anser att Ryssland försöker återupprätta det forna Sovjetunionens territoriella gränser på olika sätt. Genom sitt agerande i Georgien har Ryssland på nytt visat sin vilja att invadera och ockupera en suverän stats territorium under förevändning att man försvarar sina medborgares rättigheter. Jag anser att EU i sin resolution tydligt måste visa hur oberättigade Rysslands expansionsplaner är, särskilt när det gäller de baltiska länderna.

Genom att rösta mot andra satsen i punkt 27 vill jag säga att EU varken kan eller har rätt att avgöra om Georgien fortfarande befinner sig i processen med att ansluta sig till Nato. Vi kan bara konstatera faktum, nämligen att Nato den 3 mars 2008 bekräftade att Georgien kan ansluta sig, men det är upp till den suveräna staten Georgien att fatta det beslutet.

Filip Kaczmarek (PPE-DE), skriftlig. – (PL) Mina damer och herrar! Jag röstade för resolutionen om situationen i Georgien. Det gjorde jag inte för att detta är en idealisk resolution, jag tvivlar inte på att vår resolution kunde ha varit bättre. Jag var tveksam till att stödja förslaget till resolution.

Mina tvivel väcktes av Martin Schulz strax före omröstningen. Han beklagade att den georgiska presidenten inte hade kritiserats i resolutionen. Detta anmärkningsvärda påpekande gjorde mig övertygad om att resolutionen kunde ha varit mycket sämre och kunde ha förstörts av den proryska lobbyen i Europaparlamentet. Med sitt uttalande underskattade Martin Schulz parlamentets enighet i fråga om krisen i Kaukasus. Nu är det uppenbart att det skulle ha varit bättre om Europaparlamentet hade hållit ett extra sammanträde tidigare i fråga om Georgien. Det är synd och skam att vi inte lade fram vår ståndpunkt under ett möte i rådet. Det är synd och skam att vi inte lade fram våra krav och synpunkter innan medlemsstaternas ledare samlades.

Carl Lang och Fernand Le Rachinel (NI), skriftlig. – (EN) Herr talman! Genom att inta en entydig ståndpunkt mot Ryssland och engagera EU i konfliktlösningen inleder Europeiska rådet och en majoritet i parlamentet en process som är lika farlig som den som störtade kontinenten i första världskriget.

Denna process är resultatet av de illa förberedda utvidgningarna österut, som för oss närmare konfliktområdena i Balkan och Kaukasus. Vilka kommer följderna att bli när Turkiet, som gränsar till Irak och Iran, ansluter sig? Genom att erkänna den serbiska provinsen Kosovos självständighet öppnade våra regeringar dessutom Pandoras ask och utmanade den territoriella integriteten inte bara i Georgien utan i de flesta europeiska länder både i öst och i väst.

Om Georgien, som socialdemokraterna, liberalerna, PPE-DE och de gröna skulle vilja, blir medlem i Nato och ansluter sig till ett EU som styrs av Lissabonfördraget, skulle våra nationer hamna i konflikt med Ryssland.

Bryssels Europa betyder krig. Det är – nu mer än någonsin, med hänsyn till ett mäktigare Kina och det islamistiska hotet – hög tid att bygga ett annat Europa, ett Europa med suveräna stater, förenat med Ryssland genom de civilisatoriska band som vårt grekiska och kristna arv ger oss.

David Martin (PSE), skriftlig. – (EN) Jag välkomnar det franska ordförandeskapets snabba agerande för att hitta en lösning på konflikten mellan Georgien och Ryssland. Även om Tbilisis militära engagemang i Sydossetien kan kritiseras är Moskvas vedergällningsåtgärder både oproportionerliga och en tydlig kränkning av Georgiens territoriella integritet. Jag uppmanar Europaparlamentet att ge den ryska ledningen ett tydligt budskap om att deras agerande är oacceptabelt. Därför röstade jag för resolutionen.

Erik Meijer (GUE/NGL), skriftlig. – (NL) Det finns all anledning att ge den georgiska befolkningen humanitärt bistånd och även att fördöma militära ingripanden i det område som inte omfattas av konflikten samt Rysslands användning av klusterbomber. Det jag inte kan stödja i den här resolutionen är att man ställer sig bakom Georgien och dess försök att straffa och isolera Ryssland och omringa landet av Nato för att det har erkänt Abchaziens och Sydossetiens självständighet.

Många av dagens europeiska länder skapades faktiskt genom att de bröt sig loss från ett annat land, utfärdade en ensidig självständighetsförklaring och så småningom erkändes av andra länder. De flesta europeiska länder bildades efter 1830, särskilt i vågor efter 1918 och 1991. Kosovo är det senaste exemplet. Det finns absolut ingen anledning att förklara Kosovos födelse som ett undantag eller att låtsas att det här är sista gången som ett nytt land bildas.

Det är aldrig den sista gången. Så länge det finns regioner där majoriteten av invånarna anser att den sittande regeringen är värdelös eller till och med hotfull och betraktar den som en utländsk makt, kommer det att fortsätta att bildas nya länder. Låt oss erkänna att invånarna i Abchazien och Sydossetien inte vill lyda under Georgien.

Andreas Mölzer (NI), skriftlig. – (DE) Ryssland är viktigt för EU inte bara som energileverantör utan också som en motvikt mot Förenta staternas strävan att dominera världen. Därför, men även för att inte tappa trovärdighet, är det viktigt att EU spelar en neutral roll som medlare mellan Georgien och Ryssland.

Det finns mycket stora ryska befolkningsgrupper i många stater i det forna Sovjetunionen, till exempel Ukraina. Därför är det lätt att förstå varför Kreml känner ett särskilt ansvar för dessa ryska folkgrupper. EU skulle kunna hjälpa till med att förhandla fram en lösning som alla parter kunde godta och exempelvis höja sin röst till försvar för generösa minoritetsrättigheter för ryssar i den postsovjetiska eran, vilket skulle passa väl in i EU:s mål för mänskliga rättigheter, som så ofta åberopas. Med hänsyn till detta stöder jag alltså den ståndpunkt som utarbetades vid det särskilda toppmötet och jag är emot vasallinställningen gentemot Förenta staterna i detta betänkande och röstade därför mot det.

Athanasios Pafilis (GUE/NGL), skriftlig. – (EL) I den gemensamma resolutionen försvaras EU:s politik, det vill säga att utnyttja krisen i Kaukasus. Detta är ett försök att intensifiera EU:s ingripanden och närvaro i denna viktiga region. Under sken av att vara fredsmäklare föreslår EU en rad åtgärder för att underlätta sin

konsolidering och närvaro i Kaukasus. Resolutionen är provokativ eftersom den inte innehåller något fördömande av den georgiska Europa-Nato-regeringens brutala attack och mord på tusentals civila. Tvärtom erbjuds allt möjligt stöd till Georgiens politik och dess anslutning till Nato. Fördömandet av Sydossetiens och Abchaziens utbrytningsförsök är minst sagt ett skrattretande hyckleri med tanke på styckningen av Jugoslavien och EU:s beslut om Kosovo nyligen.

I nätet av konflikter och rivalitet mellan EU, Förenta staterna och Ryssland är Europaparlamentets resolution så gott som identisk med USA:s politik, eftersom det i resolutionen ensidigt tas ställning emot Ryssland för vi ska få en bättre position för förhandling om en andel av Eurasiens marknader och välståndsskapande resurser.

Imperialisternas förvärrande av konflikten och rivaliteten och Rysslands försök att stärka sin ställning i imperialistpyramiden skapar nya faror för folken i Kaukasus och närområdet. Folkets svar kan och måste bli att de ansluter sig till den antiimperialistiska kampen.

Dimitrios Papadimoulis (GUE/NGL), skriftlig. – (EL) Jag har i likhet med hela gruppen Europeiska enade vänstern/Nordisk grön vänster röstat mot resolutionen om situationen i Georgien, eftersom krisen där ses genom den förvrängda lins som utgörs av Bushvänlig politik och egennytta. Den värsta och mest provokativa aspekten av resolutionen är att där inte förekommer minsta kritik av det opportunistiska agerandet från den georgiske premiärministern Micheil Saakasjvili, som satte i gång krisen för att inte misshaga sina amerikanska beskyddare. Den ståndpunkt som majoriteten i Europaparlamentet har intagit står i direkt motsats till den ståndpunkt som samma politiska krafter intog för ett halvår sedan i Kosovofrågan.

Det går inte att skapa stabilitet i Kaukasusområdet genom en politik som går ut på att spela andrafiolen till Förenta staterna, som blundar för det verkliga läget och som för egen del driver en politik som bygger på dubbelmoral.

Ioan Mircea Paşcu (PSE), skriftlig. – (EN) Jag röstade för ändringsförslag 2 eftersom jag tycker att det är oacceptabelt att gränser ska kunna ändras med ursäkten att man visar omsorg om minoriteter i grannländer. Jag röstade också för att det skulle nämnas att Georgien utlovats Natomedlemskap vid toppmötet i Bukarest och att landet är på rätt väg av följande skäl:

a. Det är sant: Georgien fick försäkringar om att landet skulle bli Nato-medlem och detta är officiellt inskrivet i slutkommunikén från Natotoppmötet i Bukarest.

b. Minst en viktig europeisk ledare har – i samband med kriget mot Ryssland nyligen – sagt att Georgiens strävan efter Natomedlemskap skulle förverkligas.

c. EU har förbundit sig att garantera Georgiens säkerhet, oberoende och territoriella integritet genom det partnerskapsavtal som EU slutit med Georgien inom ramen för den europeiska grannskapspolitiken, och eftersom EU inte kan göra detta – eftersom unionen inte är utformad för det – innebär det att den enda institution som kan göra detta är Nato, som majoriteten av EU-länderna också är medlemmar i.

Béatrice Patrie (PSE), skriftlig. – (FR) Även om den inte är perfekt förtjänar den resolution som Europaparlamentet har antagit stöd eftersom den bekräftar den enighet som EU har visat i fråga om en lösning på situationen i Georgien.

Denna komplexa kris visar hur angeläget det är att EU utvecklar en riktig regional strategi gentemot Kaukasus och Ryssland. Därför skulle EU göra klokt i att föreslå en internationell konferens liknande Helsingforskonferensen, som ledde fram till bildandet av OSSE 1975.

Under tiden måste vi se till att behovet av att skapa en balanserad dialog med landet, som omfattar alla frågor av gemensamt intresse, inklusive demokratiska värderingar och energifrågan, verkligen tas upp i det motiverade betänkandet om förhandlingarna om ett stärkt partnerskap mellan EU och Ryssland.

Här är det synd att Europaparlamentet inte tydligare kräver en översyn av vår energistrategi, som utöver den förutskickade diversifieringen av våra försörjningskällor bör innefatta utveckling av förnybar energi och energisparande åtgärder.

Gilles Savary (PSE), skriftlig. – (FR) Jag avstod från att rösta om Europaparlamentets resolution om händelserna i Sydossetien och Abchazien, eftersom parlamentet intog en ensidig, obalanserad ståndpunkt gentemot Kosovos ensidiga förklaring om självständighet från ett normaliserat, demokratiserat Serbien.

Parlamentet ansåg att det inte var lämpligt att anta en liknande resolution om Kosovo med hänsyn till samma principer om respekt för folkrätten och nationella gränsers integritet som det nu återoppar för att fördöma Moskvas erkännande av Ossetiens och Abchaziens självständighet. Vi vet alla varför: vi vill inte kritisera Västländerna – vi var snabba att erkänna Kosovos ensidiga och olagliga självständighetsförklaring – för samma saker som vi nu i dag med rätta kritiserar Ryssland för.

Även om den georgiska regeringens militära initiativ i likhet med de ryska bör fördömas kraftfullt och bör ersättas med en diplomatisk lösning och internationell medling får EU inte tillåta sig att tillämpa dubbelmoral på de många fastlåsta konflikterna i det kalla krigets efterdyningar.

Inget kunde vara värre för säkerheten på vår kontinent än om EU blandar samman allianser och lojalitet mot Bushregeringens brottsbefrämjande politik i den här delen av världen, som skett på andra ställen.

Geoffrey Van Orden (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Samtidigt som det i resolutionen ges uttryck för många åsikter som jag kan ställa mig bakom – framför allt synen på Sydossetiens och Abchaziens slutliga status och uppmaningen om att de ryska trupperna ska dras tillbaka från det egentliga Georgien – så innehåller den också många inslag som är till föga hjälp.

EU skulle kunna vara till hjälp genom att erbjuda civila observatörer och övervakare och genom humanitärt bistånd. Däremot bör vi inte försöka utnyttja den georgiska krisen för våra egna syften genom att kräva en förstärkning av EU:s försvars- och säkerhetspolitik, genom att sätta in övervakare inom ramen för ESFP eller genom att stödja det nedröstade Lissabonfördraget. Dessutom var det en besvikelse att formuleringen om att Georgien fortfarande är på rätt väg mot att ansluta sig till Nato ströks vid omröstningen. Därför avstod jag från att rösta om den här resolutionen.

Glenis Willmott (PSE), skriftlig. – (EN) Vi från Labourpartiet i Europaparlamentet välkomnar den här resolutionen som visar en stark och tydlig enighet mellan EU:s medlemsstater i rådet och i Europaparlamentet i denna viktiga fråga. Vi sörjer de tragiska dödsoffren i den här konflikten och fördömer våldet från båda sidor. Vi stöder åtgärder för att skapa hållbar fred, humanitärt bistånd till offren och återuppbyggnadsinsatser.

Vi avstod från att rösta om den andra delen av punkt 27 eftersom det står klart för oss att detta är en resolution som syftar till att lösa situationen i Georgien. En diskussion om ett kommande medlemskap i en extern organisation som Nato skulle bara avleda oss från detta viktiga mål.

Vi stöder helt och hållet resolutionens uppmaning om att säkra en hållbar lösning på konflikten med utgångspunkt i det sexpunktsavtal som EU medlat fram, och vi uppmanar Ryssland att agera beslutsamt för att uppfylla de överenskomna villkoren för denna plan för vapenvila och därmed göra det möjligt att återuppta förhandlingarna om partnerskapsavtalet mellan EU och Ryssland.

Vladimír Železný (IND/DEM), skriftlig. – (CS) Jag avstod från att rösta om Europaparlamentets resolution om situationen i Georgien, inte för att jag vill ifrågasätta legitimiteten i Georgiens ståndpunkt utan tvärtom för att jag därmed skulle ha godkänt Rysslands olämpliga och aggressiva åtgärder. Precis som ofta har varit fallet nyligen har vissa eurofederalistiska ledamöter än en gång missbrukat konflikten i Georgien och resolutionen om den för att kräva en förtida ratificering av Lissabonfördraget. Det var detta olämpliga beteende som ledde till att jag lade ner min röst.

Marian Zlotea (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Europeiska rådets extra möte den 1 september visade och bekräftade EU:s enighet, vilket är ett framsteg jämfört med 2003, när läget i Irak väckte frågor om enigheten i EU.

EU måste fortsätta att uttrycka sin solidaritet och sin beslutsamhet i fråga om Rysslands efterlevnad av folkrätten och de internationella normerna. I den resolution som vi har röstat om i dag betonas att partnerskapet mellan EU och Ryssland måste bygga på ömsesidig respekt för de grundläggande reglerna för europeiskt samarbete.

Ryssland fortsätter att bryta mot vissa villkor i eldupphöravtalet. Detta beteende måste mötas med enade politiska och ekonomiska påtryckningar för att uppmantra Ryssland att göra ett fullständigt tillbakadragande av alla trupper från georgiskt territorium och minska sin militära närvaro i Sydossetien och Abchazien.

Det är avgörande att åtgärder vidtas omedelbart för att trygga kontinuerliga biståndslieferanser till flyktingar i denna konflikt. Rysslands oroande agerande bör mötas med enad beslutsamhet från EU. För att förebygga liknande utmaningar i framtiden måste EU hitta alternativa energikällor och stärka den europeiska säkerhets- och försvarspolitik i enlighet med Lissabonfördraget.

- Europeisk avtalsrätt (B6-0374/2008)

Ian Hudghton (Verts/ALE), skriftlig. – (EN) Jag röstade för resolutionen från utskottet för rättsliga frågor. Den gemensamma referensramen kommer att var en viktig rättslig utveckling och vi vet ännu inte vilken form den kommer att ta. Det är avgörande att detta parlament och berörda parter i alla länder och rättssystem hålls fullständigt informerade om händelseutvecklingen.

- Betänkande: De Rossa (A6-0289/2008)

Proinsias De Rossa (PSE), skriftlig. – (EN) Trots den komplicerade titeln gäller detta betänkande ett klagomål från 2001 om felaktig handläggning av kommissionen i fråga om den tyska regeringens underlåtenhet att genomföra arbetstidsdirektivet korrekt. Ärendet hänvisades till Europaparlamentet genom en särskild rapport från Europeiska ombudsmannen.

Att överlämna en särskild rapport till Europaparlamentet är det sista steget som ombudsmannen kan ta för att försöka få en tillfredsställande lösning på en medborgares vägnar. Mitt betänkande för utskottet för framställningar stöder ombudsmannens slutsatser om att det föreligger ett administrativt missförhållande eftersom kommissionen i nästan åtta år har underlåtit att behandla framställarens klagomål.

Betänkandet gäller inte innehållet i arbetstidsdirektivet i sig varför ett ändringsförslag som syftade till att ta upp direktivets innehåll avsågs, eftersom det är irrelevant för detta betänkande.

Konstantinos Droutsas (GUE/NGL), skriftlig. – (EL) Betänkandet om kommissionens vägran att undersöka en tysk läkares klagomål om att den tyska staten bryter mot arbetslagstiftningen om arbetstid belyser EU:s klasshärjade natur. Kommissionen reagerar blixtnabbt när kapitalets intressen hotas. Den tvingar medlemsstaterna att följa EU-lagstiftningen, men när arbetstagare klagat på att deras rättigheter kränks struntar kommissionen i det.

Kommissionens provokativa ståndpunkt är en naturlig följd av EU:s folkfientliga politik som främjar en återgång till medeltida anställningsvillkor för arbetarklassen för att skydda de europeiska monopolens lönsamhet. Arbetsmarknadsministrarna antog vid rådets möte i juli ett förslag till ändring av EU:s arbetstidsdirektiv. Denna arbetarfientliga travesti innebär att begreppet arbetstid delas in i aktiv och inaktiv tid – den senare betraktas inte som betald arbetstid – och att arbetsgivarna ges rätt att låta sina anställda arbeta upp till 13 timmar om dagen, 65 timmar i veckan, utan att betala dem ett öre i övertidsersättning.

Arbetarklassens och arbetstagarnas rättigheter kan inte tryggas med klagomål till kommissionen utan genom samling och en intensifierad klasskamp mot kapitalet och EU för att avskaffa den här politiken.

Hélène Goudin och Nils Lundgren (IND/DEM), skriftlig. – Junilistan anser att arbetstider skall regleras på nationell nivå. Detta betänkande bör därför inte behandlas i Europaparlamentet, även om det formellt handlar om kommissionens behandling av ett överträdelseärende.

Subsidiaritetsprincipen som hyllas i alla tänkbara högtidliga sammanhang är här fundamental. När Europaparlamentets majoritet kommer in på detaljerna är det precis tvärtom, ingenting kan egentligen vara kvar i medlemsstaterna. Arbetstidsdirektivet är i sig självt ett klart brott mot subsidiaritetsprincipen. Länderna har olika näringslivsstruktur. Somliga har tung processindustri, andra har lätt industri, andra åter har mycket turism och säsonsberoende näringar och den offentliga sektorn är uppbyggd på olika sätt. Det är därför ytterligt olämpligt att försöka reglera arbetstiderna för hela EU och det finns heller ingen anledning. De som argumenterar för detta säger att vi annars får problem med social dumpning i EU. Det är en enormt grov anklagelse mot de länder vi har accepterat som medlemmar i EU, som alla uppfyller Köpenhamnskriterierna och som alla är rättsstater med fri organisationsrätt.

Detta betänkande är ännu ett försök av EU att lägga sig i arbetstidsfrågan som är medlemsländernas ansvar. Vi har röstat nej med hänvisning till subsidiaritetsprincipen.

Ian Hudghton (Verts/ALE), skriftlig. – (EN) Jag kunde stödja De Rossabetänkandet och hoppas att kommissionen helt och hållet följer ombudsmannens rekommendationer om rättssäkerheten och principen om god förvaltning.

- Betänkande: García Pérez (A6-0325/2008)

Richard James Ashworth (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Jag och mina brittiska konservativa kolleger stöder helt och hållet principen om lika möjligheter för kvinnor och män. Vi håller med om vissa aspekter i detta

betänkande, t.ex. behovet av att göra större framsteg när det gäller löneklyftan mellan kvinnor och män, främjandet av kvinnligt företagande, betydelsen av politik på nationell nivå för att göra det lättare att balansera arbete och familjeliv. Som vår skuggminister för kvinnor har sagt: "En konservativ strategi för jämställdhet mellan kvinnor och män måste bygga på tron på lika möjligheter och jämlik rättslig, affärsmässig, social och politisk behandling."

Däremot är vi oroade över andra aspekter i betänkandet, som kravet på nya rättsliga grunder i EU-lagstiftningen och kravet på ett beslut om "fullständig överföring till gemenskapens behörighet". Inte heller kan vi stödja inrättandet av det dyrbara Europeiska jämställdhetsinstitutet i enlighet med betänkandet. Dessa frågor måste det vara upp till de enskilda medlemsstaterna att driva.

Därför har vi bestämt oss för att avstå från att rösta om detta betänkande.

Jean-Pierre Audy (PPE-DE), skriftlig. – (FR) Jag röstade för Europaparlamentets resolution som byggde på betänkandet av min spanska kollega Iratxe García Pérez om jämställdhet mellan kvinnor och män. Vi behöver mer än någonsin uppmärksamma denna frågas båda sidor: dels att garantera jämställdhet mellan kvinnor och män inom alla politikområden (integrering av ett jämställdhetsperspektiv), dels att genom målinriktade åtgärder minska diskrimineringen av kvinnor, bland annat genom informationskampanjer, utbyte av bästa metoder, medborgarsamtal och initiativ för offentlig-privata partnerskap. Alla frågor är viktiga: ojämlika löner, delaktighet i beslutsfattandet, särskilt i offentliga beslut, möjligheten att förena privatlivet med yrkeslivet och våld mot kvinnor. Jämställdhet är en viktig fråga där mycket redan har gjorts, men den måste uppmärksammas av de humanistiska politiska krafterna för att komma framåt och den måste diskuteras överallt, även inom ramen för den interkulturella dialogen.

Koenraad Dillen, Carl Lang and Fernand Le Rachinel (NI), skriftlig. – (FR) Ibland sker det lyckliga, rentav roliga, sammanträffanden. Vi tar vara på det tillfälle vi ges genom detta årliga betänkande om jämställdhet mellan kvinnor och män, som kommer samtidigt med initiativet från det franska ordförandeskapet för EU, att lyfta fram en marginell men lustig sak som i värsta fall handlar om brist på takt och som i bästa fall är en perfekt tillämpning av principen om jämställdhet mellan kvinnor och män, som innebär att det inte ska göras någon skillnad mellan dem.

För några dagar sedan, när Nicolas Sarkozys ordförandeskap inleddes – vilket uppmärksammades så mycket i medierna – fick parlamentsledamöterna presenter. I den kostnadsfria dokumentmappen låg anmärkningsvärt nog en slips.

Av de 785 parlamentsledamöterna är nästan en tredjedel kvinnor. Hade inte de rätt till en liten personlig gåva också, eller ska vi dra slutsatsen att även kvinnor ska bära slips?

Det verkar fortfarande vara så att det tölpaktiga får övertaget över hövligheten, trots att det hålls stora diskussioner om kvinnors roll och plats i det politiska livet.

Konstantinos Droutsas (GUE/NGL), skriftlig. – (EL) Vi kan inte rösta för betänkandet om jämställdhet mellan kvinnor och män – 2008, eftersom det går ut på att övertala kvinnor att nöja sig med flexibla anställningsförhållanden och att nedskärningen och kommersialiseringen av de små socialförmåner som finns kvar för arbetarklassfamiljerna är ett nödvändigt ont, så att kvinnorna ska anpassa sig till EU:s politik för att göra det möjligt att kombinera familjeansvar och yrkesåtaganden.

De relevanta slutsatserna om löneskillnaderna mellan kvinnor och män tas inte upp, och de undanröjs absolut inte. I stället finns bara uppmaningar eller inrättandet av en internationell dag för lika lön. De åtgärder som föreslås för att bekämpa könsstereotyper och skapa jämlik representation i beslutsprocessen, undanröja alla former av könsbaserat våld osv. är ett steg i rätt riktning men kommer att förbli önsketänkande så länge den underliggande orsaken till dessa förhållanden och upprätthållandet av dem kvarstår, det vill säga det kapitalistiska system som skapar och förvärrar diskriminering och ojämlikhet.

Verklig jämställdhet kräver kamp för att ändra maktbalansen. En sådan politik gynnar arbetarna och främjar ett avskaffande av EU:s strategi. Dessutom borde vi kämpa mot kapitalets ockerverksamhet och arbetsgivarnas brist på ansvar. Inga åtgärder kan fungera om inte folkrörelsen i varje land förstärks och det ställs upp mål för en betydande ändring, ända upp till maktens boningar.

Edite Estrela (PSE), skriftlig. – (PT) Jag röstade för Iratxe García Pérez betänkande om jämställdhet mellan kvinnor och män – 2008, eftersom jag anser att minskade skillnader mellan kvinnor och män är grundläggande för att skapa ett rättvisare samhälle och dessutom är en avgörande faktor för EU:s ekonomiska tillväxt, välstånd och konkurrenskraft.

Jag vill upprepa föredragandens förslag som syftar till att stärka EU:s jämställdhetslagstiftning. Trots de åtgärder som har vidtagits på detta område har det inte gjorts några större framsteg på EU-nivå, särskilt när det gäller lönegapet mellan kvinnor och män, kvinnors deltagande i beslutsfattandet, kampen mot våld mot kvinnor, tillgång till utbildning och livslångt lärande eller ens när det gäller möjligheterna att förena yrkesliv och familje- och privatliv.

Däremot beklagar jag att ändringsförslag 1 antogs och att den viktiga hänvisningen till behovet av att kommissionen och rådet skapar en tydlig rättslig grund för att bekämpa alla former av våld mot kvinnor därigenom avlägsnades.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) I detta betänkande betonas viktiga aspekter av de former av diskriminering som fortfarande finns i samhället och särskilt i fråga om arbete, lön, fattigdom, pensioner och reformer. Dessutom behandlas frågan om våld mot och handel med kvinnor, utbildning, brist på sociala inrättningar och tillgång till omsorg om barn och andra familjemedlemmar som behöver det, samt främjande av kvinnors sexuella och reproduktiva hälsa.

Det finns emellertid fortfarande vissa motsägelser, till exempel när det gäller de åtgärder som föreslås på sysselsättningsområdet, där ett förslag som vi lagt fram avvisades trots att ett annat förslag om att skydda aspekter av betydelse för kvinnor godkändes. Jag tänker på följande förslag som nu ingår i Europaparlamentets slutliga resolution: "... uppmanar därför medlemsstaterna att vidta effektiva åtgärder för att garantera efterlevnaden av sociala standarder och arbetstagarnas rättigheter i de olika sektorerna och att sålunda se till att arbetstagarna, särskilt kvinnor, har en skälig inkomst och rätten till en god arbetsmiljö, socialt skydd och fackföreningsfrihet samt att bidra till att avskaffa diskriminering mellan män och kvinnor på arbetsmarknaden."

Därför röstade vi för resolutionen trots att vi beklagar att andra goda förslag avvisades.

Hélène Goudin och Nils Lundgren (IND/DEM), skriftlig. – Junilistan tar starkt avstånd från alla former av diskriminering. EU är en värderingsunion och medlemsstaterna ska behandla samtliga grupper inom samhället på ett rättvist och jämställt sätt.

Betänkandet innehåller dock ett förslag som vi tar starkt avstånd från, nämligen att Europaparlamentet ska uppmana kommissionen och rådet att fatta beslut om en fullständig överföring till gemenskapens behörighet av frågor som invandring och asyl. Dessa frågor ska skötas av respektive medlemsstat.

I övrigt innehåller betänkandet många synpunkter på hur jämställdhet ska uppnås. Bland annat föreslås arbetsmarknadspolitiska åtgärder, informationskampanjer, medborgarsamtal, kvoteringar, löneutjämningar, åtgärder mot yrkessegregationen inom undervisningsväsendet och förbättringar av mammaledigheten för kvinnor som är egenföretagare. Betänkandet välkomnar vidare inrättandet av Europeiska jämställdhetsinstitutet och förespråkar att EU:s institutioner och medlemsstater ska införa en särskild internationell dag för lika lön.

Jämställdhet mellan män och kvinnor måste vara ett mål för alla medlemsländer. Vilka politiska åtgärder som används för att uppnå målen ska dock avgöras på nationell nivå. De internationella samordningar som är önskvärda bör ske på global nivå, företrädesvis inom FN. Vi har således valt att rösta nej till detta betänkande.

Marian Harkin (ALDE), skriftlig. – (EN) Rent generellt stöder jag det mesta i det här betänkandet. Jag har dock problem med punkt 9. Jag anser att texten i punkt 9 bör modifieras genom en hänvisning till behovet att respektera nationella lagstiftningsprocesser när det gäller abortfrågan.

Irland har ett protokoll till Maastrichtfördraget i den här frågan och dessutom ingår den inte i EU:s behörighetsområde. Det är upp till varje medlemsstat att utforma sin egen lagstiftning på detta område och parlamentet måste därför respektera subsidiaritetsprincipen. Tyvärr är texten inte tydlig i detta avseende.

Ian Hudghton (Verts/ALE), skriftlig. – (EN) García Perezbetänkandet tar upp många viktiga frågor i samband med jämställdhet, social rättvisa och grundläggande rättigheter. En fråga som väcker allt större oro i hela EU är människohandeln som drabbar offer både inom och utanför EU. Kampen mot organiserad brottslighet av detta slag kräver en gränsöverskridande strategi som involverar flera aktörer, och det uppenbart att EU har en nyckelroll här.

David Martin (PSE), skriftlig. – (EN) Även om det har gjorts framsteg för jämställdheten i EU är vi långt från fullständigt jämlikhet. I betänkandet betonas olika områden som kommissionen måste uppmärksamma, som arbetskvalitet och behovet av bättre instrument för att ta itu med våldet mot kvinnor. Jag vill också

stödja uppmaningen till medlemsstaterna att snarast ratificera Europarådets konvention om åtgärder mot människohandel. Jag röstade för Iratxe García Pérez betänkande om jämställdhet mellan kvinnor och män – 2008.

Mairead McGuinness (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Jag välkomnar betänkandet om jämställdhet mellan kvinnor och män – 2008 och stöder en stor del av dess innehåll.

Men jag lade ner min röst vid slutomröstningen eftersom ändringsförslag 2 avvisades. Jag anser att formuleringen av det ändringsförslaget var bättre än ursprungstexten.

Eluned Morgan (PSE), skriftlig. – (EN) Jag röstade för detta betänkande som syftar till att ta itu med bristen på jämställdhet. Det är uppenbart att kvinnor inte har samma karriärmöjligheter som män. Arbetande mödrar kommer aldrig att kunna balansera familj och yrkesliv utan starkare föräldrarättigheter för både män och kvinnor.

Därför stöder jag helt och fullt uppmaningarna om att förlänga föräldraledigheten och särskilt vidta fler stimulerande åtgärder för att uppmuntra pappor att ta föräldraledigt, samt om flexibla arbetsvillkor. Det är bara med den här typen av rättigheter som vi kommer att kunna lösa bristen på jämställdhet. Kvinnor kommer aldrig att bli verkligt jämställda förrän männen tar sin del av ansvaret för att sköta hem och barn, precis som min underbara make gör. Han lagar mat, han handlar, man han är inte så bra på att bädda!

Rovana Plumb (PSE), skriftlig. – (RO) Som skuggföredragande från PSE-gruppen i utskottet för sysselsättning och sociala frågor röstade jag för detta betänkande eftersom jag anser att det är mycket viktigt när det gäller förslagen för att skapa jämställdhet mellan kvinnor och män på arbetsmarknaden. Här vill jag betona vikten av punkt 42 i betänkandet, där kommissionen uppmanas att införa en uppsättning användbara, jämförbara och tillgängliga kvalitativa och kvantitativa indikatorer och även könsbaserad statistik som kan användas för att övervaka genomförandet av Lissabonstrategin för ekonomisk tillväxt och sysselsättning.

Med hänsyn till att en av de avgörande faktorerna för att öka sysselsättningen är att det går att förena yrkesliv och familj vill jag också nämna punkt 34, där kommissionen uppmanas att samla in och sprida kunskap om de bästa metoderna för att skapa balans mellan yrkesliv och privatliv.

Lydia Schenardi (NI), skriftlig. – (FR) Europaparlamentet verkar tro att dess ledamöter lider av Alzheimers sjukdom! Varje år vid ungefär samma tidpunkt dyker två olika betänkanden upp: ett om mänskliga rättigheter i EU och ett om jämställdhet mellan kvinnor och män.

Även om innehållet i det första kan variera något från år till år är detta uppenbarligen inte fallet med det andra.

Som bevis behöver ni bara läsa de föregående betänkandena: Kauppibetänkandet från 2007 eller Estrelabetänkandet från 2006 om jämställdhet mellan kvinnor och män. Där listas samma utmaningar, där rapporteras samma ojämlikheter och där ges samma rekommendationer. Drar vi slutsatsen att ingenting har hänt? Nej, för det har gjorts framsteg i fråga om sysselsättning och kvinnors deltagande i beslutsfattandet på lokal, nationell och europeisk nivå.

Det är bara det att vi eurokrater, påhejade av kvinnolobbyisterna – jag tänker särskilt på den mäktiga Europeiska kvinnolobbyn – inte är nöjda med framstegen. De vill ha och förespråkar ännu större jämställdhet, ännu större likhet mellan kvinnor och män, in absurdum.

Måste vi gå med på den här påtvingade jämställdheten, som åstadkoms genom obligatoriska, diskriminerande och minoritetsinriktade kvoter?

Jag tycker inte det. Könskampen måste inte äga rum.

Olle Schmidt (ALDE), skriftlig. – Iratxe García Pérez betänkande om jämställdhet mellan kvinnor och män 2008 var i grunden ganska bra. Här fanns en hel del viktigt, inte minst möjligheten för kvinnor (och män!) att kombinera arbete med familjeliv och vikten av generösa föräldraförsäkringar.

Att där fanns en del hetluft och upprepningar hade jag kunnat leva med. Vad som var svårare var punkt 4 där man ville skapa en rättslig grund på EU-nivå för "allt slags våld mot kvinnor". Ambitionen är det inget fel på och hade det gällt människohandel, som är gränsöverskridande, hade det inte varit några problem. Men här vill man ha en "fullständig överföring till gemenskapens behörighet av de politiska åtgärdsprogrammen" på ett område som i första hand är en nationell kompetens, och det är mer bekymmersamt.

Anledningen till att jag till slut lade ned min röst var dock andra meningarna i punkt 6 där man uppmanar till kvotering. Det är något som jag helst inte vill se på nationell nivå, och absolut inte introducerat som ett diktat från Bryssel.

- Betänkande: Eva-Britt Svensson (A6-0199/2008)

Richard James Ashworth (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Jag och mina brittiska konservativa kolleger stöder helt och hållet principen om lika möjligheter för kvinnor och män. Vi stöder den grundläggande princip som beskrivs i punkt 1 i betänkandet: "Europaparlamentet understryker vikten av att kvinnor och män ges samma möjligheter att utvecklas som individer oavsett könstillhörighet."

Vi anser dock att betänkandet är alltför normativt och hårdhänt i sin inställning och sina slutsatser. Vi anser inte att EU bör få större befogenheter inom detta område. Det är upp till de enskilda medlemsstaterna att besluta om dessa frågor.

Vi avvisar den inställning som beskrivs enligt följande i skäl I: "Könsstereotyp reklam reproducerar således ojämlika maktförhållanden mellan könen." Sådana påståenden främjar inte en sund jämställdhetsdiskussion. Inte heller kan vi ställa oss bakom tankegångarna i exempelvis skäl F och G. Kraven på nolltolerans i betänkandet är alltför vaga och skulle kunna leda till dålig lagstiftning om de genomförs.

Därför har vi bestämt oss för att rösta mot detta betänkande.

Edite Estrela (PSE), skriftlig. – (PT) Jag röstade för Eva-Britt Svenssons betänkande om hur marknadsföring och reklam påverkar jämställdheten mellan kvinnor och män, eftersom jag håller med om att det behöver utvecklas en uppförandekod för reklam som gäller i alla medlemsstater och som garanterar respekt för principen om jämställdhet mellan kvinnor och män och bekämpar användningen av könsstereotyper.

Jag anser att reklam och marknadsföring är farliga förmedlare av könsstereotyper och begränsar friheten för både kvinnor och män i deras olika dimensioner och roller genom livet och därmed påverkar deras roll i samhället negativt.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Detta betänkande av den svenska parlamentsledamoten Eva-Britt Svensson, från gruppen Europeiska enade vänstern/Nordisk grön vänster, har gjort det möjligt för oss att inta en i stort sett positiv hållning i fråga om hur marknadsföring och reklam påverkar jämställdheten mellan kvinnor och män.

Precis som föredraganden påpekar är själva syftet med reklam att påverka var och en av oss – kvinnor som män. De val vi gör genom livet påverkas faktiskt av en rad faktorer, däribland vilken social klass vi tillhör, vårt kön, de bilder av och uppfattningar om kön och könsroller som ständigt omger oss i utbildning, medier och reklam.

Därför är det viktigt att fortsätta kampen mot könsstereotyper som hänger sig kvar i samhället trots olika gemenskapsprogram för att främja jämställdhet mellan kvinnor och män.

Precis som nämns i betänkandet har skolsystemet grundläggande betydelse för att utveckla barns kritiska förmåga i fråga om bilder och medier i allmänhet, för att förhindra de katastrofala effekterna av könsstereotypernas återkomst i marknadsföring och reklam.

Men det behövs också positiva åtgärder för att främja de bästa metoderna i reklam och vi ger exempel på sådana i den resolution från Europaparlamentet som nu har antagits.

Petru Filip (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Jag bestämde mig för att en nedlagd röst var det bästa sättet att lyfta fram det blandade innehållet i betänkandet. Det vill säga, vi diskuterar ett verkligt problem som jag anser har besvarats i olämpliga termer. Det räcker inte med att hävda att "könsstereotyper måste avskaffas".

Jag anser inte att det handlar om ge priser till massmedier och reklamexperter som respekterar jämställdheten mellan kvinnor och män, vilket föreslås i vissa punkter i betänkandet (punkt 9 och 27). I stället bör vi utforma tydliga föreskrifter och program på gemenskapsnivå som gör sådana priser överflödiga. Eftersom de olika former av reklam som präglar det dagliga livet är en realitet som får djupgående och omedelbara sociokulturella effekter behövs det ett enhetligt och sammanhängande regelverk för denna verksamhet.

En uppsättning beskrivande hänvisningar till en så aktuell och viktig fråga (som Svenssonbetänkandet) kan inte ge övertygande argument och förmå mig att rösta ja. Inte heller har de lösningar som övervägs beskrivits på ett tydligt och konkret sätt.

Ona Juknevičienė (ALDE), skriftlig. – (EN) Jag anser att reklam är ett kraftfullt verktyg för att forma identitet, värderingar, åsikter och attityder och utan tvekan påverkar allmänhetens beteende. Å andra sidan kan okontrollerad reklam inverka negativt på kvinnors självkänsla – t.ex. i tidningsannonser om sexuella tjänster – och här är tonåringar och dem som riskerar att drabbas av åtstörningar särskilt utsatta.

Vi måste skydda våra barn från skadligt inflytande och här får vi inte underskatta skolornas och utbildningens betydelse. Jag stöder också förslaget om att kommissionen och medlemsstaterna bör utarbeta en uppförandekod för reklam med utgångspunkt i principen om jämställdhet mellan kvinnor och män.

Eija-Riitta Korhola (PPE-DE), skriftlig. – (FI) Jag röstade mot Svenssonbetänkandet i enlighet med vår grupps ståndpunkt.

Anledningen var att även om betänkandet om hur marknadsföring och reklam påverkar jämställdheten mellan kvinnor och män innehöll många goda idéer som jag stöder helhjärtat, däribland att barn ska utbildas i att använda sin kritiska förmåga när det gäller medier och att lära människor att ifrågasätta könsstereotyper, så anser jag att betänkandet i stort gick för långt. Förslagen om att upprätta en uppförandekod på EU-nivå och ett övervakningsorgan dit människor kan lämna klagomål om könsstereotyper i reklam och marknadsföring är uttryck för just den typ av nedlåtande politik som väcker fientlighet mot EU.

Marknadsföring och reklam är viktiga inslag i kommunikation, och om tillverkarnas produkter ska kunna konkurrera på marknaden måste reklamen förstås fånga människors uppmärksamhet. Jag anser att införandet av regler för marknadsföring och reklam ska ske på nationell nivå, och kritik av medier och ett sunt ifrågasättande av könsstereotyper börjar med utbildning och uppfostran.

Roselyne Lefrançois (PSE), skriftlig. – (FR) Det gläder mig att detta betänkande har antagits, eftersom det lyfter fram marknadsföringens och reklamens betydelse för att utforma och permanenta könsstereotyper och det föreslås ett antal vägar för att motverka detta.

Utveckling av medvetandehöjande åtgärder verkar vara en lämplig åtgärd, särskilt för barn, som är en särskilt sårbar grupp. Exponering från mycket unga år för könsstereotyper i medierna bidrar kraftigt till att den livslånga bristen på jämställdhet mellan kvinnor och män förevigas, och det är därför det är så viktigt att utveckla barns kritiska förmåga när det gäller bilder och medier i allmänhet.

Jag håller också med om att marknadsföring och reklam har ett stort ansvar för ökningen av antalet människor som lider av åtstörningar och därför borde vara försiktigare i sitt val av kvinnliga förebilder.

Det är synd att förslaget om att uttryckligen integrera kampen mot könsstereotyper i befintliga eller kommande uppförandekoder, vilket skulle ge dem som arbetar inom de berörda sektorerna ett ansvar för att se till att åtagandena uppfylls, inte fick stöd av majoriteten.

Jörg Leichtfried (PSE), skriftlig. – (DE) Jag röstar för Svenssonbetänkandet om reklam som fortfarande är diskriminerande.

Trots de åtgärder som har vidtagits för att motverka det är könsstereotyper fortfarande ett stort problem i samhället. Särskilt reklamen tenderar att föreviga trötta gamla stereotyper om män och kvinnor. Barn och ungdomar identifierar sig i särskilt hög grad med figurerna i reklamen och tar till sig de klichéer som framställs. Detta bör förhindras så att den yngre generationen kan hantera frågan om jämställdhet mellan kvinnor och män mer praktiskt. Jag anser att särskilda utbildningsprogram i jämställdhet mellan kvinnor och män skulle vara en god utgångspunkt, och framför allt måste det göras något åt de överallt förekommande stereotyperna i läroböckerna.

Sammanfattningsvis kan man säga att alla medborgare ställs inför reklam i sitt dagliga liv och att den därför måste visa upp goda förebilder. Betänkandet bereder vägen mot ett förverkligande av målet.

Astrid Lulling (PPE-DE), skriftlig. – (FR) I parlamentet har vi haft den dåliga vanan att utarbeta initiativbetänkanden i triviala frågor som egentligen bör behandlas genom subsidiaritetsprincipen. EU ska med andra ord undvika att lägga sig i frågor som omfattas av medlemsstaternas suveränitet och som hanteras bättre på nationell nivå.

Detta betänkande är oacceptabelt i den utformning som röstats fram av en majoritet i utskottet för kvinnors rättigheter och jämställdhet mellan kvinnor och män.

Jag bör påpeka att vi naturligtvis är oroad över de könsstereotyper som förs fram i en del reklam.

Naturligtvis är vi emot reklam för sexuella tjänster som förstärker stereotypen av kvinnor som objekt.

Naturligtvis vill vi skydda barn från reklam som eggat till bland annat våld och sexism.

Naturligtvis är vi medvetna om betydelsen av etik och uppförandekoder, men det är inte kommissionens sak att ålägga medlemsstaterna detta.

Reklam bör respektera de värderingar vi håller högt, men den måste få finnas och spela sin roll i marknadsekonomi utan att anklagas för all slags ondska, vilket är andemeningen i detta betänkande.

Nils Lundgren (IND/DEM), skriftlig. – Förslaget till betänkande innehåller många olika tyckanden och önskemål. Vi vill dock betona att Europaparlamentet inte kan lösa några problem inom detta område och lagstiftning på EU-nivå är inte heller rätt väg att gå.

Sist och slutligen anser vi att det är genom opinionsbildning och debatt i medlemsländerna som man kan få bort annonser och reklam för sexuella tjänster i dagstidningarna. Genom hot om köpbojkott från konsumenterna kan tidningar tvingas sanera annonser och hotell tvingas bli porrfria. Men det kräver att opinionen byggs underifrån. Inte genom åtgärder på EU-nivå.

Vi har efter viss vända röstat ja till betänkandet i dess helhet, men vill betona att vi gör det för att vi anser många värderingar och krav i det är så angelägna, men vägen till att nå dessa mål råder det delade meningar om.

David Martin (PSE), skriftlig. – (EN) Jag välkomnar Eva-Britt Svenssons betänkande om hur marknadsföring och reklam påverkar jämställdheten mellan kvinnor och män. Den moderna reklamens globala natur kräver en gemensam EU-insats för att förmå reklammakarna att upphöra med könsstereotyperna. Självregleringen i Storbritannien är redan ganska sträng, och jag hoppas att övriga medlemsstater skulle vara öppna för att vidta liknande åtgärder. Därför röstade jag för betänkandet.

Rovana Plumb (PSE), skriftlig. – (RO) Jag röstade för detta betänkande eftersom där återges mycket väl vid vilken tidpunkt det krävs insatser för att minska marknadsföringens och reklamens dåliga inflytande på jämställdheten mellan kvinnor och män, nämligen de första åren av ett barns socialisering.

Införandet av stereotyper och fördomar i så unga år bidrar avgörande till könsdiskriminering och förstärker direkt den livslånga ojämlikheten mellan kvinnor och män.

Informationsexplosionen går knappast att förhindra hos barn. En studie som genomfördes i början av det här året i Rumänien visar att sexåriga barn är de största reklamkonsumenterna.

Jag välkomnar tanken på att inrätta en särskild avdelning för jämställdhet mellan kvinnor och män vid medlemsstaternas nationella massmedieövervakningsorgan, men det är ytterst viktigt att de får en dubbel roll: regelbunden och systematisk övervakning av genusbilder i medierna samt tvingande övervakning av deras informationsmedier. Utan tvingande åtgärder blir våra initiativ verkningslösa.

Teresa Riera Madurell (PSE), skriftlig. – (ES) Jag röstade för ett bra betänkande om ett viktigt ämne: reklam och marknadsföring, som har väldigt stor makt genom att de har ett avgörande inflytande på sexistiska stereotyper.

Alla EU-institutioner bör införa mekanismer för att se till att dessa instrument används på ett positivt sätt för att främja likabehandling av kvinnor och män och förmedla en kvinnobild som stämmer med verkligheten.

Det är värt att särskilt nämna det åtagande som alla offentliga myndigheter gjort om att utrota våldet mot kvinnor och den roll som reklam och marknadsföring bör spela i den processen.

Det bör erkännas att många som arbetar inom området strävar efter detta, men i detta betänkande lyfts det fram att det fortfarande återstår mycket att göra. Därför behöver vi införa mekanismer för att se till att villkoren uppfylls och att det finns resurser för att behandla klagomål effektivt.

Det nya Europeiska jämställdhetsinstitutet bör få resurser för att noggrant övervaka bilder och språkbruk och ta bort våldsamma bilder och sådana som på ett försåtligt sätt framställer kvinnor som objekt som kan kontrolleras och ägas och därför kan angripas.

Olle Schmidt (ALDE), skriftlig. – Eva-Britt Svenssons betänkande skapade en hel del huvudbry inför omröstningen. I sitt ursprungsformat var betänkandet fullt med svepande generaliseringar och - i min mening

- överdrifter. Man blandade och gav vilt mellan medier och reklam, uppförandekoder och lagförslag, självsanering och nya myndigheter.

Det betänkande som fanns kvar efter omröstningen var dock ett helt annat. De värsta överdrifterna var borta, och kvar återstod en ganska rimlig problemställning om att reklamen ibland, om än inte alltid, är karikerad och könsstereotyp. Jag tycker inte att det är ett dugg besvärligt att uttala oro både över vilket intryck barn och unga flickor tar, inte minst av bilder på extremt magra kvinnor. Betänkandet var inte helt fritt från socialistiska undertoner, men problemet är verkligt- inte ideologiskt. Därför röstade jag till slut ja.

Thomas Ulmer (PPE-DE), skriftlig. – (DE) Jag röstade mot detta initiativbetänkande eftersom det inskränker åsiktsfriheten alltför mycket och har en anstrykning av diktatorisk censur. Alla frågor om legitimitet och etik när det gäller reklam regleras redan på nationell nivå. Det är inte EU:s sak att försöka kontrollera mångfalden i åsiktsfriheten och friheten att göra reklam. Som tur är, är detta endast ett initiativbetänkande.

Anna Záborská (PPE-DE), skriftlig. – (SK) Jag röstade för att denna resolution skulle antas.

Den är ett resultat av ett samarbete inom utskottet för kvinnors rättigheter och jämställdhet mellan kvinnor och män och även ett resultat av kompromisser för att ge betänkandet ett mer utbrett stöd. Syftet med betänkandet var att använda lagen för att styra alla aspekter av livet, även om den har vissa centraliserade drag. Å andra sidan är jag dock säker på att om Europaparlamentets ledamöter har möjlighet att ingripa och främja det gemensamma bästa, så har vi en moralisk plikt att göra det. Vi är skyldiga att kräva ett förbud mot sexistiska bilder som kränker kvinnors värdighet. Att begära vägledning och styrning av ungdomar i förhållande till medierna ingår också i denna strategi.

I betänkandet hänvisas också till skyddet av barnen, som påverkas allvarligt av reklam med våldsamma och sexuella undertoner som skapar orealistiska illusioner. Vi måste under alla omständigheter vara vaksamma. Inget EU-direktiv kan ändra mäns och kvinnors natur. Innan vi kan kräva att könsstereotyperna avskaffas måste vi låta sociologer och psykologer göra en grundlig analys av hur detta kommer att påverka kommande generationer.

Analysen av oberoende experter förblir ofta opublicerade eftersom de strider mot politiska åsikter. Naturlagarna kan inte ändras genom en resolution i parlamentet. Tvärtom – om parlamentet vill vinna respekt borde det ta större hänsyn till naturlagarna.

Betänkandet om hur marknadsföring och reklam påverkar jämställdheten mellan kvinnor och män är långt ifrån bra utan skapar flera problem som parlamentet helst borde undvika.

Vladimír Železný (IND/DEM), skriftlig. – (CS) Jag röstade mot betänkandet och mot flertalet av de framlagda ändringsförslagen, som på ett planerat och enhetligt sätt syftar till att använda sex övergripande prioriterade områden för att skapa jämställdhet mellan kvinnor och män inom reklamen och hantera reklamens sätt att stödja och förstärka vissa slags diskriminerande stereotyper som påverkar jämställdheten mellan kvinnor och män negativt.

Jag röstade nej eftersom detta betänkande är ett allvarligt hot och dessutom en farlig inblandning på ett område där det förekommer stora individuella och kulturella skillnader i de olika medlemsstaterna. Det som betraktas som generande eller oacceptabelt i ett land kan ses som roligt eller underhållande i ett annat. Ett försök att införa EU-omfattande regler om hur de båda könen ska framställas i reklam skulle skapa ett slags homogeniserad, steril stereotyp. I detta betänkande läggs det fram omfattande förslag till åtgärder som går långt utöver EU:s befogenheter. Medlemsstaterna har självregleringsorgan, som marknadssetiska rådet, där den nationella reklambranschen gradvis kan skapa och anpassa acceptabla modeller för reklamverksamhet.

Med hänsyn till reklamens särskilda nationella egenskaper är den ett lämpligt område för självreglering, som på ett mycket mer lyhört sätt kan avspegla nationella kulturella traditioner, seder och förebilder. Dessa bör aldrig ersättas av enhetliga och homogeniserade regler som i grunden kan skada reklam som en fullständigt legitim och nödvändig sektor i den nationella ekonomin.

- Kloning av djur (B6-0373/2008)

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Denna resolution kommer efter en viktig diskussion om kloning av djur i livsmedelssyfte och dess eventuella konsekvenser för den genetiska mångfalden i djurbesättningar, livsmedelssäkerheten, djurens hälsa och välfärd samt för miljön. Det är uppenbart att det fortfarande finns många tvivel vid denna tidpunkt och en mängd undersökningar med tydliga och exakta slutsatser om konsekvenserna, vilket utgör ett allvarligt hot mot jordbruksproduktionens image i EU-länderna.

Därför har Europaparlamentet efter ett förslag från utskottet för jordbruk och landsbygdsutveckling beslutat att uppmana Europeiska kommissionen att lägga fram förslag om att förbjuda kloning av djur i livsmedelssyfte, avel av klonade djur eller deras avkomma, utsläppande på marknaden av kött eller mejeriprodukter som härrör från klonade djur eller deras avkomma och import av klonade djur, deras avkomma, sådesvätska och embryon av klonade djur eller deras avkomma samt kött eller mejeriprodukter som härrör från klonade djur eller deras avkomma.

Förslagen verkar rimliga för oss i detta skede och de tar hänsyn till försiktighetsprincipen, varför vi röstade ja.

Petru Filip (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Min ja-röst bygger på följande principer och praktiska överväganden. För det första strider alla former av kloning – oavsett om det görs på människor eller djur – mot den kristna princip och doktrin som Europeiska folkpartiet bygger på.

Ur etisk synvinkel finns det fortfarande kontroversiella frågor som måste diskuteras och klargöras fullständigt. När det gäller de praktiska aspekterna kan vi ännu inte exakt avgöra konsekvenserna av kloning.

Dessutom är det omöjligt att kontrollera tillgången och göra uppföljningar av dessa produkter av animaliskt ursprung när de väl har hamnat i det kommersiella systemet. Därför anser jag att det bästa beslutet just nu är att förbjuda kloning av djur i livsmedelssyfte.

Ian Hudghton (Verts/ALE), skriftlig. – (EN) Med hänsyn till den vetenskapliga osäkerheten och de etiska frågor som uppstår ställer jag mig helt och hållet bakom uppmaningarna till kommissionen att lägga fram förslag för att förbjuda kloning av djur i livsmedelssyfte.

David Martin (PSE), skriftlig. – (EN) Jag anser att kloning av djur i livsmedelssyfte medför flera risker både för folkhälsan och för djurens välfärd. Jag är inte övertygad om att ett införande av den här sortens teknik för konsumtionsändamål gynnar EU-medborgarna. Därför röstade jag för kravet på ett förbud mot kloning av djur i livsmedelssyfte.

Mairead McGuinness (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Jag välkomnar debatten om kloning av djur. Jag lade ner min röst i slutomröstningen om resolutionen om kloning av djur i livsmedelssyfte, eftersom jag har vissa invändningar mot ett direkt förbud enligt förslaget i resolutionen.

Hittills har det tagits upp farhågor om kloningens konsekvenser för djurens välfärd, och de behöver besvaras. Det verkar inte uppstå några frågor om livsmedelssäkerhet.

Men det vi behöver är mer tillförlitlig och vetenskaplig information och rådgivning innan vi beslutar om ett förbud. Därför ser jag med intresse fram emot kommissionens förslag på området, med hänsyn till rekommendationerna från Europeiska myndigheten för livsmedelssäkerhet (EFSA) och Europeiska gruppen för etik inom vetenskap och ny teknik.

Andreas Mölzer (NI), skriftlig. – (DE) För bara tolv år sedan slog en ny teknik, som uppenbarligen är förknippad med höga dödstal och avsevärt lidande, världen med häpnad när fåret Dolly klonades. Den kommersiella sektorn gnuggar redan händerna och drömmer om "nyttigt" klonat fläsk, berikat med Omega 3-fettsyror. De hävdar att detta djurplågeri också är bra för grisarna som lär ska bli friskare tack vare kloningen. Naturligtvis gynnas uppfödarna också eftersom deras finansiella förluster minskar.

Det hela är oroväckande likt de många och skiftande frestelserna med genteknik som har ruinerat massor av jordbrukare eftersom utsädet inte gick att återanvända och de inte hade råd att köpa mer. Det påminner också om den plötsliga onaturliga död som drabbat hela besättningar sedan djuren ätit genmodifierat foder.

De långsiktiga konsekvenserna av radioaktiv strålning och genteknik har ännu inte fastställts tillräckligt noggrant och det är omöjligt att bedöma konsekvenserna av kloning, för att inte tala om korsningar. Vad skulle hända om ett klonat djur utfordrades med genetiskt foder? Hur skulle det påverka människor? Frankenstein lurar bakom dörren! Därför röstar jag nej den här gången.

James Nicholson (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Kloning av djur för livsmedel är en aktuell fråga just nu. Rent generellt är jag inte emot kloning för vetenskaplig forskning och utveckling av djuravel. Men när det gäller djurens välfärd och livsmedelssäkerheten är jag helt och hållet emot att klonade djur förs in i livsmedelskedjan.

Forskning och tidigare erfarenheter har visat att klonade djur lättare blir sjuka och har en kortare förväntad livslängd. Jag vill inte stå i vägen för vetenskapen, men det är tydligt att vi ännu inte känner till alla konsekvenser och följder av kloning, varken för djurens välfärd eller för livsmedel.

Därför bör det införas tydliga villkor och kontroller för att se till att klonade djur förhindras från att föras in i livsmedelskedjan. Även om jag inser att detta är ett känsligt ämne tycker jag att vi bör hålla oss på den säkra sidan. Vi bör fortsätta att prioritera produktkvalitet, djurskydd och miljöhänsyn när det gäller livsmedelsproduktion.

Luca Romagnoli (NI), *skriftlig*. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag röstar för Neil Parishs förslag till resolution om kloning av djur i livsmedelssyfte. Jag stöder anledningarna till förslaget och de farhågor som tas upp.

Det är sant att de mer "revolutionerande" innovationerna tidigare har betraktats med misstänksamhet och har gett fördelar först på medellång och lång sikt. Det är också sant att syftet med denna resolution skulle kunna falla inom denna kategori. Men vi måste ändå allvarligt överväga riskerna med att kлона djur i livsmedelssyfte: livsmedelssäkerhet, klonade djurs välfärd och den genetiska och zootekniska mångfalden hos dessa djur. Dessa aspekter hänger tydligt ihop. Därför välkomnar jag detta initiativ och är säker på att det kommer att vidtas åtgärder för att skydda både folkhälsan – genom att bevara den goda kvaliteten på maten vi äter – och djurens välfärd.

Anna Záborská (PPE-DE), *skriftlig*. – (SK) Jag röstade för denna resolution. Konsumenterna i EU:s medlemsstater måste skyddas mot de negativa konsekvenser för deras hälsa som eventuellt kan orsakas av produkter som har klonats i livsmedelssyfte. Det är försiktighetsprincipen som måste tillämpas korrekt. Parlamentet betonar de många fördelarna med ett högkvalitativt jordbruk, vilket jag stöder.

Ändå är jag förvånad över ett sorgligt faktum: parlamentet röstade mot kloning av djur, men stöder kloning av människor för forskning som innefattar experiment på mänskliga embryonala stamceller. Sådana projekt för kloning av människor finansieras redan genom sjunde ramprogrammet för forskning. Vi förstör mänskligt liv för forskningsändamål.

Dessa experiment finansieras också med skattebetalarnas pengar, till och med i stater där kloning betraktas som ett brott i lagstiftningen. Det verkar som om EU-lagstiftarna bryr sig mer om kloning av djur i livsmedelssyfte än om att skydda människor mot vetenskaplig forskning.

(*Sammanträdet avbröts kl. 13.10 och återupptogs kl. 15.00.*)

ORDFÖRANDESKAP: VIDAL-QUADRAS ROCA

Vice talman

11. Parlamentets sammansättning: se protokollet

12. Justering av protokollet från föregående sammanträde: se protokollet

13. Utvärderingen av EU-sanktioner som en del av EU:s åtgärder och politik inom området för mänskliga rättigheter (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är ett betänkande av Hélène Flautre, för utskottet för utrikesfrågor, om utvärdering av EU:s sanktioner som del av EU:s åtgärder och politik på området för mänskliga rättigheter (2008/2031(INI)) (A6-0309/2008).

Hélène Flautre, *föredragande*. – (FR) Herr talman! Den ryske utrikesministern Sergej Lavrov anklagade Bernard Kouchner för att ha "sjuk fantasi" när han talade om sanktioner mot Ryssland. Det var denna "fantasi" jag ombads arbeta med i detta betänkande. Jag vill tacka kommissionen och rådet som var mycket lätta att få kontakt med och mycket hjälpsamma.

Vad handlar egentligen dagens debatt om sanktioner om? I grund och botten gäller den två saker: för det första, kritik mot användningen av sanktioner för att straffa fula skurkar på den internationella arenan, det vill säga alla som försöker stå i vägen för mina strategiska intressen: politiska sanktioner med dubbelmoral. För det andra handlar det om kritik mot att sanktioner inte är effektiva, huvudsakligen för att de får fel effekt

– folk lyckas alltid kringgå dem, och därför bör de inte användas. Syftet med detta betänkande är inte att kräva fler sanktioner eller kraftfullare sanktioner, eller att sanktioner ska avskaffas. Vi måste ta reda på vilka villkor som gör sanktioner effektiva, och syftet med detta betänkande är att granska dem ur alla synvinklar.

Effektiva i förhållande till vad? I förhållande till det vi försöker att uppnå. När det gäller kränkningar av mänskliga rättigheter eller internationell eller humanitär rätt måste vi sträva efter ett förändrat beteende hos dem som vi riktar in oss mot. Det är poängen. Sanktioner är varken ett straff eller en tillämpning av något slags EU-straffrätt för internationellt bruk. Sanktioner är politiskt sett ett knepigt verktyg att hantera och mycket krävande att genomföra, och de syftar till att åstadkomma en förändring i metoder och beteenden.

Vi är mycket ovilliga att införa fullständiga sanktioner. EU upprätthåller för närvarande 31 sanktioner mot tredjeländer eller enheter, för det mesta vapenembargon och riktade sanktioner som syftar till att få största möjliga effekt på de enheter vars beteende de är avsedda att påverka, och samtidigt så långt som möjligt begränsa eventuella skadliga humanitära effekter. På ytan är detta bra, men jag kan i detta skede inte säga mer än så. EU fortsätter att agera utan att någonsin ha genomfört några övergripande konsekvensbedömningar. Därför har vi fortfarande ganska liten möjlighet att bedöma huruvida våra sanktioner kan lösa kriser och främja mänskliga rättigheter.

Syftet med detta betänkande är därför att kräva en mer öppen, mer enhetlig och därmed mer trovärdig europeisk sanktionspolitik.

Den första viktiga uppgiften är att göra en utvärdering. Den andra är att anta en stringent metod med hjälp av förhandsstudier av specifika situationer där det krävs sanktioner för att avgöra det bästa svaret för att åstadkomma förändring.

Under de senaste dagarna har ni till exempel gått igenom de åtgärder som står till EU:s förfogande för att påverka de ryska myndigheterna. Den positiva slutsats vi kan dra är att det uttalade målet är tydligt och går att utvärdera praktiskt. Det vill säga, avtalets sex punkter ska följas. Så måste det vara under alla omständigheter. Det är nödvändigt att införa tydliga riktmärken som fram till slutet – och det kan ibland betyda under lång tid – ska vara nödvändiga och tillräckliga villkor som ska uppfyllas för att sanktionerna ska hävas. Dessa riktmärken måste alltså vara realistiska och gå att mäta objektivt.

Även om vapenembargot mot Kina efter händelserna vid Himmelska fridens torg är fullständigt legitimt bör det inte förvåna oss att det inte har fått några positiva effekter, eftersom EU inte ställde några särskilda krav för att embargot skulle hävas.

Sanktionspolitiken är alltför ofta vag och flexibel och påverkas av politiska tillfälligheter i de inflytelserikaste medlemsstaterna eller den kommersiella eller geopolitiska betydelsen hos den enhet man riktar sig mot. För att göra EU:s politik trovärdig föreslår jag därför att det bildas ett nätverk av oberoende experter med ansvar för att hjälpa kommissionen i det svåra arbete som den utför under otroliga förhållanden, eftersom den nästan inte har några resurser alls för detta.

Missförstå mig inte. Jag talar inte om att avskaffa rådets företrädesrätt när det gäller att driva politiken, eller kommissionens förslagsrätt; jag talar bara om att erbjuda säkerheten med ett välunderbyggt beslut.

Detta är dock inte allt. Sanktioner är ett instrument. De är ett instrument bland många – jag hänvisar till de två första betänkandena från underutskottet för mänskliga rättigheter. Det måste utvecklas en omfattande och integrerad politik; det går inte att införa effektiva sanktioner utan en strategi för mänskliga rättigheter i landet i fråga. Sanktioner måste diskuteras på alla nivåer, och övervakningsmekanismerna, till exempel klausulen om mänskliga rättigheter, måste utnyttjas till fullo.

Alla sanktioner mot ett land måste åtföljas av synligt och därmed politiskt, men även konkret, stöd för dem som försvarar de mänskliga rättigheterna i landet. Det är också en av de viktigaste punkterna i betänkandet.

Avslutningsvis framförs i betänkandet också att avsiktliga och oåterkalleliga skador på miljön innebär en kränkning av de mänskliga rättigheterna och därför bör införlivas bland skälen för att införa sanktioner. Dessutom påpekas att EU-sanktioner inte bara gäller tredjeländer utan även fysiska och juridiska enheter som legotrupper eller rentav multinationella företag som bryter mot internationell rätt så gott som ostraffat. Kort sagt är detta betänkande ett försök att svara på världskriserna som de ser ut i dag.

Jean-Pierre Jouyet, rådets ordförande. – (FR) Herr talman, fru kommissionsledamot, fru Flautre, mina damer och herrar! Jag vill börja med att uttrycka vår tacksamhet för det arbete som utskottet har utfört, framför allt Hélène Flautre som ordförande för underutskottet för mänskliga rättigheter.

Detta är ett viktigt arbete, i första hand eftersom förhållandet mellan användning av restriktiva åtgärder och mänskliga rättigheter är en fråga med hög profil, en fråga som nyligen uppmärksammats av de olika aktörerna på den internationella scenen – som ni nämnde, fru Flautre. Jag tycker det kan vara värt att nämna att stärkandet av demokrati och rättsstatsprincipen samt respekten för de mänskliga rättigheterna och grundläggande friheterna förblir ett av målen för restriktiva åtgärder inom ramen för den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken. Men det är rätt att ifrågasätta de eventuella effekterna av sådana åtgärder på de grundläggande rättigheterna för de individer som drabbas av dem, något som vi gör och som ni också har gjort i ert betänkande. Därför har rådet utarbetat ett arbetsdokument om restriktiva åtgärder med rubriken "Grundläggande principer för tillämpning av restriktiva åtgärder", där man nämner den uppmärksamhet som ägnas åt, jag citerar, "fullständig respekt för de mänskliga rättigheterna och rättsstatsprincipen [...] i överensstämmelse med våra skyldigheter enligt internationell rätt". Självklart är detta åtagande centralt för våra prioriteringar.

Man får inte glömma bort att användningen av restriktiva åtgärder inte enbart begränsas till frågan om mänskliga rättigheter. Det är ett av många verktyg som står till förfogande inom utrikes- och säkerhetspolitiken, och det finns andra mål förutom försvar av mänskliga rättigheter, till exempel fredsbevarande, stärkande av den internationella säkerheten, skydd av grundläggande intressen och förstärkning av EU:s säkerhet, eller helt enkelt att främja internationellt samarbete.

Sanktioner bör därför – som ni påpekade – vara en del av en integrerad, heltäckande strategi för ett visst land, en strategi som samtidigt kan inrymma en politisk dialog, stimulansåtgärder, villkor och andra utrikespolitiska instrument. Ur den synpunkten gläder det mig verkligen att betänkandet sammanfaller med rådets uppfattning att alla dess instrument, inklusive restriktiva åtgärder, ska tillämpas flexibelt.

Som ni förstår är det inte lätt att göra en jämförande analys genom att titta på de olika sanktionssystemen och låta människorättsituationen i varje land vara den enda referenspunkten. Det är viktigt att inte bryta ut ett system med restriktiva åtgärder från sitt sammanhang eller tro att allting automatiskt kommer att falla på plats när de åtgärderna vidtas.

När man vidtar restriktiva åtgärder som ett led i kampen mot terrorismen syftar åtgärderna i första hand till att förhindra terrorhandlingar, framför allt sådant som skulle kunna bidra till att finansiera sådana handlingar. Listorna är välkända. De offentliggörs, liksom de åtgärder de leder till.

Ett av villkoren för fortsatt tillämpning av detta system vilar på två pelare: den första är att åtgärderna måste vara trovärdiga, vilket betyder att man måste ägna mer uppmärksamhet åt att uppdatera listorna så att de återspeglar verkligheten. Den andra är respekten för rättsstatsprincipen, och följaktligen respekten för ett antal grundläggande principer: öppna förfaranden, möjlighet att vidta rättsliga åtgärder och rätten till försvar.

I den här diskussionen – jag är ledsn att jag behöver fortsätta, men detta är verkligen viktigt – måste vi naturligtvis uppmärksamma EG-domstolens dom i förmiddags. Från och med den 3 december upphävs genom den domen verkan av en av gemenskapens förordningar om att frysa tillgångarna för två klagande i enlighet med en resolution från FN:s säkerhetsråd, eftersom de båda klagande inte fått veta varför de tagits med på listan över terrorister. Det vi ser är att domstolen inte förhindrar att rådet vidtar nya åtgärder för att frysa tillgångar. En förutsättning är att de berörda parterna får tillgång till information om varför de har gjorts till föremål för dessa åtgärder, antingen när åtgärden vidtas eller så snart som möjligt efter det att beslutet fattats.

Vi kan också konstatera att domstolen i sin dom anger att den inte ifrågasätter företrädet för resolutionerna från FN:s säkerhetsråd och att det därför är på den grunden som förordningarna kommer att ändras före den 3 december, sedan parlamentet informerats.

I sitt betänkande diskuterar Hélène Flautre i detalj mekanismerna för att utvärdera sanktionerna och ber rådet göra en utvärdering eller konsekvensbedömning av EU:s sanktionspolitik. Låt mig påpeka att rådet är berett att göra detta, och framför allt att garantera att erfarenheter utbyts och att man utvecklar nationell bästa praxis för tillämpning av restriktiva åtgärder. Den erfarenhet vi får när det gäller utformning och tillämpning av åtgärder i olika sammanhang tillförs hela tiden våra olika politiska debatter i rådet. I rådet diskuteras dessutom grundligt lämplighet, art och förväntad effekt av sanktionerna på grundval av rapporter från cheferna för Europeiska unionens olika delegationer och synpunkter från medlemsstaterna.

När det gäller sanktionernas art gläder det oss därför att våra synpunkter sammanfaller med dem i betänkandet och framför allt att man hellre vill se riktade sanktioner än generella sanktioner. Vi har konstaterat att man

i betänkandet uppmanar rådet och kommissionen att tillämpa en varierad strategi – som skulle kunna sammanfattas som ”morot och piska” – vilket är den strategi vi är övertygade om att man bör tillämpa.

Vi instämmer också i betänkandets analys av betydelsen av internationellt samarbete, som ger grunden för trovärdighet. Vi vill särskilt prioritera de åtgärder som vidtas inom FN:s ram. I rådet ser vi till att det finns en samsyn med de länder som ligger närmast Europeiska unionen, med utgångspunkt i FN:s resolutioner och de åtgärder som beslutas i säkerhetsrådet. Vi ser också till att frågan om sanktioner tas upp i de politiska dialogmöten och samråd kring mänskliga rättigheter som vi genomför med ett antal utvalda länder.

I detta förslag till betänkande uttrycker Europaparlamentet slutligen en önskan om att få delta i alla faser av processen som leder till utformning, tillämpning och granskning av restriktiva åtgärder. Rådet är fullt medvetet om detta och gläder sig åt det stora intresse som Europaparlamentet visar för EU:s sanktionspolitik. Därför är det särskilt viktigt för rådet att se till att parlamentet regelbundet informeras om händelser inom detta område.

Avslutningsvis vill jag applådera Europaparlamentets engagemang på området och uppmantra parlamentet att göra det mesta av de parlamentariska kontakter det har med tredjeländer för att förbättra förståelsen för Europeiska unionens sanktionsregler och undersöka möjligheterna till samordnade åtgärder för att främja de mänskliga rättigheterna. Det är av de skälen som jag gläder mig så åt det betänkande som Héléne Flautre just har presenterat för oss.

Benita Ferrero-Waldner, ledamot av kommissionen. – (FR) Herr talman, herr rådsordförande, fru Flautre, mina damer och herrar! Det var intressant för kommissionen att läsa betänkandet om tillämpningen av sanktioner och utvärderingen av sanktioner på området för mänskliga rättigheter. Sanktioner är ett av Europeiska unionens effektivaste verktyg för att främja respekten för de mänskliga rättigheterna i tredjeländer, och de har tillämpats i det syftet i Vitryssland, Kina, Myanmar, Uzbekistan, före detta Jugoslavien och Zimbabwe, för att bara nämna ett par av de viktigaste exemplen.

Kommissionen välkomnar denna diskussion om tillämpning och utvärdering av detta viktiga instrument för den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken. Som talmannen sa – samtidigt som vi är fullt medvetna om att politiken har flera olika mål – måste alla beslut om att införa sanktioner inom ramen för den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken fattas sedan man utvärderat och vägt ett antal objektiva intressen. Därför måste vi göra en utvärdering av sanktionspolitiken och inte bara titta på tredjeländers uppförande när det gäller mänskliga rättigheter, utan också ta hänsyn till andra mål och kriterier för den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken.

Ett systematiskt, unilateralt och, skulle man kunna säga, automatiskt införande av sanktioner mot alla länder som inte till fullo respekterar de mänskliga rättigheterna verkar inte önskvärt. Europeiska unionen måste ta hänsyn till effekterna för förbindelserna med länder som är föremål för sanktioner, eftersom sanktioner är lika mycket ekonomiska som politiska. Trots det måste vi inte bara ta hänsyn till effekterna för våra diplomatiska förbindelser utan också utvärdera effekterna för våra ekonomiska operatörers internationella verksamhet. Rent generellt måste sanktioner vara riktade, enbart påverka ledarna i de berörda länderna och inte drabba befolkningar som redan lider till följd av att de mänskliga rättigheterna inte respekteras. När sanktioner har beslutats måste vi dessutom bestämma vilka kriterier som ska tillämpas för att häva dem – ”avslutningsstrategin” – samtidigt som vi behåller ett visst mått av flexibilitet för de fall där de berörda tredjeländerna uppfyller de flesta av kriterierna, men inte samtliga.

Jag vill också gärna påpeka att syftet med sanktionerna inte är att ersätta rättsliga förfaranden mot dem som gör sig skyldiga till kränkningar av de mänskliga rättigheterna. Sådana brott omfattas av domstolarnas, bland annat Internationella brottmålsdomstolens, behörighet. Sanktioner syftar emellertid till att uppnå politiska förändringar i ett tredjeland, till exempel att främja respekten för de mänskliga rättigheterna i det aktuella landets rättssystem. De syftar därför till förändringar och kan hävas när det aktuella landets politik ändras. Europeiska unionen införde till exempel sanktioner mot före detta Jugoslavien till stöd för Internationella brottmålsdomstolen.

Vi anser det vara viktigt att främja respekten för de mänskliga rättigheterna i tredjeländer, och vi håller hela tiden ett vakande öga på vad som sker i tredjeländer. I varje enskilt fall är det naturligtvis nödvändigt att identifiera de instrument som blir effektivast bland alla tänkbara alternativ. En grundlig analys av sanktionerna för att främja en politik som innebär respekt för de mänskliga rättigheterna verkar följaktligen vara en lämplig strategi, och jag vill därför tacka er, fru Flautre, för att ni tagit detta initiativ.

Renate Weber, *föredragande för yttrandet från utskottet för utveckling*. – (EN) Herr talman! Som föredragande för yttrandet från utskottet för utveckling om detta betänkande vill jag understryka att Europeiska unionen måste utnyttja detta fantastiska verktyg inom utrikespolitiken klokt och försiktigt. Det spelar ingen roll vilka omständigheter eller vilka typer av sanktioner det handlar om, det finns alltid en risk för negativa sidoeffekter som skulle kunna skapa mindre önskvärda situationer.

Jag är starkt övertygad om att man enbart bör införa sanktioner när de diplomatiska påtryckningarna har misslyckats. För att sanktionerna ska bli effektiva måste EU hela tiden göra en helhetsbedömning av situationen, ha en konsekvent strategi och göra en korrekt utvärdering av resultaten. För att bevara sin trovärdighet och undvika anklagelser om dubbelmoral måste EU kunna motivera varför man inför, eller inte inför, sanktioner, i första hand med argument som avser mänskliga rättigheter och effektivitet. Jag anser det vara avgörande att Europeiska unionen genom att införa sanktioner visar upp sina starka sidor och inte sina svagheter.

Jas Gawronski, *för PPE-DE-gruppen*. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag talar som företrädare för min grupp om Flautrebetänkandet, för att bekräfta det som redan sagts i utskottet: på det hela taget välkomnar vi texten, framför allt efter ett par ändringar och, om jag får säga det själv, förbättringar, tack vare våra ändringsförslag som accepterades av Héléne Flautre. Vi vill tacka henne för att hon varit så öppen för synpunkter.

Det här betänkandet tillför frågan intressanta nya infallsvinklar och en ny strategi (dvs. miljön som tillräcklig grund för att vidta restriktiva åtgärder). Min grupp ville understryka betydelsen av att fastställa tydliga villkor, realistiska mål och adekvata referensparametrar när sanktioner införs. För att de ska bli effektivare har jag också försökt understryka att de bör vara så riktade som möjligt – kommissionsledamot Benita Ferrero-Waldner sa själv detta för ett par minuter sedan. Sanktionerna får inte påverka civilbefolkningen, de får till exempel inte bestå i urskillningslösa åtgärder som skulle resultera i att befolkningen isoleras. I ett avsnitt av betänkandet sägs att FN-sanktioner är att föredra framför sanktioner från Europeiska unionen.

Här behövs det förmodligen förtydliganden för att visa att denna prioritering inte hindrar Europeiska unionen från att införa egna sanktioner i speciella situationer när sådana åtgärder skulle vara direktare och enklare att införa med avseende på tid, specificitet och geografisk närhet, allt enligt subsidiaritetsprincipen.

I det partiövergripande kompromissändringsförslaget har vi nu slagit fast att de hemliga underrättelsetjänsterna, de som sitter på de ökända svarta listorna som vi diskuterade här i parlamentet för ett tag sedan, måste kunna agera med nödvändig diskretion i kampen mot terrorismen för att systemet ska fungera korrekt. Dessutom kallas de tjänsterna "hemliga" just på grund av att de måste kunna agera hemligt – även om de inte står över lagen och inte får kränka internationell rätt.

Europeiska unionen måste naturligtvis göra en politisk bedömning av sanktionerna. De åtgärder vi vidtar måste få tydliga effekter. I annat fall måste förfarandet för sanktionerna granskas. I betänkandet föreslås emellertid inrättande av ett nätverk av fristående experter som kan bedöma sanktionerna, som Héléne Flautre beskrev i sitt anförande.

Vår grupp skulle föredra att rådet fattar de beslut som krävs, eftersom det har mer auktoritet och större behörighet än externa experter när det gäller ett system som inte kontrolleras av regeringar. Det är i den andan vi föreslår att man röstar mot det nya ändringsförslag som ska läggas fram i morgon i parlamentet av gruppen De Gröna/Europeiska fria alliansen, socialdemokratiska gruppen i Europaparlamentet och gruppen Alliansen liberaler och demokrater för Europa. Eftersom vi i stort sett välkomnar det arbete som utförts kommer min grupp att rösta för Flautrebetänkandet. Vi gratulerar föredraganden.

Maria-Eleni Koppa, *för PSE-gruppen*. – (EL) Herr talman! Låt mig först tacka Héléne Flautre och gratulera henne till ett utmärkt arbete. Jag måste dock samtidigt uttrycka min och min grupps besvikelse över att betänkandet ändrades kraftigt under omröstningen om ändringsförslagen i det ansvariga utskottet.

Sanktioner är ytterligare ett redskap som står till vårt förfogande för att främja de mänskliga rättigheterna världen över. Men det viktigaste är att dessa sanktioner inte i sig innebär en överträdelse av de mänskliga rättigheterna. När vi försöker rätta till en orättvisa får vi inte reagera på ett sätt som leder till en ännu större orättvisa.

Vi måste också ägna mer uppmärksamhet åt att utveckla bättre riktade ekonomiska åtgärder som respekterar internationell humanitär rätt. Av den anledningen lägger jag stor vikt vid att betänkandet innehåller krav på mekanismer som medger en rättslig granskning medan sanktionerna genomförs, och även föredragandens

idé att skapa ett nätverk av experter som ska lägga fram förslag för rådet om de lämpligaste restriktiva åtgärderna.

Tidigare åtgärder, t.ex. embargo för läkemedel och andra viktiga varor, drabbar befolkningen urskillningslöst, framför allt barnen. Sådana åtgärder kan bara fördömas som oacceptabla.

På samma sätt måste de behöriga rättsliga instansernas beslut genomdrivas. Rådet och kommissionen måste i slutändan granska förfarandet för upptagande på EU:s svarta lista över terrorister, så att de svartlistade individernas eller organisationernas grundläggande rättigheter respekteras och EU:s trovärdighet som försvarare av de mänskliga rättigheterna världen runt bevaras.

Det är särskilt viktigt att vi kan garantera att sanktionerna blir effektiva och kommer fram till en gemensam syn i denna fråga inom unionen och även att vi kan säkra samarbetet med andra internationella organisationer, t.ex. Afrikanska unionen och Asean, som ofta ligger närmare problemområdena.

Vid sidan av införande och genomdrivande av sanktioner måste det dock finnas särskilda bestämmelser som gäller hävandet av sanktioner. Det finns behov av löpande övervakning och fasta villkor, så att syftet med sanktionerna kan förstås bättre och sanktionerna kan avbrytas när målet har uppnåtts. En sådan strategi förbättrar sanktionernas effektivitet och ger vår politik trovärdighet.

Slutligen vill jag påpeka att jag ursprungligen ansåg att vi inte skulle hänvisa till några enskilda länder. Men eftersom man valt att nämna vissa länder i texten tycker jag det är viktigt att vi inte glömmer Palestina. Här råder det en tydlig brist på konsekvens i den europeiska politiken. Den stöder spridningen av demokrati i världen men har valt att införa EU-sanktioner mot den palestinska regeringen, som kom till genom bevisligen fria och demokratiska val.

Sanktioner är inte ett sätt att förändra världen, men de kan vara ett viktigt redskap för att övertala länder som kränker internationell rätt och mänskliga rättigheter att ändra sin politik. Det räcker att sanktionerna är riktade, motiverade och föremål för löpande granskning och utvärdering.

Marco Cappato, för ALDE-gruppen. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag vill tacka föredraganden för det arbete hon har utfört. Förslaget att fastställa mer homogena kriterier för sanktionspolitiken kommer vid rätt tidpunkt. Jag vill framför allt understryka ett inslag i punkt 6 i betänkandet som gäller miljöbrott och miljöskador, där föredraganden föreslår att denna typ av avsiktliga åtgärder också ska kunna leda till sanktioner. Det anser jag är ett förslag som vi måste överväga allvarligt.

I övrigt begränsas sanktionspolitiken ofta av bristande konsekvens, men detta hänger samman med begränsningarna för EU:s gemensamma utrikes- och säkerhetspolitik: ju starkare och mer konsekvent den politiken är, och ju mer man kan hävda att den faktiskt existerar, desto starkare och mer konsekventa blir sanktionerna. Vårt problem i Europeiska unionen är att vi ofta är alltför försiktiga. Det är ibland så svårt att komma fram till den nödvändiga partiövergripande samsynen mellan olika medlemsstater om att häva sanktioner att vi blir oförmögna att handla. Låt mig ta tillfället i akt att inför det franska ordförandeskapet påminna alla om följande: när det gäller en regim som den i Myanmar skulle sanktionerna helt klart bli betydligt mindre effektiva om man uteslöt energi från listan över sanktioner.

Sedan har vi också frågan om mänskliga rättigheter och demokrati, som bör prioriteras i den internationella politiken och därför också i sanktionspolitiken. Detta sker inte på grund av det problem som tas upp i punkterna 18 och 19 i Flautrebetänkandet, nämligen att samarbetsavtalen innehåller klausuler och regler som kräver respekt för mänskliga rättigheter. Det är bindande klausuler för Europeiska unionen, och ändå bortser man systematiskt från dem.

Därför måste vi först identifiera mekanismerna för att genomdriva de klausulerna innan vi tillgriper sanktioner. Vi för återigen en dialog med Vietnam och andra asiatiska länder. Vi måste identifiera mekanismer, även gradvisa mekanismer, för att undvika sanktioner – jag är snart klar, herr talman – men det kan vi bara göra om vi respekterar lagligheten för de klausuler och skriftliga avtal som EU har undertecknat.

Konrad Szymański, för UEN-gruppen. – (PL) Herr talman! Det är ingen slump att begreppet "sanktioner" inte definierats i internationell rätt. Detta är ett påtryckningsmedel som det är svårt att beskriva exakt. Följaktligen är föredragandens ambitiösa förslag om att harmonisera principerna för hur sanktioner får användas ännu svårare att genomföra. De skulle dessutom kunna motverka sitt syfte.

Sanktioner är ett omistligt instrument i EU:s utrikespolitik. Med tanke på EU:s breda behörighet när det gäller handel och gränskontroll är de av stor betydelse för att uppnå mål som gäller såväl säkerhet som försvar av

de mänskliga rättigheterna. Det är därför som sanktioner är en del av vår utrikespolitiska palett av instrument, och det är därför vi inte drar oss från att utnyttja dem på ett tämligen fritt och ibland olämpligt sätt. I stället för att låta sanktioner omfattas av något slags stelbenta regler bör vi, om vi ser till effektiviteten av våra insatser i världspolitiken, låta deras tillämpning präglas av en klok politisk bedömning. Med denna allmänna reservation stöder vår politiska grupp betänkandet.

Raül Romeva i Rueda, för *Verts/ALE-gruppen*. – (ES) Herr talman! Den dubbelmoral och den brist på specifika utvärderings- och övervakningsverktyg som karakteriserar Europeiska unionens utrikespolitik i fråga om sanktioner är nu ett av de allvarligaste hoten mot EU:s trovärdighet.

Vid flera tillfällen har dessa sanktioner eller restriktiva åtgärder, som de också kallas, mera byggts på personligt tyckande än på en tydlig, konsekvent och övertygande strategi. Målet för en sådan strategi bör vara att inte bara garantera Europeiska unionens säkerhet enligt målen för den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken, utan dessutom att förbättra läget i fråga om mänskliga rättigheter, grundläggande friheter, rättsstatsprincipen och goda styrelseformer i världen, enligt vad som anges i artikel 11 i fördraget om Europeiska unionen.

Detta kräver att vi omedelbart genomför utvärderingar och studier av sanktionssystemens effekter så att vi kan utarbeta en politik som är både legitim och effektiv med avseende på sanktionssystemen.

Det är, helt kort, syftet med Flautrebetänkandet. Grunden för betänkandet, som utarbetades i underutskottet för mänskliga rättigheter, är tämligen god, och betänkandet har vissa inslag som jag anser vara mycket viktiga. Exempelvis understryks att rådet, genom att anta de ovannämnda grundprinciperna för användning av restriktiva åtgärder, har lovat att göra detta som ett led i en konsekvent strategi, som bör inrymma verktyg som människorätts- och demokratiklausuler, det allmänna preferenssystemet och utvecklingsbiståndet.

I betänkandet upprepas också kravet att Europeiska unionens råd omedelbart ska anta en gemensam ståndpunkt om att kontrollera vapenexporten, som skulle göra den nuvarande uppförandekodexen på området rättsligt bindande, vilket vi vid upprepade tillfällen redan har godkänt här i kammaren.

Vissa aspekter som jag anser vara mycket viktiga har emellertid utelämnats från betänkandet och jag hoppas att de ska kunna tas upp i diskussionen och omröstningen i kammaren i morgon.

För det första måste svartlistningen i kampen mot terrorismen granskas, så att mänskliga rättigheter och grundläggande rättsgarantier respekteras för de personer som finns med på listorna.

För det andra, och som redan har sagts, är jag för att kommissionen inrättar ett nätverk av fristående experter med ansvar för att mot bakgrund av situationen föreslå de lämpligaste restriktiva åtgärderna för rådet, utarbeta regelbundna rapporter om hur situationen utvecklas på grundval av fastställda kriterier och mål och vid behov föreslå förbättringar av sanktionernas tillämpning.

Vittorio Agnoletto, för *GUE/NGL-gruppen*. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag vill gratulera Hélène Flautre till ett utmärkt arbete. Utskottet för utrikesfrågor gav emellertid, åtminstone delvis, en felaktig bild av betänkandet under omröstningen, vilket gjorde att socialdemokratiska gruppen i Europaparlamentet och gruppen De Gröna/Europeiska fria alliansen lade ner sina röster, medan enbart gruppen för Europeiska folkpartiet (kristdemokrater) och Europademokrater och gruppen Alliansen liberaler och demokrater för Europa godkände den kraftigt ändrade texten, eftersom en serie ändringsförslag som lagts fram av dem antogs och ändrade dess politiska balans. Jag vill också påminna om att min grupp, gruppen Europeiska enade vänster/Nordisk grön vänster, röstade mot detta i utskottet.

Som grupp inser vi att de 13 ändringsförslag som lagts fram, även om de antas, inte kan ändra den politiska tonen i betänkandet. Därför förblir vår slutgiltiga röst kritisk, även om vi kommer att rösta för de flesta av ändringsförslagen.

Enligt oss är problemet att internationella förbindelser måste bygga på dialog och ömsesidig respekt, även om det råder meningsskiljaktigheter. Sanktioner som dessa måste vara en sista utväg som står till medlemsstaternas och de internationella organisationernas förfogande. I betänkandet framställs de som det viktigaste instrumentet för EU:s utrikespolitik.

Vi anser också att man bör prioritera så kallade positiva stimulansåtgärder. Ett land måste belönas om det åtar sig att främja och respektera de mänskliga rättigheterna genom att underteckna särskilda avtal inom ekonomi, handel och finanspolitik. I stället lägger man i betänkandet tyngdpunkten vid negativa åtgärder

som egendomligt nog alltid riktas mot de gamla vanliga misstänkta, till exempel Kuba. Dessa exempel visar på de stora bristerna i sanktionspolitiken.

Vi behöver med andra ord mer samarbete och mindre ensidig bestraffning. Inte ens Europeiska unionen har monopol på rättigheter, vilket visas av det vidriga sätt på vilket vi hanterar migranter och romer. Kanske vi borde införa sanktioner mot oss själva!

Bastiaan Belder, för IND/DEM-gruppen. – (NL) Herr talman! Enligt föredraganden är det viktigt att EU:s sanktionspolitik utvärderas i ett första skede och sedan på nytt i ett andra skede (se punkt 11). EU-åtgärder i form av sanktioner kan faktiskt ha ett positivt värde om de medför en reell förbättring av de mänskliga rättigheterna i det partnerland det gäller. En grundlig utvärdering är därför verkligen viktig för att undersöka hur effektiv sanktionspolitiken är.

Men rådet och kommissionen måste ta upp en seriös diskussion om hur sanktionspolitiken ska tillämpas. Trots allt är det, som Hélène Flautre mycket riktigt påpekade, svårt att införa effektiva sanktioner i frånvaro av tydliga ramar. Jag frågar mig om det ens är möjligt att enhälligt införa sanktioner med tanke på unionens olika medlemsstater – här tänker jag i första hand på Kuba, men också Zimbabwe. Eftersom det finns en möjlighet, som också förespråkas av Hélène Flautre, att omvärdera sanktionspolitiken, betvivlar jag att den verkligen är ett så lämpligt instrument.

Det är med andra ord viktigt att vi tänker igenom vad som är ett korrekt instrument om vi ska kunna förbättra säkerheten och de mänskliga rättigheterna i unionens partnerländer. Skulle till exempel allvarliga kränkningar av religionsfriheten i Kina och Indien kunna förmå Europeiska unionen att vidta konkreta, formella åtgärder? Just nu är det viktigare att på nytt överväga EU-åtgärder i den här typen av fall än att i all hast omvärdera sanktionspolitiken.

I övrigt hoppas jag kunna stödja Flautrebetänkandet, under förutsättning att ett antal ändringsförslag inte antas.

Frank Vanhecke (NI). – (NL) Herr talman! Tillåt mig börja med ett par kritiska anmärkningar. Jag menar att det är ganska cyniskt att upprepade gånger hänvisa till behovet av att tillämpa ett antal av bestämmelserna i Lissabonfördraget i ett betänkande om de mänskliga rättigheterna. Som vi alla vet avvisades fördraget i en demokratisk folkomröstning på Irland. Anledningen till att det förkastades enbart på Irland är att inget annat land har beviljat sina medborgare den mänskliga rättigheten att uttrycka sin demokratiska åsikt om detta fördrag. Lissabon var dessutom bara en kopia av en europeisk konstitution som redan krossats i folkomröstningar i Frankrike och Nederländerna. Låt oss därför börja med att respektera våra egna medborgares mänskliga rättigheter och inte längre systematiskt hänvisa till ett fördrag som har röstats ned och som juridiskt sett är dött.

En andra kritisk synpunkt är att detta betänkande är smockfullt av goda avsikter, men att verkligheten är en helt annan. Vi har just sett slutet på OS i Kina, där alla våra europeiska demokrater stod sida vid sida med kommunistregimen i en repris på nazityskland 1936. Under sådana omständigheter kan det vara lämpligt för oss att iakta ett par månaders skamsen tystnad, även om jag håller med om att betänkandet i dess nuvarande form kan beskrivas som enastående balanserat jämfört med vad som är vanligt i denna kammare. I betänkandet framförs med all rätt kritik i ett antal frågor, såsom situationen på Kuba och i Zimbabwe. Här saknas emellertid en allvarlig varning om den globala islamiseringen, som utgör ett hot mot alla de friheter som utgör själva grunden för vårt samhälle.

Slutligen ännu en invändning i en fråga som ligger mig varmt om hjärtat. I våra egna europeiska länder, framför allt mitt hemland Belgien, ser vi allt fler lagar som sätter munkavle på yttrandefriheten och till och med inför fängelsestraff för brottsliga åsikter, framför allt när det gäller invandring och islamisering. Jag anser att denna utveckling är särskilt oroande och att vi måste kämpa med näbbar och klor – bland annat i Europaparlamentet, när vi diskuterar mänskliga rättigheter – för att försvara yttrandefriheten även i våra egna EU-medlemsstater.

Detta var tre kritiska kommentarer till ett betänkande som i övrigt verkligen inte är det värsta jag har sett här, och som vi kommer att stödja om inga oacceptabla ändringsförslag antas i morgon.

Laima Liucija Andrikiienė (PPE-DE). – (LT) Det är tydligt att bedömningen av sanktionernas politiska effekter varierar kraftigt. Det finns fall där sanktioner mot en viss regim kan orsaka lidande för oskyldiga människor och indirekt uppmuntra till en skuggekonomi och svart marknad. I vissa fall kan risk för kränkningar av de mänskliga rättigheterna uppkomma på grund av att människor svartlistas. trovärdigheten

för sanktioner äventyras ytterligare av att de införs efter olika måttstockar, beroende på EU-partnerns strategiska betydelse. Det senaste exemplet är EU:s underlåtenhet att införa sanktioner mot Ryssland, trots att Ryssland hade överträtt internationell rätt genom att invadera en suverän stats – Georgiens – territorium med svepskälet att man skulle försvara dess medborgare. Sanktioner är emellertid fortfarande ett av vapnen i EU:s arsenal. Jag anser att sanktioner är och bör förbli en integrerad del av den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken eller, för att vara mer exakt, ett sätt att stödja mänskliga rättigheter och demokrati.

Det är begripligt att EU försöker använda sig av ”morot och piska” och vill undvika att tillgripa sanktioner. Men sanktioner bör införas om det blir nödvändigt, och det är mycket viktigt att sanktioner spelar en större, mer konsekvent roll i strategin för att skydda de mänskliga rättigheterna.

Föredraganden Hélène Flautre har nämnt vapenembargot mot Kina som infördes efter massakern på Himmelska fridens torg. Det finns förslag om att ta bort det embargot. Men hittills har vi inte fått någon förklaring till massakern på Himmelska fridens torg, som skakade den fria världen, eller någon ursäkt för den. Så varför skulle de sanktionerna hävas? När det gäller införande av sanktioner vill jag påpeka att Europeiska unionen bör samarbeta närmare med andra länder och internationella organisationer och samordna sin politik och sitt agerande så att sanktionerna blir effektivare.

Libor Rouček (PSE). – (CS) Mina damer och herrar! Sanktioner är en integrerad del av Europeiska unionens gemensamma utrikes- och säkerhetspolitik när det gäller att stödja de mänskliga rättigheterna och skydda demokrati och suveränitet. Även om Europeiska unionen har tillämpat många och olika sanktioner under närmare 20 år har ingen utvärdering eller studie av effekterna av EU:s sanktionspolitik någonsin genomförts. Jag välkomnar därför Hélène Flautes betänkande som ett viktigt bidrag på detta område. Jag välkomnar också de många slutsatserna i betänkandet.

Även jag anser att det är viktigt att stärka Europeiska unionens expertkunskaper och analytiska kapacitet när det gäller utvärdering av sanktioner. Ratificeringen av Lissabonfördraget och skapandet av en europeisk utrikesförvaltning skulle vara ett bra tillfälle för detta. Om sanktioner används bör de utgöra en del av ett globalt utrikespolitiskt koncept. De bör med andra ord inte tillämpas isolerat, fristående, utan hänsyn till de övriga instrumenten inom utrikespolitiken och utan samarbete med övriga aktörer i det internationella systemet. Sanktioner bör också åtföljas av positiva åtgärder och stimulansåtgärder för att stödja de mänskliga rättigheterna, civilsamhället och demokratin. Slutligen bör sanktioner inte knytas till humanitärt bistånd. Sanktioner bör riktas mot faktiska personer, till exempel i syfte att begränsa deras rörlighet eller för att konfiskera deras tillgångar, och inte mot offren för deras oacceptabla beteende.

Janusz Onyszkiewicz (ALDE). – (PL) Herr talman! Sanktioner är ett viktigt redskap inom utrikespolitiken. De bidrog helt klart till att få bort apartheidregimen i Sydafrika. Jag har faktiskt själv fått glädje av sanktioner, eftersom jag släpptes ur fängelset 1983 som resultat av en amnesti framtvungad av sanktioner, även om friheten dessvärre inte varade så länge.

Men ofta misslyckas sanktionerna, vilket man kan se av exemplen Zimbabwe och Kuba. Ekonomiska sanktioner utnyttjas ofta för att rättfärdiga svårigheter som i första hand är resultatet av ett inkompetent diktatoriskt styrelseskick.

Men det finns en typ av sanktioner som inte ger upphov till sådana propagandamöjligheter och det är förbudet att resa in i Europeiska unionen. Det kan dock inte enbart omfatta företrädare för de högsta myndigheterna, som i fallet med Vitryssland. Det måste också omfatta personer på mellannivå i den apparat som förtrycker och kränker de mänskliga rättigheterna. Då kommer vanliga människor att märka att de åtgärder som vidtas inte är riktade mot dem, utan mot förtryckarapparaten.

Ģirts Valdis Kristovskis (UEN). – (LV) Jag vill applådera Hélène Flautes försök att stärka Europeiska unionens kapacitet och öka dess auktoritet. Jag betvivlar inte att sanktioner måste tillämpas flexibelt, men samtidigt pekar föredraganden också på att vi inte får tillämpa dubbelmoral. Bristen på konsekvens hotar trovärdigheten för EU:s sanktioner och politik. Europeiska unionen äventyrar sin trovärdighet om den inför en sanktion och sedan själv bryter mot den, som i fallet med Robert Mugabe. Europeiska unionen behandlar inte sällan länder utanför EU olika. Det får konsekvenser. EU:s medgörlighet i fråga om Georgien ledde till en explosion av entusiasm i Ryssland. Enligt dem är militär aggression det bästa instrumentet för att skydda de mänskliga rättigheterna. Naturligtvis finns det olika åsikter i världen. Den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitikens tandlöshet bevisar att EU leds av sina affärsintressen. Om vi utvärderar detta i praktiska termer, så är det så det måste vara. Dessvärre ökar det känslan av att stå ovanför lagen hos vissa stormakter, och deras medvetenhet om att de kan kränka de internationella rättigheterna. Dagens dubbelmoral ger oss ännu mer problem i framtiden.

Erik Meijer (GUE/NGL). – (NL) Herr talman! Sanktioner var ett lämpligt instrument för att gradvis få bort de värsta formerna av kolonialt styre och apartheid i Sydafrika och Sydrhodesia. Tidigare var det hela tiden de som motsatte sig förändringar som förkastade sanktioner och framför allt riktade uppmärksamheten på de negativa sidoeffekterna. Å andra sidan påpekade företrädarna för de fattiga och förtryckta i de länderna att de accepterade nackdelarna med bojkotterna som ett pris de måste betala för sin befrielse.

Den långvariga bojkotten av Saddam Husseins vidriga regim i Irak har lärt oss att sådana bojkotter ibland också kan resultera i att invånarna i det land det gäller blir isolerade och rädda för omvärlden och i stället stöder sin regering. En bojkott bidrar definitivt inte till att genomdriva omvärldens önskingar i strid mot den inhemska allmänna opinionen, men det är och förblir ett lämpligt medel för att stödja en förtryckt allmänhet och kampen för förbättringar i ett land. Om vi drar upp en skarp skiljelinje här förblir sanktioner ett nyttigt instrument för att skapa mer jämställdhet och demokrati.

Kinga Gál (PPE-DE). – (HU) Tack för att ni gav mig ordet, herr talman. Jag anser att det är oerhört viktigt att utvärdera åtgärder och sanktioner inom ramen för unionens politik på det människorättsliga området, särskilt i dagens spända läge – jag tänker på krisen i Georgien och dessförinnan problemen i Tibet och Zimbabwe. Jag vill därför gratulera Héléne Flautre till hennes betänkande. Sanktionspolitiken grundas på väldefinierade människorättsliga principer och internationell rätt, som stärks genom många dokument från FN och EU.

Problemen uppstår inte på principnivå utan vid den praktiska tillämpningen, eftersom det saknas samstämmighet, effektivitet och balans. Om vi ska kunna bevara EU:s trovärdighet måste vi systematiskt stärka de människorättsliga kriterierna. Jag menar att samstämmighet saknas, eftersom det ofta offras till förmån för kortsiktiga politiska intressen. Det är ingen mening med att vi har gemensamma normer om medlemsstaterna tillämpar dem på olika sätt. Ett exempel på detta är att samtidigt som EU försvarar skyddet av mänskliga rättigheter i Tibet, utvisar en av medlemsstaterna tibetanska flyktingar. Om vi ska kunna vara politiskt effektiva måste vi utforma en sanktionspolitik som är öppen, enhetlig och har väldefinierade mål. Förutom att vi måste agera enhetligt är det också viktigt att våra åtgärder är snabba eller till och med omedelbara. Vi kan se att diplomatisk munhuggning förlöjligar inte bara vår sanktionspolitik, utan också hela unionen. Vi kommer bara att kunna uppnå vårt mål om vi ser till att skydda det civila samhället i fråga. Tack för er uppmärksamhet.

Corina Crețu (PSE). – (RO) Jag hoppas att betänkandet kommer att spela en viktig roll när det gäller att stärka den europeiska sanktionspolitiken.

Jag menar att det i framtiden är mycket viktigt med större samstämmighet mellan medlemsstaterna, både när vi fattar beslut om sanktioner och när vi tillämpar dem. Om vi vill att EU ska vara en stark och respekterad representant på den internationella arenan och om vi vill att unionens åtgärder, inklusive sanktioner, ska få så stor effekt som möjligt är det oerhört viktigt att vi är solidariska och undviker att använda olika måttenheter.

Det är mycket viktigt att sanktionerna så lite som möjligt påverkar befolkningen i de länder där de tillämpas. Låt oss inte få dessa människor att lida dubbelt. De är nämligen redan offer för förtryckande regimer eller korrupta regeringar. Jag är glad över att kommissionsledamoten också har betonat denna aspekt.

Sist men inte minst skulle jag vilja ta upp frågan om sanktioners lämplighet. I början av veckan stod vi inför ett specifikt fall, nämligen krisen i Georgien och de 27 medlemsstaternas ståndpunkt gentemot Ryssland. Resultatet av måndagens toppmöte har lett till hetsiga debatter, just därför att vi, samtidigt som vi i tydliga och nästan våldsamma ordalag uttryckte vår åsikt inte överhuvudtaget nämnde möjligheten att tillämpa sanktioner.

Jag anser att sanktioner bör vara den sista utvägen, så länge saker och ting ännu kan åtgärdas och dialog kan förhindra att situationen förvärras.

Ignasi Guardans Cambó (ALDE). – (ES) Herr talman! De tankar som väcks i betänkandet om sanktioner är mycket välkomna. Det är uppenbart att frågan verkligen behöver tänkas över. Alltför många gånger har sanktioner visat sig vara helt meningslösa och, i många fall, fullständigt orättvisa. Alltför många gånger har de skadat de svagaste i samhället.

Varför ska fiskare i Mauretanien tvingas betala för att det plötsligt har skett en kupp i deras land? Vad är det för mening med det? Både själva begreppet sanktioner och deras tillämpning bör därför ses över.

Om man som EU dessutom tillämpar sanktioner inkonsekvent och alltför ofta förlorar både sanktionerna och unionen sin trovärdighet. Det är en sak att ta hänsyn till sina egna intressen och en helt annan om de är avgörande för om man ska tillämpa sanktioner eller inte.

Det är mycket viktigt att vi specifikt kontrollerar hur effektiva åtgärderna är. Det är mycket viktigt att vi främjar sanktioner som är direkt riktade mot dem som bryter mot mänskliga rättigheter. Vi drar lärdom av vad Förenta staterna gjorde i Nordkorea samt av frysningen av bankkontona i Macao. Vi håller på att studera detta exempel, som fick oerhört lite publicitet men som var mer effektivt än att hålla en mängd presskonferenser mot en särskild regering.

Därför stöder jag betänkandet, men kommissionen och rådet måste fortfarande verkligen se till att man övervakar vad som görs, varför det görs och hur det görs.

ORDFÖRANDESKAP: LUIGI COCILOVO

Vice talman

Eoin Ryan (UEN). - (EN) Herr talman! För det första skulle jag vilja tacka föredraganden och försäkra henne om att vi kommer att stödja hennes betänkande.

EU gör rätt i att ha en uppsättning tuffa politiska och ekonomiska instrument till sitt förfogande och använda dem mot regimer i världen som kränker sina medborgares mänskliga rättigheter. EU måste dock vara mycket försiktigt när det handlar om att genomföra politiska och ekonomiska sanktioner.

EU är den största bidragsgivaren när det gäller utlandsbistånd, men man måste vara försiktig med sanktioner. Sanktionerna mot Zimbabwe, Sudan och Burma, för att nämna tre länder, har varit oerhört skadliga för vanligt folk. Därför måste vi försöka att se till att de fattigaste och mest förtryckta i dessa länder inte drabbas utan att vi i stället riktar våra åtgärder mot ländernas ledare.

Några har nämnt Kuba. Jag kan inte förstå varför vi tillämpar sanktioner mot Kuba. Kuba bör tillåtas att återgå till normal handel. Om vi gjorde det i stället för att tillämpa dessa löjliga sanktioner skulle Kuba vara ett helt annat land om 10 år.

Som jag sa måste vi vara försiktiga när vi inför sanktioner. När vi tillämpar ekonomiska och politiska sanktioner måste de riktas mot dem som är ansvariga. Låt oss rikta in oss på deras finansiella affärer utomlands eller deras resesituation. Sanktioner kan vara användbara, men deras effekt är begränsad, i synnerhet om de bara tillämpas av EU-länder. FN-sanktioner är mycket starkare och kan vara mycket mer effektiva.

Jag stöder betänkandet men jag anser att sanktioner har begränsad effekt. De kan vara effektiva, men vi måste vara försiktiga och förnuftiga när vi tillämpar dem.

Athanasios Pafilis (GUE/NGL). - (EL) Herr talman! I betänkandet används mänskliga rättigheter som en förevändning för att tillämpa sanktioner och embargon. Man diskuterar hur man mest effektivt kan använda dessa oacceptabla och inhumana vapen för att genom utpressning och påtryckningar tvinga länder, folk och regeringar som trotsar kapitalismen att följa EU:s politik.

De välriktade sanktioner som föreslås, tillsammans med finansiering av icke-statliga organisationer som EU-legosoldater, är verkligen ett skamligt sätt att öppet blanda sig i andra länders inre angelägenheter. Det är till och med ett brott mot de mest grundläggande principerna i det som finns kvar av den internationella rätten.

I praktiken anammar man i betänkandet den embargopolitik som Förenta staterna tillämpade mot Kuba i Helms-Burtonlagen. Genom denna lag tvingas bland annat alla företag i tredjeländer som handlar med Förenta staterna att följa de sanktioner som det landet inför.

Lagen och embargot har upprepade gånger fördömts av majoriteten av FN:s medlemmar vid möten i generalförsamlingen. Lagen innebär att man exporterar nationell lag, vilket innebär ett missbruk och ett förnekande av de internationella principerna och FN:s stadga.

Genom att hänvisa till FN och mänskliga rättigheter försöker man att dölja EU:s aggressiva imperialistpolitik. Det är ett otroligt hyckleri. Vi frågar er: Varför vidtar ni inte några åtgärder mot Ryssland? Vi skulle givetvis inte gå med på det. Varför vidtar ni inte några åtgärder mot Kina? Vi skulle givetvis inte gå med på det. Förklaringen är att ni har ekonomiska intressen där. De som införde människorättsklausulen i

Agnolettobetänkandet har mycket att stå till svars för. De gav nämligen EU ett alibi och en ursäkt för unionens kriminella handlingar mot folket.

Vi menar att folket själva är behöriga och tillräckligt ansvarsfulla för att kunna lösa sina egna problem. De behöver inte självutnämnda beskyddare, och minst av allt EU.

Bogusław Sonik (PPE-DE). – (PL) Herr talman! Användning av sanktioner skulle kunna bli en verklig och effektiv del av EU:s utrikespolitik i fråga om mänskliga rättigheter. Slutsatserna i Hélène Flautres betänkande är välment. Politiken har hittills kännetecknats av dubbelmoral och därför måste den förändras. Det är en god idé att utvidga tillämpningen av klausulen om mänskliga rättigheter och demokrati så att den gäller alla handelsavtal som EU ingår med tredjeländer. Samtidigt är det viktigt att tillämpa politiska och ekonomiska sanktioner. Syftet med de sistnämnda är att de ska slå hårdast mot de sektorer som utgör en strategisk inkomstkälla för regeringarna. När vi tillämpar sanktioner bör vi också stödja civilsamhället och icke-statliga organisationer i landet i fråga.

Jag får dock ett intryck av att det inte räcker med att anta resolutioner. Att individuella medlemsstater har styrts av sina egna särintressen och brutit mot EU:s solidaritet är det tydligaste beviset på detta. Om EU:s medlemsstater saknar verklig politisk vilja kommer resolutionerna att förbli tomma ord. EU-ledarnas ståndpunkt i fråga om Rysslands ingripande i Georgien kommer att vara ett mått på om EU:s utrikespolitik klarar provet. Det är inte längre tillräckligt att bara tillkännage relevanta principer och krav, utan det är hög tid att dessa börjar tillämpas. Det är precis vad betänkandet handlar om, och jag skulle vilja uttrycka mitt varma tack till Hélène Flautre för detta.

Katrin Saks (PSE). – (ET) Enligt mig är riktmärken ett av de viktigaste ämnena i betänkandet.

När vi inför sanktioner måste vi också fastställa riktmärken för hur, när och under vilka förutsättningar sanktionerna ska hävas. Utan sådana riktmärken är sanktionerna meningslösa.

Ta till exempel Andizjan. För första gången tillämpade man positiva åtgärder inom sanktionsregimen. Det innebär att det tog sex månader innan sanktionerna infördes, och under tiden kunde Uzbekistan välja om man skulle rätta sig efter våra kriterier och när man skulle börja göra det.

Det är bra att den positiva mekanismen tillämpades, men även i det sammanhanget bör riktmärken införas. Innan utvecklingen i Andizjan verkligen är positiv kommer sanktionerna inte att hävas.

Det för mig till nästa viktiga punkt i betänkandet, nämligen inrättandet av en oberoende grupp av experter på sanktioner. Gruppen skulle bedöma de olika typerna av sanktioner och när de bör tillämpas.

Man måste också ha sanktionernas symboliska betydelse i åtanke. Det upplevde jag i Uzbekistan. Det är svårt att kvantifiera. Trots att effekten inte var särskilt stor i praktiken, till exempel i fråga om viseringssystemet (de tjänstemän som skulle ha drabbats hade redan lämnat landet) och vapenembargot (vapen levererades inte dit) hade de ett stort symboliskt värde. Det ansåg alla, från taxichaufförerna till ministrarna.

Toomas Savi (ALDE). – (EN) Herr talman! EU har i sin utrikespolitik varit pionjär för en positiv villkorsmodell – ”morotsmodellen” – och man har tillämpat denna modell framgångsrikt i förbindelserna med sina kandidatländer.

Tyvärr har belöningen av framsteg när det gäller mänskliga rättigheter inte alltid visat sig vara det mest effektiva sättet att uppmuntra utvecklingsländer till utveckling. Det har nämligen dykt upp nya aktörer som tillämpar politisk dumpning på den internationella arenan. Kinas politik i Afrika handlar till exempel överhuvudtaget inte om mänskliga rättigheter eller demokrati. Men i stället för att backa när det gäller EU:s grundläggande värden får vi inte vara rädda för att använda ”piskan” för att vid behov visa att det, om vissa grundläggande krav inte är uppfyllda, kommer att få ödesdigra konsekvenser, som tredje parter verkligen bör undvika.

Ryszard Czarnecki (UEN). – (PL) Herr talman! Att man tillämpar dubbelmoral när det gäller kränkningar av mänskliga rättigheter är en katastrof för EU. Under lång tid, och även nyligen när det gäller Rysslands angrepp mot Georgien, har man tillämpat mildare regler för länder som, trots att de är diktaturer eller semidiktaturer, är rika eller stora samt för länder som kränker mänskliga rättigheter men som är mindre viktiga, antingen ur europeiskt perspektiv eller för amerikansk handel.

Vi bör inte sluta att använda sanktionsinstrumenten mot länder som kränker mänskliga och medborgerliga rättigheter och visar förakt för europeiska normer på det området. Instrumentet får dock inte devalveras

utan vi bör använda det på ett flexibelt sätt. Vi får inte avvisa möjligheten att hota Ryssland med sanktioner på grund av kriget i Kaukasus.

Avslutningsvis är jag mycket glad över att vi vill erkänna att avsiktliga angrepp på miljön utgör en kränkning av mänskliga rättigheter. Kolleger från Finland, Sverige och de baltiska länderna talar om de dramatiska konsekvenser för miljön som Nord Streams gasledning på Östersjöns botten kan få.

Maria da Assunção Esteves (PPE-DE). – (PT) Herr talman! Europa behöver verkligen förändras och börja ta rättigheter på allvar. Smarta och effektiva sanktioner måste följas av strukturella och systematiska insatser. Europa behöver mer enhetlighet. Myten om gränser lever fortfarande kvar när vi fattar beslut. Beslutsfattandet präglas också av postkolonial nostalgi och aktuella intressen. Mänskliga rättigheter kräver dock europeisk auktoritet och intensivare och utökad integration. Ett nytt Europa är inte ett Europa där var och en bestämmer vad de vill ha och hur de vill ha det. Ett nytt Europa är ett enda organ och när det gäller mänskliga rättigheter har man inte endast ett mål utan också de verktyg som behövs ur ett geopolitiskt perspektiv.

Vägen är enkel. Vad som behövs är ett starkt europeiskt politiskt centrum, ett Europaparlament med beslutsbefogenheter och delat ansvar vid medlemsstaternas diplomatiska förhandlingar om försvaret av mänskliga rättigheter. Europeiska kommissionen måste leda detta arbete och sända mer politiska och mindre byråkratiska delegationer till tredjeländer. WTO måste pressas att granska sina medlemmars demokratiska värdighet. Vi måste främja organisatoriska strukturer som är identiska med EU:s och främja en intensiv dialog med Afrikanska unionen, Sydamerikanska nationernas union och andra regionala grupperingar. Vi måste driva på en reform av FN med EU i en huvudroll. Vi måste utarbeta en intern strategi för att minska beroendet genom en gemensam energipolitik och en konsekvent försvarspolitik.

Vi behöver en politisk revolution när det gäller mänskliga rättigheter.

Vural Öger (PSE). – (DE) Herr talman! Den aktuella debatten om eventuella sanktioner mot Ryssland som en reaktion på konflikten i Kaukasus visar återigen hur oansvarigt man ibland hanterar sanktioner. Det är diskutabelt om de verkligen kan användas för alla syften och det är oklart när och hur de verkligen är effektiva.

Det är synnerligen viktigt att man korrekt bedömer hur effektiva EU:s sanktioner är. De får inte vara vilseledande utan måste tvärtom vara skraddarsydda. Förtryckande regimer är ofta ansvariga. Vilka bedömningskriterier som ska tillämpas förblir en central fråga, trots alla ansträngningar. När leder sanktioner verkligen till att beteenden förändras? I stället för införande av ad hoc-sanktioner skulle jag vilja ha en EU-strategi som leder till en konsekvent och hållbar sanktionspolitik. Det måste dock råda samförstånd om när det är optimalt att tillämpa sanktioner. Hittills har det saknats en effektiv sanktionsstrategi.

Betänkandet är dock ett steg i rätt riktning. Europaparlamentet är i nuläget den viktigaste aktören när det gäller att främja mänskliga rättigheter. EU:s sanktioner bör inte vara ett aggressivt politiskt verktyg, utan finnas till för folkets intresse. Sanktioner som bestraffar civilbefolkningen är kontraproduktiva och innebär att man missar det egentliga målet.

Ramona Nicole Mănescu (ALDE). – (RO) Sanktioner utgör ett av de verktyg EU kan använda för att genomföra sin människorättspolitik.

Som vår föredragande också uppmärksammade är det dock svårt att utvärdera hur effektiv EU:s sanktionspolitik är i praktiken, eftersom det inte har gjorts någon studie om detta. Följaktligen är gemenskapens sanktioner varken öppna, konsekventa eller ens legitima.

Så länge EU inte agerar samfällt i sin gemensamma säkerhetspolitik är det väldigt svårt för oss att tillämpa effektiva och systematiska gemenskapsanktioner. Det är beklagligt att EU och medlemsstaterna inte har tillämpat sanktionerna systematiskt. Därför menar jag att vi måste utarbeta en konsekvent strategi inom sanktionspolitiken, i syfte att respektera mänskliga rättigheter. I strategin måste vi ta hänsyn till de avtal och klausuler som redan undertecknats och undvika dubbelmoral. På så sätt bidrar vi till att öka unionens trovärdighet.

Jag gratulerar Héléne Flautre till hennes betänkande.

Genowefa Grabowska (PSE). – (PL) Herr talman! I internationell rätt finns det en latinsk princip som lyder på följande sätt: *"par in parem non habet imperium"*. Det betyder att en stat inte kan döma en annan stat eller införa sanktioner mot den, men principen tillhör det förflutna, den tillhör historien. Det internationella samfundet, drivet av sunt förnuft och rationalism, har genomgått en enorm förändring. De primitiva sanktioner som stater brukade använda mot varandra, i enlighet med den bibliska principen "öga för öga, tand för tand"

i Gamla testamentet, har ersatts med kollektiva, organiserade sanktioner där man genom förfaranden bestämmer vem som kan använda mekanismen samt när och hur den kan tillämpas. Jag är glad att EU håller på att utarbeta en ännu mer renodlad mekanism för tillämpning av sanktioner. På så sätt kommer sanktionerna att variera beroende på situation och skuldnivå.

Jag skulle vilja betona två saker. Jag är för kloka och intelligenta sanktioner som tillämpas förnuftigt men jag är mot de så kallade förebyggande sanktionerna. Enligt mig är de ett missbruk. För det andra skulle jag vilja att vi ägnade större uppmärksamhet åt samhället, det vill säga våra medborgare, genom att informera om att sanktioner inte är en primitiv bestraffning utan en naturlig, sund reaktion på allvarliga kränkningar av lagen, och att syftet med dem är att försvara demokratin.

Reinhard Rack (PPE-DE). – (DE) Herr talman, fru kommissionsledamot! Jag skulle vilja återkomma till ett ämne som många ledamöter har tagit upp. Sanktioner får inte vara felriktade. Framför allt får de inte skada de fattigaste av de fattiga. Det är någonting som håller på att utvecklas sedan en tid tillbaka, men vi måste fortsätta längs den här vägen. Tidigare har vi gång på gång sett att korrupta regimer som föraktar mänskliga rättigheter dessutom väldigt ofta omvandlar stora summor av de offentliga medlen till privat kapital. Detta kapital förvaras sedan på hemliga konton tills regimens medlemmar kan få tillgång till det.

Därför försöker vi åstadkomma globalt samarbete, såsom den strategin vi utarbetade vid Internationella brottmålsdomstolen. I detta avseende kan EU spela en viktig roll genom att se till att frukterna av denna politik inte hamnar där vi inte vill att de ska hamna.

Csaba Sándor Tabajdi (PSE). – (HU) Herr talman! Jag gratulerar Hélène Flautre till hennes utmärkta, balanserade betänkande. Jag kan se tre fall där EU tillämpar dubbelmoral. Det första exemplet är att vi bedömer fientliga respektive väst- och Europavänliga länder olika. Det andra exemplet är att vi behandlar små och stora länder, som Ryssland och Kina, olika på grund av ekonomiska intressen. Dessutom ifrågasätts vår trovärdighet i ett tredje avseende, eftersom vi anser oss ha rätt att kritisera tredjeländer när det gäller mänskliga rättigheter och minoriteters rättigheter, samtidigt som hundratusentals människor inte har någon nationalitet i vissa medlemsstater, till exempel i två av de baltiska länderna, och en av de ledande makterna fortfarande inte erkänner regionala språk i sin konstitution. Tack för er uppmärksamhet.

Zsolt László Becsey (PPE-DE). – (HU) Herr talman! Jag skulle vilja förena mig med dem som har uppmärksammat dubbelmoralen och inkonsekvenserna, och jag skulle vilja rikta Hélène Flautes uppmärksamhet på punkt 22 i betänkandet, om dokumenteringen av landrapporterna samt om sanktionernas eller sanktionspolitikens laglighet. I september 2004 beslutade parlamentet sig för att sända ett informationsuppdrag till Vojvodina, norra delen av Serbien. Det handlar inte bara om mänskliga rättigheter utan också om solidaritet. Oerhört många ungrare, rumäner och tyskar bor nämligen i Vojvodina, eftersom de hamnat där under historiens stormar. Vi undersökte den allvarliga människorättssituationen. Vi beslutade att underutskottet för mänskliga rättigheter skulle göra en utredning. Tre och ett halvt år senare har det fortfarande inte skett. Därför skulle jag vilja be underutskottet att undersöka den allvarliga situationen enligt beslutet. Först då kan parlamentet få rådet och kommissionen att uppmärksamma den rådande situationen och delta i sanktionspolitiken.

Jean-Pierre Jouyet, rådets ordförande. – (FR) Herr talman, mina damer och herrar! Jag skulle vilja börja med att besvara Hélène Flautre och Raül Romeva i Rueda samt dem som talade om behovet av en bedömning, en utvärdering och konsekvensbedömningar. Jag anser verkligen att det här är viktigt, och rådet delar parlamentets uppfattning att det är viktigt att man ska kunna fatta beslut om sanktioner, och uppdatera dem, mot bakgrund av bästa möjliga information. De befintliga åtgärderna ses över regelbundet genom en konsekvensbedömning, och när det är möjligt baserar rådet beslut på rapporter från delegationscheferna i landet, eftersom de bäst kan bedöma effektiviteten.

Rådet har också avsevärt utvecklat sina samråd med lokala och internationella icke-statliga organisationer, och i dag har parlamentet visat att det spelar en mycket viktig roll för utvärderingen av sanktionerna.

Det är dock också sant att sanktionerna är ett instrument som måste förbli politiskt. Vi behöver en strategi ur metodologisk synvinkel, men vi får inte begränsa oss eller automatisera processen – jag vill bara säga det så tydligt och ansvarsfullt som möjligt. Därför kommer det alltid att finnas skillnader i vår bedömning. För att även svara Maria Eleni Koppa, vars anförande var mycket sofistikerat, förblir sanktioner ett politiskt instrument. De är inte det enda verktyg vi kan använda för att främja mänskliga rättigheter. Det finns två andra instrument som i mindre utsträckning stigmatiserar de länder de riktar sig mot, men som också är ett verktyg för främjandet av mänskliga rättigheter. Jag syftar på de villkor som kännetecknar utvidgningspolitiken i stabiliserings- och associeringsprocessen med Balkanländerna samt i grannskapspolitiken, och på

obligatoriska människorättsklausuler i alla avtal som EU ingår med tredjeländer eller grupper av länder. Om man kränker dessa klausuler kan avtalen hävas.

Jag skulle återigen vilja försäkra Maria Eleni Koppa om att det inte finns något embargo för läkemedel utan ett kontrollsystem, eftersom dessa produkter har dubbla användningsområden och därmed omfattas av systemet för icke-spridning. Rådet håller med om att sanktionerna bör förbli riktade så att de inte drabbar civilbefolkningar.

Marco Cappato och Jas Gawronski tog också upp ett viktigt ämne, och många talare återkom till frågan om angrepp på miljön. Just nu ingår inte angrepp på miljön bland målen för den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken, så i det avseendet är det sant att de inte beaktas. Vi bör överväga att ta med angrepp på miljön när de utgör ett hot mot den internationella säkerheten eller folks rättigheter, det vill säga mänskliga rättigheter. Det är en diskussion vi måste inleda. Jag skulle också vilja säga till Marco Cappato att energisanktioner i de nämnda fallen redan har tillämpats av EU i olika situationer.

Jag ville bara gå igenom ett fåtal aktuella fall som flera av er nämnde. Angående kriget mellan Ryssland och Georgien vill jag tydligt påpeka att vi inte kan uppnå vårt mål med sanktionerna om följden blir att vi bryter all kontakt med landet i fråga, i det här fallet Ryssland. Slutligen behöver vi också tänka över om det skulle ligga i Georgiens intresse att vi införde sanktioner. Jag ber er alla att tänka över det.

Jag kommer också att återkomma till vad som har sagts om riktmärken. Frågan nämndes av Katrin Saks och är mycket viktig, i synnerhet när det gäller Uzbekistan. Jag vet det eftersom jag var där på en konferens om Centralasien och EU:s närvaro i Centralasien. Under mitt besök i landet träffade jag också Mutabar Tadjibaeva, en politisk fånge som nu har frigetts. Vi hoppas att hennes hälsa kommer att förbättras och att hon kan få riktig vård. Jag kunde dock se att bra riktmärken möjliggjorde framsteg och att myndigheterna i större utsträckning åtog sig att uppfylla EU:s kriterier. När de har gjort det kommer vi att dra oss tillbaka från landet i oktober.

När det gäller Kuba och dem som nämnde det landet skulle jag vilja påminna er om att sanktionerna mot Kuba hävdades i juni 2008, men att det inte hindrar oss från att fortsätta att noga övervaka hur de mänskliga rättigheterna utvecklas i landet.

Det var de förtydliganden jag ville göra i slutet av den här oerhört detaljerade och rika debatten, som visar vikten av parlamentets engagemang.

Benita Ferrero-Waldner, ledamot av kommissionen. – (EN) Herr talman! Jag anser att det varit en mycket fruktsam diskussion och att man betonat flera mycket viktiga frågor som vi måste reflektera över innan vi väljer sanktioner, eftersom sanktioner bara är ett av våra utrikespolitiska instrument. Sanktioner måste föregås av noggrant och allsidigt övervägande från vår sida och måste alltid tillämpas tillsammans med alla andra verktyg, inklusive utvecklingsarbete eller politiska och ekonomiska reformer i tredjeländer. Målet med alla dessa verktyg är ett enda: att upprätthålla och främja mänskliga rättigheter.

Hélène Flautres betänkande är ett tydligt tecken på att vi behöver förfina detta instrument ytterligare och se till att vårt sanktionssystem är helt och hållet förenligt med internationell rätt samt att det inte kränker de grundläggande mänskliga rättigheter vi alla ansluter oss till. Jag menar att våra domstolar – som EG-domstolen verkligen har gjort i dag – verkligen bidrar till att utveckla våra sanktionssystem samtidigt som de ser till att grundläggande principer, såsom rättstatsprincipen och korrekta förfaranden, följs. Vi måste främja mänskliga rättigheter och rädda den större delen av befolkningen i stället för att bestraffa dem, vare sig ekonomiskt eller på andra sätt.

Det här är mycket viktigt. Därför upprepar jag att vi måste rikta sanktionerna mot dem som bryter mot de mänskliga rättigheterna och – som Reinhard Rack sa – till exempel välja frysning av konton och viseringsförbud för att beröva ledarna eller dem som bär ansvaret för kränkningar av mänskliga rättigheter alla positiva möjligheter.

Ett antal talare, inklusive Hélène Flautre själv, har också bett om en ordentlig utvärdering av EU:s sanktioner och föreslagit att man utvecklar en metod. Jag tror att Jean-Pierre Jouyet redan kortfattat har nämnt rådets arbete på det här området, som jag skulle vilja stödja. Framför allt menar jag att vi bör förbättra förhandsbedömningen innan vi tillämpar sanktioner. Här skulle jag återigen kunna erbjuda hjälp från våra delegationer, eftersom de är på plats och har en mycket stor kännedom om vad som sker. Bidrag från civilsamhället och människorättsorganisationer är givetvis också mycket användbara.

När det gäller samstämmighet anser jag att sanktioner är ett viktigt verktyg men att de måste kompletteras med en förebyggande ansats i vårt utvecklingsarbete, vilket innebär stöd till människorättsinstitutioner, politisk reform och främjande av civilsamhället. Burma/Myanmar är ett bra exempel på det. Där tillämpar man sanktioner samtidigt som man håller möjligheten öppen att arbeta med icke-statliga organisationer och människorättsorganisationer. Jag menar att det är viktigt.

Hélène Flautre, föredragande. – (FR) Herr talman! Jag är glad att denna diskussion har hållits och över vad ni alla, tillsammans med rådsordföranden och kommissionen, har bidragit med.

Jag anser att någonting som liknar en gemensam filosofi uppstår genom diskussionen. Jag har hört många hävda att det är viktigt med en mer konsekvent och trovärdig politik där man undviker dubbelmoral. Jag tror att det är dessa frågor vi måste fortsätta att arbeta med. Jag lärde mig mycket genom diskussioner med olika människor i samband med att jag utarbetade betänkandet. Jag menar verkligen att det fortfarande finns mycket som måste göras och att grunden för det framtida arbetet bör vara en heltäckande och uttömmande utvärdering av den aktuella sanktionspolitiken. När ämnet tas upp – vilket vi ser i dag med Ryssland – blir debatten nämligen väldigt upphettad och medierna är genast på sin vakt. Därför behöver vi en mycket stabil filosofi, och vi måste verkligen vara överens om våra förfaranden och vår politik.

Jag tror att detta – och nu återkommer jag till frågan om expertnätverk – inte handlar om att ersätta känsliga politiska beslut med teknisk expertis, utan om att se till att känsliga politiska beslut så långt som möjligt baseras på objektiv information. När man tillämpar en sanktionspolitik måste man fullfölja den och respektera det som många av er har kallat för "helt objektiva riktmärken", eftersom de gör det möjligt att bedöma hur effektiva sanktionerna i själva verket är.

Jag anser att vi verkligen gör konkreta framsteg. Det finns fortfarande några punkter som bör förtydligas – ni har alla förstått det av många av anförandena – och det var anledningen till att jag la ner min röst i utskottet för utrikesfrågor. Vi kan inte göra avkall på kraven att respektera mänskliga rättigheter och internationell rätt genom att upprätta svarta listor och sätta upp folks namn på dessa listor eller ta bort dem. EG-domstolens dom, som ni nyss nämnde herr Jouyet, innebär en uppmaning till oss att fullfölja detta.

Jag uppmanar er att anta ett betänkande som inte är perfekt men som är mycket hedervärdt och som vi kan vara stolta över. Dessutom kommer det att vara ett bra arbetsverktyg.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum torsdagen den 4 september 2008.

Skrifliga förklaringar (artikel 142)

Desislav Chukolov (NI), skriftlig. – (BG) Herr Pöttering, fru Flautre! De flesta av er har varit i opposition vid ett eller annat tillfälle i er politiska karriär. Ni är bekanta med den här erfarenheten – makthavaren låtsas att ni inte finns medan ni kritiserar dem för deras stölder och [suspekta] överenskommelser. I Bulgarien är dock arvtagare till terrorister och rena fascister vid makten just nu.

Bulgarien styrs av en trepartikoalition. Bulgariska socialistpartiet (BSP) består av gudlösa individer som bombade kyrkor för att imponera på Komintern. Sedan har vi tjuvarna i Nationella rörelsen Simeon II (SNM), ett parti som skapades av arvtagare till Boris III, som fick Bulgarien att gå med i andra världskriget samtidigt som han fjäskade för Hitler, och slutligen det antikonstitutionella muslimska partiet Rörelsen för rättigheter och friheter (MRF), vars medlemmar är de terrorister som sprängde järnvägsvagnar med mödrar och barn i för bara tjugo år sedan.

Den 30 juli 2008 misshandlade dessa makthavare min kollega Dimitar Stoyanov. En medicinsk undersökning visade att han hade 34 skador som orsakats av ligister i polisuniformer.

Mot bakgrund av EU:s effektiva politik för tillämpning av sanktioner vid grova kränkningar av mänskliga rättigheter, som ni talar om i ert betänkande, insisterar jag på att parlamentet och dess ledamöter kommer med ett yttrande om denna för oss alla pinsamma händelse, och verkligen fördömer den styrande maffian i mitt land.

Urszula Gacek (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Det straffrättsliga systemets syfte är att bestraffa, avskräcka och rehabilitera förövare. Syftet med sanktioner är i stort sett detsamma. Våra straffrättsliga system kan bestraffa, men det kan ifrågasättas om de verkligen kan avskräcka och rehabilitera. På samma sätt har sanktioner ofta

begränsad effekt när det gäller att avskräcka och rehabilitera nationer som bryter mot internationell rätt och kränker mänskliga rättigheter.

Forskning baserad på effektiviteten hos över 100 exempel på ekonomiska sanktioner sedan första världskriget visar att sanktioner är effektivast om man eftersträvar en måttlig förändring, om stora mäktiga nationer eller grupper av nationer agerar mot en svagare nation, om målnationen verkligen är beroende av handel med dem som genomför sanktionerna, om sanktionerna genomförs snabbt samt om skadan för den som tillämpar dem är begränsad.

När EU tillämpar sanktioner bör de vara precisa och välriktade. Vi bör överväga åtgärder som frysning av ekonomiska tillgångar, transaktionsförbud, investeringsrestriktioner, handelsrestriktioner för vissa varor, reserestriktioner, diplomatiska begränsningar samt kulturella och idrottsliga restriktioner.

Det är mycket viktigt att EU ser över sin sanktionspolitik, inte bara för att man ska kunna uppnå de önskade förändringarna i felande nationer, utan också för att se till att man är trovärdig.

Bruno Gollnisch (NI), skriftlig. – (FR) Europaparlamentet leker FN och påstår att man håller på att skapa de mänskliga rättigheternas värde runtom i världen. Man borde i stället se om sitt eget hus.

I Frankrike, Belgien, Tyskland och Österrike ställs tusentals invånare, inklusive akademiker, offentliga försvarare och folkvalda representanter inför rätta, döms, får sina liv ödelagda, sägs upp från sina anställningar och fängslas. De anklagas för rasism för att de kritiserar invandring, för främlingsfientlighet för att de försvarar legitima nationella preferenser, för revisionism för att de kritiserar de "officiella" men föränderliga sanningarna i samtidshistorien och för homofobi för att de legitimt föredrar naturliga familjer, som är de enda som kan föra livet vidare.

Denna politiska och juridiska förföljelse drabbar till och med advokater. I Tyskland arresterades Sylvia Stolz på grund av att hon hade försvarat sin klients åsikter i rätten. I Frankrike nekade advokatsamfundet i Paris den pensionerade advokaten Eric Delcroix hedersmedlemskap i stället för att försvara honom, och därmed drog samfundet vanära över sig.

Domare som Estoup i Versailles, Schir i Lyon och Cotte i Paris tävlar om att få dessa godtyckliga lagar tillämpade i större utsträckning utan att ta någon hänsyn till de principer som går ut på att skydda friheten. Några av de ansvariga för den frihetsdödande lagstiftningen är till och med ledamöter av det här parlamentet. Det är främst mot dem vi ska rikta vår ilska.

Tunne Kelam (PPE-DE), skriftlig. – (EN) EU baseras på värden som demokrati och respekt för mänskliga rättigheter. Att skydda och stå upp för dessa värden är kärnan i all EU:s politik.

Mänskliga rättigheter har integrerats i EU:s utrikespolitik. Ändå står EU alltför sällan enat, och unionen saknar förmåga att reagera snabbt och effektivt när de mänskliga rättigheterna kränks allvarligt.

Sanktioner är en del av människorättspolitiken men ändå tillämpas de inte rättvist. EU får inte blunda och göra undantag för stora länder som Ryssland och Kina, och därmed låta ekonomiska vinster väga tyngre än mänskliga rättigheter.

Vi måste noggrant överväga våra ekonomiska förbindelser med tredjeländer som vid upprepade tillfällen kränker mänskliga rättigheter. Vi måste bemöta detta med sanktioner och frysning av ytterligare förhandlingar.

Därför uppmanar jag verkligen kommissionen och rådet att reagera bestämt, enigt och starkt. Jag uppmanar också EU att tillämpa människorättspolitiken rättvist och att införa sanktioner för alla länder där det förekommer omfattande kränkningar av mänskliga rättigheter.

Eija-Riitta Korhola (PPE-DE), skriftlig. – (FI) Herr talman! Jag skulle vilja tacka föredraganden Hélène Flautre för ett balanserat och behjärtansvärt betänkande. Det är helt rätt att man fokuserar på utvärdering av EU:s sanktioner och forskning som en del av EU:s mer långtgående människorättspolitik. Så länge vi saknar information som baseras på storskalig forskning kommer debatten om sanktioners effektivitet eller ineffektivitet att förbli meningslös.

Sanktioner kan vara viktiga inom människorättspolitiken på två kompletterande sätt. Å ena sidan är de ett moraliskt budskap från den europeiska värdegemenskapen och, som sådant, en värdefull signal. Å andra sidan kan de avsevärt påverka utvecklingen i målstaten. Båda dessa aspekter har definitivt varit viktiga i de fall där man har uppnått varaktiga resultat, till exempel avskaffandet av apartheidpolitiken i Sydafrika.

Det är dock antagligen uppenbart att det inte räcker med bara sanktioner för att man ska kunna uppnå sådana resultat. Ett lands mänskliga rättigheter och politiska situation förändras nämligen hela tiden och därför krävs det samordning och omfattande användning av instrumenten inom människorättspolitiken. Parlamentet har därför betonat hur viktigt det är att ha en mer effektiv människorättspolitik.

För att undvika mänskliga katastrofer bör vi överväga mer fokuserade sanktioner som framför allt riktas mot ett lands ledare och de grupper som kränker de mänskliga rättigheterna. Vi bör i synnerhet vara återhållsamma med förlamande åtgärder som förstör små och medelstora företags möjlighet att växa.

Jag undrar själv vilka kriterier som bör gälla vid tillämpning av sanktioner. Det är beklagligt att man bakom utvärderingen av sanktioner alltför ofta kan ana en oro för sanktionernas lämplighet med hänsyn till unionens handelsintressen.

14. Ett millennium för utveckling - Mål 5: Förbättring av mödrars hälsa (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är rådets och kommissionens uttalanden om ett millennium för utveckling - Mål 5: Förbättring av mödrars hälsa.

Jean-Pierre Jouyet, rådets ordförande. – (FR) Herr talman, fru kommissionsledamot, mina damer och herrar! Liksom Europaparlamentet fäster rådet stor vikt vid att uppnå millennieutvecklingsmålen i hela världen 2015 och framför allt målet att minska mödradödligheten med tre fjärdedelar mellan 1990 och 2015.

I detta avseende påminner EU om att varaktiga framsteg på detta område kräver att man respekterar och främjar kvinnors och flickors rättigheter genom att garantera dem tillgång till hälsovård, framför allt när det gäller sexuell hälsa, samt skyddar dem från aidsviruset. De tre EU-institutionerna har visat att de vill förbättra mödrahälsan i utvecklingsländerna, i synnerhet genom att den 20 december 2005 underteckna det europeiska samförståndet om utveckling, varigenom mödrahälsan görs till en prioritering i EU:s utvecklingspolitik. Nu har vi de finansiella instrument som krävs för att genomföra målet, framför allt inom ramen för partnerskapet mellan EU och Afrika i fråga om millennieutvecklingsmålen. Som ni vet finns det fortfarande stora utmaningar när det gäller hälsa. De nämndes i FN:s årsrapport. 500 000 kvinnor dör fortfarande varje år på grund av komplikationer under graviditet eller förlossning som inte kan behandlas. Dessa dödsfall kan inte undvikas om vi inte gör framsteg. Sannolikheten att en kvinna dör av dessa orsaker är 1 på 16 i Afrika söder om Sahara jämfört med 1 på 3 800 i industriländerna. Eftersom utmaningarna är mycket stora och situationen helt oacceptabel har rådet beslutat sig för att intensifiera sina insatser. I juni antogs en åtgärdsplan. I den fastställs att EU omgående kommer att se till att man uppnår det mål som sattes upp 2005 angående allmän tillgång till reproduktiv hälsa samt 2010 års milstolpar att – som ni vet – rädda 4 miljoner fler barns liv varje år, varav 2 miljoner i Afrika, och att 35 miljoner fler födselar ska övervakas av utbildad hälsopersonal varje år, varav 13 miljoner i Afrika. Om vi vill minska mödradödligheten med tre fjärdedelar till 2015 betyder det att 21 miljoner fler födselar per år måste övervakas av professionell sjukvårdspersonal till 2010.

EU kommer att ge stöd för att man ska kunna uppnå målet att 50 miljoner fler kvinnor i Afrika ska ha moderna preventivmedel 2010 samt mer allmänt ha tillgång till familjeplanering. I rådets plan uppges också att EU kommer att bidra till att minska det finansiella underskottet så att målen kan uppnås år 2010. Jag kan berätta för er att Världshälsoorganisationen i dag uppskattar det finansiella underskottet till mer än 13 miljarder euro.

Om – och kommissionsledamoten kommer att berätta för oss om så är fallet – Europeiska kommissionen anser att vi, för att åtgärda det finansiella underskottet, måste öka EU:s bistånd med 8 miljarder euro till 2010, varav 6 miljarder skulle avsättas för Afrika, är det mycket viktigt att både partnerländer och donatorer hjälper till att ta itu med de utmaningar vi står inför.

Därför är ordförandeskapet övertygat om att en stärkning av sjukvårdssystemen kommer att förbli en huvudprioritering i millennieutvecklingsmålen. En rad konkreta åtgärder planeras: Ordförandeskapet och kommissionen förbereder ett gemensamt dokument om hälsorisker. Utvecklingsministrarna kommer att träffas i samband med det informella mötet den 29–30 september om slutsatserna från rådets möte i november och de kommande ordförandeskapen när det gäller allmän tillgång till hälsovård. Slutligen kommer rådet att granska kommissionens rapport om EU:s handlingsprogram för att avhjälpa den akuta bristen på hälso- och sjukvårdspersonal i utvecklingsländer – och jag har noterat hur oerhört viktig den här uppgiften är.

Ni kan vara säkra på att rådet även fortsättningsvis kommer att göra allt det kan för att EU ska fortsätta att driva på förbättringar av mödrahälsan i utvecklingsländerna, i synnerhet i Afrika.

Benita Ferrero-Waldner, *ledamot av kommissionen*. – (EN) Herr talman! Rätten till hälsa är antagligen den grundläggande rättighet som är mest ojämnt fördelad i världen i dag. De med störst behov, som löper störst risk att drabbas av ohälsa och för tidig död, har sämst tillgång till hälsovård – oftast ingen tillgång alls. Det utgör enorma utmaningar för EU och för hela världssamfundet.

EU är mycket engagerat i genomförandet av millennieutvecklingsmålen, inklusive femte målet om mödrars hälsa, som är ämnet för dagens diskussion.

Vi är medvetna om att det, om den sexuella och reproduktiva hälsan samt hälsofinansieringen i allmänhet ska kunna förbättras, krävs en mycket mer konsekvent och sektorsövergripande strategi, som också omfattar andra millennieutvecklingsmål. Hälsoresultat kan inte uppnås utan adekvata investeringar i system som leder till bättre hälsa. Länderna behöver långsiktig, förutsägbar hjälp från externa donatorer. Donatorerna behöver se en tydlig länk mellan finansiering och resultat, och det behövs verkligen mekanismer som gör att alla partner uppfyller sina åtaganden enligt internationella avtal.

Fattiga människor – kvinnor, män och barn – som lever i utvecklingsländer drabbas av ett stort antal sammanhängande sexuella och reproduktiva hälsoproblem såsom hiv/aids, sexuellt överförbara sjukdomar, oplanerad eller oönskad graviditet, komplikationer vid graviditet och förlossning, könsstympning eller omskärelse, infertilitet, sexuellt utnyttjande, farliga aborter och livmoderhalscancer. Tillsammans orsakar dessa tillstånd mycket lidande och många för tidiga dödsfall. De förvärras av fattigdom och kvinnors underordnade ställning i samhället. De beror ofta på brist på tillgång till adekvat hälsovård och information samt otillräcklig tillgång till professionell personal och förnödenheter på området för reproduktiv hälsa.

Därför har Europeiska kommissionen i sitt arbete med hälsa och utveckling fokuserat på förbättrad mödrahälsa och minskning av mödradödlighet. Trots våra ansträngningar och millennieutvecklingsmålen är det femte millennieutvecklingsmålet dock troligen det mål som man är längst ifrån att uppnå i världen – i synnerhet, som redan har sagts, i Afrika. Det är mycket allvarligt, framför allt eftersom de flesta mödrar dör i hemmet, långt från hälsovården. Dödsfallen registreras oftast inte och därför kan den verkliga mödradödligheten vara mycket högre än den halva miljon som vi känner till från statistiken.

Ur politisk synvinkel finns det ett annat oroväckande problem, nämligen den ökande tendensen att inte prioritera åtgärder för sexuell och reproduktiv hälsa och rättigheter på grund av att abort är en känslig fråga. Därmed glömmar vi bort att kvinnorna i många av våra partnerländer har en ojämn ställning och inte har rätt att bestämma hur många barn de vill ha eller tvingas till sexuella förbindelser, ibland till och med med en partner som sannolikt är hivsmittad. Låt oss inte glömma de många våldtäktsoffren, de unga flickor och kvinnor som, förutom att de får skador och trauman, ofta förskjuts av sina släktingar och samhällen.

I den tionde Europeiska utvecklingsfonden och kommissionens budget planerar vi därför direkt stöd till hälsa i 31 utvecklingsländer. Många av dessa länder har mycket hög mödradödlighet och väldigt svaga hälsosystem.

I detta avseende blir budgetstöd kopplat till hälsoläget ett annat verktyg för att ta itu med mödradödligheten. För att göra detta stöd mer förutsägbart inför kommissionen en ny finansieringsform, upphandlingsmekanismen för millennieutvecklingsmålen, i ett antal partnerländer. Härigenom kommer budgetstödet att bli mer långsiktigt och sammanlänkas med de mål man kommit överens om för att bidra till att millennieutvecklingsmålen kan uppnås. På så sätt kommer det att bli möjligt för regeringarna att klara av återkommande kostnader i hälsosystemen, t.ex. hälso- och sjukvårdspersonalens löner. Det är viktigt för att man ska kunna öka tillgången på grundläggande hälsovård, inklusive säkra förlossningar, och göra framsteg mot det femte millennieutvecklingsmålet.

Vi vet dock att det som görs för att stödja mödrahälsa just nu inte är tillräckligt och att man behöver anstränga sig mer för att förändra den aktuella situationen. Därför antog Europeiska rådet den 24 juni 2008 EU:s åtgärdsplan för millennieutvecklingsmålen. Planen innebär att kommissionen och medlemsstaterna åtar sig att öka sitt stöd till hälsa med de ytterligare 8 miljarder euro som har nämnts, och 6 miljarder i Afrika till 2010.

När det gäller millennieutvecklingsmål 5 nämns två viktiga mål inför 2010 i åtgärdsplanen. För det första ska 21 miljoner fler födselar övervakas av professionell hälsopersonal och för det andra ska 50 miljoner fler kvinnor ha tillgång till moderna preventivmedel i Afrika.

Kommissionen – men också medlemsstaterna – måste tillsammans få detta att ske. Vi har gjort ett åtagande och vi är beslutna att förbättra situationen för kvinnor i fattiga länder som föder barn, vilket jag anser är det

mest naturliga i världen. Jag är glad att jag kan säga det i dag, i egenskap av kommissionsledamot med ansvar för yttre förbindelser, i stället för Louis Michel, eftersom jag som kvinna känner stor solidaritet.

(Applåder)

Filip Kaczmarek, för PPE-DE-gruppen. – (PL) Herr talman, fru kommissionsledamot! Det femte millennieutvecklingsmålet är ett mycket viktigt mål, eftersom det inte bara rör livskvaliteten, utan livet självt, dess början och fortsättning. Det femte millennieutvecklingsmålet betydelse är ännu större eftersom det inte kostar särskilt mycket i pengar att genomföra det. Det finns program och projekt som redan genomförs runtom i världen och som har minskat den perinatale dödligheten avsevärt utan stora kostnader. Trots detta har framstegen mot att nå mål 5 i vissa regioner varit små eller mycket små. I en del regioner, särskilt i Afrika söder om Sahara, har inte ens någon förbättring åstadkommit sedan 2000. Det är mycket oroande eftersom det betyder att genomförandet av millennieutvecklingsmål 5 är allvarligt hotat på global nivå.

Tyvärr ser vi att vissa utvecklade länder fortfarande tenderar att ideologisera problemet och koncentrera sig på en verkligt kontroversiell fråga, nämligen reproduktiva rättigheter. Det har redan nämnts i dag. En av de viktigaste orsakerna till mödradödlighet är emellertid riskfyllda aborter. Hur man än ser på det är det logiskt att mödradödligheten sjunker om man minskar antalet aborter. Det vore därför säkerligen enklare att minska antalet aborter än att öka antalet så kallade "säkra" aborter.

Därför är det svårt att hålla med om att man bör prioritera reproduktiv hälsa i utvecklingspolitiken. Den är viktig, men man bör fortsätta att prioritera kampen mot fattigdom (jag håller med kommissionsledamoten), förbättra kvinnornas ställning och se till att de utvecklade länderna håller sina löften. Det är väldigt viktigt att prioritera rätt, annars kan det få negativa konsekvenser. Till exempel inkluderar vi vanligen utbyte av erfarenheter och bästa praxis i resolutioner, men om målet är olämpligt kan ett utbyte av erfarenheter och bästa praxis vara ineffektivt eller fullständigt oönskat.

Det är också värt att komma ihåg att det är moraliskt tvivelaktigt att påtvinga andra länder och samhällen våra regler och normer. I etiska frågor bör länder som får stöd från oss få fatta sina egna beslut om vad som är bra och acceptabelt. Vi bör till exempel inte säga att abort är en bra lösning. Det skulle vara inkonsekvent och det skulle vara omotiverad inblandning. Vi vill nämligen själva öka födelsetalet i Europa samtidigt som vi främjar en minskning av det i andra länder. Det är fel att lägga sig i eftersom ingen har gett oss tillåtelse att påverka beslut i etiska frågor i andra stater.

Därför anser jag att vi bör koncentrera oss på det som inte är kontroversiellt, i synnerhet som det finns mycket som inte är kontroversiellt och som vi alla är överens om: stöd till utbildning, stärkt ställning för kvinnor, skydd för moderskap, bra kost och tillgång till professionell medicinsk hjälp och förlossningsvård. Dessa områden kan vi tillsammans koncentrera oss på och därmed göra det enklare att uppnå mål 5.

Alain Hutchinson, för PSE-gruppen. – (FR) Herr talman, herr rådsordförande, fru kommissionsledamot – som jag vill gratulera på födelsedagen. Jag kommer inte att hänvisa till den text jag planerade att läsa för er här på min grupps vägnar, eftersom jag anser att vi är mitt uppe i en synnerligen viktig diskussion.

Eftersom vi har uppmärksammat att man har misslyckas med att uppnå millenniemålet, det femte målet, som är mycket viktigt eftersom det rör kvinnor och deras lidande under graviditeten, måste vi i Europa sluta att hyckla. Vi vet hur situationen ser ut bland befolkningen i Afrika, i byar, på landet och i vildmarken. Jag blev ganska irriterad av vad vår kollega Filip Kaczmarek just sa och därför kommer jag inte att läsa mitt papper. Vi får inte påstå att abort är en mirakulös lösning på alla problem som gravida kvinnor drabbas av. Absolut inte. Vi måste ägna de resurser som krävs åt att se till att dessa kvinnor får allt de behöver: en utbildning, riktig familjeplanering, preventivmedel och, när så är nödvändigt, rätten att frivilligt få avsluta sin graviditet under rimliga förhållanden – men vi gör inte allt för att åstadkomma detta. Det är mycket svårt att säga saker och ting tydligt i parlamentet eftersom det finns vissa människor som, i moralens namn och ibland i konservatismens namn, hindrar oss från att vidta lämpliga och effektiva åtgärder för kvinnornas bästa i de berörda länderna.

Beniamino Donnici, för ALDE-gruppen. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Vi har arbetat med det gemensamma förslaget till resolution om mödradödlighet och tagit hänsyn till att mål 5, "mellan 1990 och 2015 minska mödradödligheten med tre fjärdedelar", långtifrån är uppnått. För att det ska kunna uppnås krävs ett starkt initiativ, ett starkt och konkret initiativ från det internationella samfundet, och rättigheternas och värdenas EU kan inte göra annat än att tolka och garantera detta initiativ.

Vi känner till Jean-Pierre Jouyets och Benita Ferrero-Waldners försäkringar, men vi måste snabbt gå från ord till handling. När allt kommer omkring är mödradödlighet tillsammans med barnadödlighet den viktigaste indikatorn på mänsklig utveckling, och det är oacceptabelt, som vi redan har sagt, att mer än en halv miljon kvinnor fortfarande dör varje år i samband med barnafödande.

Som vi alla vet lever majoriteten av dessa kvinnor i Afrika söder om Sahara, där en person dör varje minut. Som vi har sagt är samma risk för kvinnor i industriländerna 1 på 3 700. Siffrorna blir ännu mer dramatiska om vi tittar på de framsteg som har gjorts under samma period i vissa medelinkomstländer i östra Asien, sydöstra Asien, Nordamerika, Latinamerika och Nordafrika, vilket bevisar att den förfärliga situationen kan bemästras.

Enligt vår åsikt är resolutionen därför läglig, tydlig och uttömmande. I resolutionen identifieras strategier för hur detta verkligt globala hälsohot kan bemötas, samtidigt som man medger att tillgång till tillräcklig hälsovård är en grundläggande mänsklig rättighet.

Avslutningsvis hoppas jag att den värdefulla kompromiss som uppnåtts mellan grupperna i en så svår fråga kan uppbåda största möjliga samförstånd i parlamentet och att antagandet av den gemensamma resolutionen kommer att leda till konkret handling från alla våra institutioner och nationer, såväl som adekvata investeringar i infrastruktur och transport, medicinsk utrustning, utbildning av maskinskötare, undervisning, säkerhet samt åtgärder för att främja kvinnors frigörelse, så att det mål som är så oerhört viktigt för mänskligheten kan uppnås år 2015.

Ewa Tomaszewska, för UEN-gruppen. – (PL) Herr talman! Perinatal dödlighet fortsätter att vara ett mycket oroande fenomen, som inte kan rättfärdigas med tanke på dagens medicinska kunskap. Att förbättra gravida kvinnors hälsa är ett ännu större problem i en tid som kännetecknas av demografisk kollaps.

Det är värt att komma ihåg vilken allvarlig lemlästning en abort är för en kvinna. Vi kan inte ställa kvinnor inför följande dilemma: om du går med på att döda ditt barn har du en chans att överleva. Om vi ska kunna minska den perinatale dödligheten med 75 procent till 2015 i förhållande till 1990 måste kvinnors hälsa förbättras allmänt, och mer pengar måste läggas på hälsovård och utbildning i förebyggande syfte.

Situationen är värst i södra Afrika och söder om Sahara, samt i Asien. Varje år betalar en halv miljon kvinnor där med sina liv för sin längtan efter att få barn. Kvinnor som har hiv och malaria löper, förutom att deras egen hälsa är i fara, också en risk att få barn som är smittade. Det bör betonas att en viktig negativ faktor är fattigdom, och man bör lösa detta problem genom ekonomiska medel. Situationen visar mycket tydligt hur viktigt det är med solidaritet mellan människor. Att erkänna att kvinnors hälsa – blivande mödrars hälsa – är en prioritering och att mobilisera internationella styrkor för att förbättra hälsovården för gravida kvinnor är en stor utmaning.

Kathalijne Maria Buitenweg, för Verts/ALE-gruppen. – (NL) Herr talman! Nu har jag varit parlamentsledamot under nio år och under den tiden har jag fått två barn. De är nu två och åtta år. Graviteteter är givetvis alltid fyllda av oro – man undrar alltid om barnet kommer att födas fullt friskt – men jag kan ärligt säga att jag inte under någon av dessa graviteteter funderade över om jag själv skulle överleva. Vilken oerhörd lyx det är!

Siffrorna har redan nämnts. I Europa dör mindre än 1 av 3 800 kvinnor i samband med gravitetet, men siffran är så hög som 1 av 16 i vissa afrikanska länder. I Nigeria är siffran till och med 1 av 7. En anledning är riskfyllda aborter. Jag önskar att de inte förekom, men det skulle kräva stora förändringar som tillhandahållande av preventivmedel eller återhållsamhet från männens sida. Ytterligare orsaker är brist på medicinsk hjälp eller för sen hjälp samt alltför många graviteteter efter varandra i alltför ung ålder.

De stora skillnaderna mellan Europa och många av dessa länder visar att investeringar lönar sig. Det är uppenbart att investeringar i hälsovård minskar mödradödligheten. Ändå händer mycket lite i detta avseende. År 1987 dog cirka en halv miljon kvinnor varje år under gravitetet eller förlossning och denna siffra var oförändrad 2008 – det är en stor besvikelse. Jag döljer inte min cynism. Jag menar att man anstränger sig mycket mer för att bekämpa aids eftersom sjukdomen även drabbar män. Jag är dock uppmuntrad av vad kommissionsledamot Benita Ferrero-Waldner och rådets ordförande hade att säga, och jag skulle varmt vilja tacka kommissionsledamoten för hennes anförande.

Det finns en tydlig koppling mellan mödradödlighet och självbestämmande. Enligt en aktuell undersökning skulle runt 200 miljoner kvinnor i utvecklingsländerna verkligen vilja ha färre barn, men hälften av dem har inte tillgång till preventivmedel och sexuell upplysning. Det leder till 52 miljoner oönskade graviteteter per år, och det är något vi bör oro oss över. Enligt Kofi Annan är kampen mot hunger och fattigdom från början

dömd att misslyckas om inte det internationella samfundet lyckas stärka kvinnornas rättigheter. Vi, EU, är i en unik ställning för att främja lika rättigheter för kvinnor över hela världen. Vi vill verkligen det, men i själva verket smiter vi från vårt faktiska ansvar.

Därför skulle jag vilja arbeta för ett EU-sändebud för kvinnors rättigheter. Majoriteten i parlamentet har redan välkomnat detta, och jag skulle vilja be om kommissionsledamotens stöd. Det kommer att vara en toppdiplomat som kan höja sin röst för EU:s räkning eller medla i fall av våld mot kvinnor. Sändebudet kommer att lägga fram förslag för ministerrådet och Europeiska kommissionen samt vara ansvarig inför Europaparlamentet. Det är en drivkraft som vi behöver, någon som ser till att vi tar hänsyn till kvinnors rättigheter i alla våra förslag eftersom det är av så avgörande betydelse.

Jag har redan lagt fram förslaget för en representant för det franska ordförandeskapet. Han ansåg att det var intressant. Jag skulle vilja fråga rådets ordförande vad han kommer att göra åt det. Jag har förslaget här, på tyska och på franska. Jag ska överlämna det till honom, och jag hoppas verkligen att ett sändebud för kvinnors rättigheter kommer att införas eftersom vi verkligen behöver denna drivkraft för att kunna åstadkomma verklig förändring.

Feleknas Uca, för *GUE/NGL-gruppen*. – (DE) Herr talman, fru kommissionsledamot, herr rådsordförande! Aktuell statistik visar att man överallt är långt från millennieutvecklingsmål nummer 5 och att mödradödligheten till och med ökar i Afrika och Södra Asien.

Varje år dör 536 000 kvinnor på grund av graviditet och förlossning. Av dessa dödsfall sker 99 procent i utvecklingsländerna. I Afrika dör 1 av 16 kvinnor under graviditet eller förlossning. I industrialiserade länder är det mycket mindre sannolikhet att detta händer. De vanligaste dödsorsakerna är blödningar, infektioner och illegala aborter. Runt 68 000 kvinnor dör varje år på grund av farliga aborter och miljontals kvinnor drabbas av livslånga skador eller andra hälsoskador. Det är faktiskt 97 procent av alla farliga aborter som utförs i utvecklingsländerna.

Varje minut dör en kvinna någonstans i världen på grund av graviditet eller förlossning. Vi har en moralisk plikt och en möjlighet att förhindra detta. I utvecklingsländer, framför allt på landsbygden, är kvinnor i akut behov av allmän tillgång till generell hälsovård, medicinsk hjälp samt råd om graviditet och förlossning.

Jag efterfrågar också familjeplanering, inklusive tillgång till effektiva preventivmedel och säkra aborter. Om man ska kunna uppnå millennieutvecklingsmålen år 2015 är det oerhört viktigt att den reproduktiva hälsan förbättras och att alla former av diskriminering av kvinnor upphör.

Nils Lundgren, för *IND/DEM-gruppen*. – Herr talman! FN:s uttalande om millennieutvecklingsmålen förtjänar verkligen allt stöd från oss rika européer. Det är både en tragedi och en skandal att så många i denna värld lever i extrem fattigdom, att så många kvinnor dör under graviditet och förlossning, att så många nyfödda dör vid förlossning, att så många saknar tillgång till säkra preventivmedel och att så många drabbas av hiv/aids och inte får tillgång till bromsmediciner.

Skälen till dessa förfärande förhållanden är inte brist på resurser, teknologi eller medicinsk kunskap. Vi vet hur dessa frågor ska lösas. Det framgår tydligt av det faktum att många länder har löst dem för länge sen. Vad det gäller är att få fattiga länder att ändra sina samhällsinstitutioner så att utveckling på dessa områden verkligen möjliggörs. Framsteg har också gjorts på några håll i fattiga länder, till exempel i Egypten och Bangladesh.

FN:s medlemsländer har förbundit sig att verka för de här målen efter noggranna analyser och fördjupade politiska debatter. Men det är globala frågor och hör hemma på FN-nivå.

Varför dyker de då upp här i EU? Globala frågor ska behandlas på global nivå, i FN där alla EU-länder är medlemmar. EU ska hantera de frågor som är gemensamma för dess medlemsländer, d.v.s. gränsöverskridande inom Europa. Den insats EU kan och bör göra för att minska fattigdomen och därmed mödradödligheten är att avskaffa sin jordbrukspolitik snarast.

Irena Belohorská (NI). – (SK) Jag arbetade under tre år som barnmorska i Afrika, så problemet betyder mycket för mig. Jag var också under min tid i Europarådet föredragande för ett betänkande om moderskap. I betänkandet kom vi fram till att kvinnor i utvecklingsländerna och även i Europa ofta inte får grundläggande skydd under graviditeten.

Det finns många konventioner och deklARATIONER, från både FN och ILO, gällande det rättsliga skyddet av kvinnor och deras hälsa som inte observeras och ofta inte ratificeras. När det gäller grundläggande vård i

utvecklingsländerna är hela hälsosystemet svagt. Bara 10 procent av befolkningen i Afrika har tillgång till hälsovård och därför är mödradödligheten mycket hög. I Afrika råder det brist på kompetent personal och läkare, och aids är fortfarande en orsak till mödradödlighet. Trots protester från omvärlden tillämpas fortfarande kvinnlig omskärelse.

I Asien problemet med moderskap anknytning till religionen och kastväsendet. Här krävs det omfattande investeringsstöd för att främja hälsovård, och i synnerhet mödra- och barnavård, men vi vet att barnadödligheten också är hög. I stället för stora mål föreslår vi att vi är försiktiga och kontrollerar de resurser vi tillhandahåller.

Om EU-finansiering ska ha någon betydelse måste målen vara tydliga, förståeliga och koncentrerade på ett litet antal målsättningar, men de kommer bara att kunna nås om vi övervakar dem ordentligt.

Colm Burke (PPE-DE). - (EN) Herr talman! Det har inte skett några framsteg med millennieutvecklingsmål 5 om att förbättra mödrars hälsa sedan 2000. Framför allt i Afrika söder om Sahara och i södra Asien samt före år 2000 var framstegen minimala.

I september 2000 antog världens ledare FN:s millenniedeklaration vilket innebar att de åtog sig att minska den extrema fattigdomen till 2015 genom millennieutvecklingsmålen. Siffrorna för mödrahälsa, som är ett av åtta millennieutvecklingsmål, är desamma som för 20 år sedan. Mer än en halv miljon kvinnor dör varje år i samband med graviditet eller förlossning, vilket innebär att en kvinna dör varje minut. Av dessa dödsfall inträffar 99 procent i utvecklingsländer. I vissa delar av Afrika är mödradödligheten så hög som 1 på 16. I de minst utvecklade länderna övervakas bara 28 av 100 förlossningar av utbildad personal. Millennieutvecklingsmål 5 är att minska antalet kvinnor som dör under förlossningar med tre fjärdedelar mellan 1990 och 2015.

Jag uppmanar rådet och kommissionen att, inför FN:s högnivåmöte om millennieutvecklingsmålen i New York i september, prioritera insatser för att nå millennieutvecklingsmålen, framför allt millennieutvecklingsmål 5. Som en del av delegationen från Europaparlamentets utskott för utrikesfrågor kommer jag att resa till FN i New York i slutet av månaden, och jag har för avsikt att betona vikten av att EU:s medlemsstater förnyar sina åtaganden att uppnå millennieutvecklingsmålen till 2015.

Nu när vi är i halvtid när det gäller millennieutvecklingsmålen är det mycket viktigt att EU-medlemsstaterna fortsätter att öka biståndet till 0,7 procent av BNI till 2015. Eftersom EU:s bistånd har minskat från 0,41 procent 2006 till 0,38 procent 2007 – en minskning på 1,5 miljoner euro – ber jag medlemsstaterna att inte ta tillbaka sina ekonomiska åtaganden. De som inte är på rätt väg just nu måste anstränga sig mer. Jag uppmanar rådets ordförandeskap att ta taten och statuera ett exempel genom att se till att adekvat förutsägbar finansiering är tillgänglig och öka sina ansträngningar för att rädda liv.

Glenys Kinnock (PSE). - (EN) Herr talman! Jag skulle vilja börja med att verkligen tacka kommissionsledamoten för hennes starka och djärva uttalande, som var mycket uppskattat.

Jag vill också säga till Filip Kaczmarek att han bör vara medveten om att 19 procent av mödradödligheten orsakas av farliga aborter. Det är givetvis någonting som man verkligen måste ta itu med och man bör inte försöka göra gällande att det kan göras på något annat sätt.

Eftersom vi fokuserar på sexuell och reproduktiv hälsa och rättigheter hör vi från den andra sidan att de har problem med det vokabulär vi använder i resolutionen. Tydligt anser de inte ens att ordet "rättighet" ska användas utan de skulle föredra ordet "tjänster". Jag är rädd för att semantiken inte är särskilt viktig för de tusentals och åter tusentals sörjande moderlösa barnen i utvecklingsländerna, eller de barn vars mödrar dött en smärtsam död på grund av att det inte fanns någon bedövning, de mödrar som blödde till döds på grund av att det inte fanns någon tråd att sy med eller de mödrar som dog för att det inte fanns några få ören för att köpa det magnesiumsulfat som skulle ha räddat dem från att förblöda. Berätta för dem att vokabulären som används i resolutionen spelar roll. Försök att berätta för dem att det kostar för mycket. Dessa liv är värdefulla och ingen kvinna ska behöva dö när hon ger liv.

Vi måste också ta hänsyn till att vissa personer hävdar att verkligheten är att kvinnor har låg status och lågt värde och att vi därför inte kan förändra saker och ting. Det är verkligen nonsens. Vi måste förändra saker och ting. Vi måste ta itu med den kvinnofientlighet som leder till detta lidande och denna bedrövelse.

Vi kräver också förändringar av ordförandeskapet. Vi kräver att ordförandeskapet agerar när det gäller dess åtaganden angående millennieutvecklingsmålen. Vi tyckte om de vackra orden från EU:s ordförandeskap, men vi behöver se mer handling.

Att ta itu med millennieutvecklingsmål 5 innebär att vi måste se till att hälsosystem inrättas och att vi ekonomiskt bidrar till att lösa problemet att 40 procent av världens kvinnor föder utan någon professionell hjälp. Vi uppmanar ordförandeskapet att ta täten. Exempelvis Frankrike minskade sitt bistånd till Afrika mellan 2006 och 2007. Frankrike fullföljer inte sina åtaganden, och vi behöver veta att ordförandeskapet kommer att ta till sig våra uppmaningar och genomföra de åtaganden som behövs före 2010.

Kan ordförandeskapet ange om de ekonomiska åtagandena kommer att uppfyllas? Kommer man att hålla sitt löfte? Vi vet att mödradödligheten måste bekämpas. Vi vet hur mycket det kostar. Tyvärr vet vi också vad det kostar att inte göra det.

Toomas Savi (ALDE). - (EN) Herr talman! Att fördöma användning av preventivmedel och legal abort är ett av de värsta brotten mot mänskligheten, eftersom vissa preventivmedel också skyddar mot sexuellt överförbara sjukdomar som hiv. De förbättrar också mödrahälsan om de kombineras med tillräcklig sexualkunskap. Genom legala aborter döms inte oönskade barn till fattigdom, hunger och sjukdomar. Genom att inte låta kvinnor välja fritt bromsar vi uppnåendet av millennieutvecklingsmålen. För att förbättra mödrahälsan i utvecklingsländerna måste EU fördöma USA:s globala munkavlerregel liksom det förbud mot preventivmedel som förespråkas av vissa kyrkor.

Carlo Casini (PPE-DE). - (IT) Herr talman, fru kommissionsledamot, herr rådsordförande, mina damer och herrar! Vi måste verkligen agera så att kvinnor kan bli mödrar under optimala villkor. Det är uppenbart. Det hopp som i det avseendet kommer till uttryck i resolutionsförslaget förtjänar därför vårt stöd.

Jag kan dock inte dölja det obehag jag känner när jag hör den opassande användningen i internationella kretsar av uttrycket "tjänster för reproduktiv hälsa". Vi vill ha tjänster för reproduktiv hälsa men vi kan inte tillåta att fri abort ingår, eftersom detta innebär att man förvandlar det tragiska undertryckandet av människor i allra första början av deras existens till en social tjänst.

Vilka åsikter var och en av oss än har om legalisering av abort anser jag att vi inte, i ett dokument om mödrahälsa, får glömma bort att moderskap inte bara rör en individ utan två. Därför välkomnar jag att kompromissresolutionen innehåller hänvisningar både till deklARATIONEN och till konventionen om barns rättigheter. I dem använder man termen "barn" även om ofödda barn och efterlyser särskilda tjänster både för mödrar och för barn.

Jag anser att man inte i dokument som tillkommit för ett säkert moderskap bara ska hänvisa till dessa instrument utan även till andra livsfrämjande instrument. Det bör handla om välfärd, ekonomiskt, socialt och psykologiskt stöd samt utbildning i respekt för livet. Om detta i stället begränsas och fokus ligger på användning av preventivmedel, inklusive abort, kommer vi inte att uppnå de önskade resultaten.

Det finns länder i Europa, t.ex. Frankrike och Storbritannien, där preventivmedel helt klart är mycket vanligare än i andra länder och antalet aborter ändå ökar stadigt enligt offentliga rapporter. Jag skulle bara vilja be mina kolleger att för ett ögonblick tänka över dessa punkter.

Anne Van Lancker (PSE). - (NL) Herr talman, fru kommissionsledamot, herr rådsordförande! Jag vill rikta ett varmt tack till kommissionsledamoten för hennes mycket tydliga uttalande. Det stämmer att mödradödligheten visar att det finns ytterst beklämmande skillnader mellan kvinnor i norr och i söder. Det är tydligt att ett antal av våra kolleger här i kammaren fortfarande inte förstår det. Herr Casini, varje år drabbas 50 miljoner kvinnor av oönskade graviditeter på grund av att de inte har tillgång till preventivmedel. Av dessa kvinnor genomgår 42 miljoner en osäker abort där 80 000 av dem dör. Detta är kalla fakta. De allra flesta av dessa kvinnor bor i Afrika söder om Sahara. Vi i väst har således ingen som helst anledning att läxa upp dessa kvinnor.

Det är skandal, eftersom mödradödligheten skulle kunna förebyggas helt och hållet om kvinnorna bara fick tillgång till hälso- och sjukvård och sexuell och reproduktiv hälsa. Enligt Världshälsoorganisationen (WHO) kostar det 34 euro per person och år att tillhandahålla grundläggande hälso- och sjukvård. Det skulle vi kunna uppnå – om EU, utöver utvecklingsländernas egna åtaganden, skulle spendera 15 procent av utvecklingsbiståndet på hälso- och sjukvård, inklusive sexuell och reproduktiv hälsa. Det är dock just där skon klämmer. Medlemsstaternas investeringar i hälso- och sjukvård har minskat stadigt under de senaste åren. Anslagen för familjeplanering har nästan halverats sedan 1994. Till och med inom Europeiska utvecklingsfonden (EUF) spenderas knappt 4 procent på hälso- och sjukvård, jämfört med de 30 procent som läggs på infrastruktur och budgetstöd. Det är därför uppenbarligen dags att rådets och kommissionens löften omsätts i konkreta projekt, till exempel för att knyta budgetstödet till konkreta resultat i fråga om millennieutvecklingsmål 5 och för att rädda kvinnors liv i Afrika.

Sophia in 't Veld (ALDE). – (NL) Herr talman! Uppriktigt sagt tycker jag att det är svårt att hålla ett sammanhängande anförande efter att ha hört vad herrarna på andra sidan kammaren sa. Det här är någonting som berör mig särskilt djupt, även som kvinna, eftersom det också rör mig och de andra kvinnorna här i kammaren. Det som vi talar om är när allt kommer omkring inte ett medicinskt problem, inte heller ett finansiellt problem (även om jag är tacksam för försäkrandena om ökade anslag). Det är ett socialt problem. Det är ett problem som rör samhällets inställning till kvinnor – ett samhälle som fortfarande ser kvinnor i hela världen som andra klassens medborgare.

Uppriktigt sagt tycker jag att det är otroligt att dessa båda ledamöter kan säga det som de har sagt, med tanke på att de vet att det här kostar en halv miljon kvinnor livet varje år. Det är helt ofattbart. Det finns inte en enda kvinna som vill göra abort – inte en enda! Om hon inte har något annat val måste hon emellertid åtminstone kunna göra det säkert och lagligt. Det är en kvinnas rätt. Jag är för övrigt mycket glad att detta har Europarådets stöd. Om vi inte erkänner denna rättighet gråter vi alla bara krokodiltårar här. Jag väddar därför till alla här i kammaren att rösta för de ändringsförslag där man fördömer Förenta staternas globala munkavlerregel och Vatikanens förbud mot kondomer – jag säger det bara rakt ut – eftersom dessa två saker är en direkt orsak till miljontals dödsfall och måste, anser jag, fördömas av parlamentet.

Mairead McGuinness (PPE-DE). - (EN) Herr talman! Vår politik om mödrahälsa i utvecklingsländerna håller på att misslyckas. Det framgår av dagens debatt eftersom det inte har gjorts några framsteg för att minska kvinnors fasansfulla dödsfall under och vid förlossningen. Om en kvinna dör i samband med en förlossning på Irland blir det ett ramaskri och en full medicinsk utredning eftersom det är så ovanligt. Jag är tacksam för att det är så men det är ändå upprörande. Det är skrämmande att en av sexton kvinnor dör i samband med barnafödande i utvecklingsländerna. Medan vi debatterar här i vår skyddade miljö så finns det gravida kvinnor i afrikanska byar som vet att deras liv är i fara och att de kanske inte kommer att få se sina barn födas eller för den delen kunna uppfostra sina andra barn.

Mödrahälsan är en del av den allmänna hälso- och sjukvården, och det innefattar tillgången till livsmedel, och livsmedelssäkerheten är en viktig fråga. Får jag ta upp en annan fråga som inte har tagits upp här ännu? Jag tackar kommissionsledamoten för hennes synpunkter på behovet av att utbilda hälso- och sjukvårdspersonal. Det behöver utbildas ett stort antal personer men – om vi ska vara ärliga – stjäla vi i den utvecklade världen utbildad personal från Afrika för att ta hand om oss här, både i Förenta staterna och i EU, och vi måste vara ärliga på den punkten. Vi har råd att betala dem och de vill komma hit och arbeta, men vi berövar dessa länder sitt eget utbildade folk. Ni kanske skulle kunna ta upp det i era slutkommentarer.

Det finns smärta, lidande och död i den fråga som vi debatterar här. Jag har nämnt de barn som efterlämnas. I Indien strax före jul fick vi inom Indiendelegationen tillfälle att sätta oss in i ett mycket nyttigt EU-finansierat projekt, där kvinnor i byarna – eftersom det inte finns några utbildade läkare och sjuksköterskor – får viss utbildning för att bidra till att minska barnadödligheten. Detta mycket småskaliga program har varit mycket framgångsrikt eftersom man arbetar nedifrån och upp. Kanske måste vi kopiera den här typen av program för att ta itu med mödradödligheten. Vi vet att vi verkligen behöver all denna välutbildade och kompetenta arbetskraft.

Neena Gill (PSE). - (EN) Herr talman! Det gläder mig att parlamentet håller en debatt om millennieutvecklingsmål 5 eftersom en kvinna just nu någonstans i världen mister livet för att ge liv. Hur upprörande detta än är har det, som vi har hört, endast gjorts obetydliga framsteg med detta millennieutvecklingsmål. Det är också det enda av millennieutvecklingsmålen där situationen inte har förbättrats – och i vissa regioner har det blivit sämre.

Vissa skulle säga att frågan har fått så lite uppmärksamhet eftersom den drabbar kvinnor och på grund av att 99 procent av dödsfallen inträffar i utvecklingsländerna. Det här är en av de största frågorna som rör sociala skillnader i världen och jag anser att EU – även om jag värdesätter kommissionsledamotens personliga engagemang – har agerat mycket långsamt för att ta itu med frågan.

Jag vill därför fråga kommissionen och rådet vad de tänker göra för att öka anslagen för att se till att denna budgetpost inte minskar. När vi tittar på budgetrubrik 4, där kortvariga kriser och naturkatastrofer tenderar att få företräde, måste vi se till att detta prioriteras inte bara internt inom EU utan även internationellt. Jag vill be kommissionen och medlemsstaterna att på nytt noggrant se över programmets resultat för att se till att de åtta programmen inte präglas av dålig kvalitet, korruption och bristande ansvar, vilket är skälet till att programmet inte har utvecklats i vissa länder. Det som behövs är välplanerade program.

Som Mairead McGuinness påpekade såg vi i Indien ett projekt som hade mycket små medel men som var inriktat på att förse en kontaktperson med en mobiltelefon och så lite som två dagars utbildning.

Kontaktpersonen kunde därefter känna igen varningssignalerna under och efter graviditeten. Detta, tillsammans med utbildning i mycket grundläggande personlig hygien och behovet av att koka vatten, innebar skillnaden mellan liv och död. I år, som FN har kallat handlingens år när det gäller millennieutvecklingsmålen, måste vi helt enkelt lägga självbelåtenheten åt sidan och se till att vi kommer till rätta med den tragiska klyftan mellan den rika och den fattiga världen.

Edite Estrela (PSE). – (PT) Herr talman, fru kommissionsledamot! Det var ett nöje att lyssna till er. Er diagnos var korrekt och ni lade fram konkreta åtgärder. Vi behöver handlingsplaner, finansiellt stöd och utvärdering av resultaten. Mer handling och mindre orerande alltså! Vi behöver även ta igen den tid som vi har förlorat, eftersom tusentals och åter tusentals kvinnor dör i utvecklingsländerna varje år på grund av brist på information och tillgång till sexuell och reproduktiv hälsa. Statistiken är inte bara siffror utan familjetragedier, barn som blir föräldralösa, människor som dör och som kunde ha räddats. Håller tanken på det, vetskapen om att detta pågår i världen, inte oss vakna på nätterna?

Sexuell och reproduktiv hälsa måste prioriteras. Det är beklagligt att vissa försöker förminska den sexuella och reproduktiva hälsan till att enbart handla om abort. Det är dock viktigt att det är lagligt och säkert med abort, samt att det endast används i undantagsfall, eftersom det är det enda sättet att bekämpa de illegala aborterna. Alla kvinnor på alla kontinenter bör ha rätt till sexuell och reproduktiv hälsa. Utan rätten till sexuell och reproduktiv hälsa finns det inte någon jämställdhet. Kommissionen och rådet måste vidta lämpliga åtgärder.

Françoise Castex (PSE). – (FR) Herr talman, fru kommissionsledamot, herr rådsordförande, mina damer och herrar! Misslyckandet med att uppnå det femte millennieutvecklingsmålet drabbar oss alla i det avseendet att det representerar bristen på framsteg när det gäller kvinnors frigörelse över hela världen. Vi håller med om att det bör göras till ett viktigt politiskt mål eftersom det också väger tungt på vårt samvete. Men vi måste också våga säga att tusentals kvinnor även är offer för okunnighet, försummelse och felaktig information. Försummelse eftersom de flesta av de 500 000 kvinnor som dör i samband med graviditet skulle kunna räddas med hjälp av förebyggande åtgärder och grundläggande hälso- och sjukvård. Genom att dela ut impregnerade myggnät skulle vi till exempel kunna förhindra att tusentals kvinnor dör i malaria. Okunskap för att flickor och kvinnor fortfarande alltför ofta inte får tillgång till en grundutbildning som skulle kunna göra det möjligt för dem att förstå enkla hälso- och hygienrekommendationer. Till sist felaktig information eftersom en viss konservativ religiös och traditionell uppfattning fortfarande innebär att kvinnor på ett oacceptabelt sätt hålls i beroendeställning, gifter sig i mycket unga år och har tätt följande graviditeter, samt att det råder tabun om kvinnors preventivmedel. Därför vidtar vi åtgärder. Nätverk av parlamentariska företrädare för befolkningen i utvecklingsländerna, från Europa och Afrika, arbetar tillsammans med FN:s befolkningsfond UNFPA. Vi tar ställning för hälso- och sjukvård, reproduktion och kvinnors kontroll över sin egen fertilitet. Förutom det finansiella stöd som behövs för detta måste vi ändra attityder och kvinnors ställning. Det här är ett centralt politiskt mål för utvecklingen i alla dessa länder.

Marusya Ivanova Lyubcheva (PSE). – (BG) Fru kommissionsledamot! Jag gratulerar er till ert yttrande. Det finns många problem som har att göra med mödrahälsa. Å ena sidan har vi hälso- och sjukvårdssystemet, å andra sidan har vi socialsystemen som har att göra med mödraomsorgen i allmänhet. Inte bara mödrarnas utan även barnens hälsa och fysiska och psykiska tillstånd är beroende av hur dessa båda system synkroniseras. För det tredje är moderskapet nära förknippat med varje lands demografiska problem och det är allmänt känt att det här är ett allvarligt problem.

Delar av problemen med mödrahälsan har att göra med finansiering. Vi bör uppmana länderna att avsätta tillräckligt med resurser för att stödja de länder som inte kan det, så att dödstalen bland nya mödrar och barn kan minskas och nödvändiga förebyggande åtgärder kan vidtas, för varje liv är en gåva. Vi måste också se till att kvinnor får tillgång till ett stort utbud av hälso- och sjukvårdstjänster och sociala tjänster.

Skyddet av moderskapet beror också på lönerna för hälso- och sjukvårdspersonalen på förlossningsavdelningarna. Det här problemet finns i många länder, inklusive EU-länder, och måste lösas.

Danutė Budreikaitė (ALDE). – (LT) Europaparlamentet har inlett en diskussion om kommissionens incitament för att locka välutbildade specialister från tredjeländer till EU:s arbetsmarknad – det så kallade blåkortet. Medlemsstaterna ombes att inte tömma känsliga sektorer i utvecklingsländerna på utbildad arbetskraft – utbildning och hälso- och sjukvård – även om vissa medlemsstater, bland annat Storbritannien, inte är beredda att göra detta. Tala om att ge med den ena handen och ta med den andra! Om vi tömmer hälso- och sjukvårdssektorn på specialister, som redan lider brist på personal, kommer det att äventyra och

ytterligare försämra kvinnors hälsa, och alla samhällsmedlemmars hälsa i allmänhet. Jag föreslår att vi ser till att de rättsakter som vi antar inte strider mot varandra och att vår politik är förenlig med våra principer.

Proinsias De Rossa (PSE). - (EN) Herr talman! Jag deltar i den här debatten först och främst för att tacka rådet för dess handlingsplan i juni men framför allt för att välkomna kommissionsledamot Benita Ferrero-Waldners mycket rättframma uttalande.

Det är upprörande och skamligt att vi misslyckas med detta millennieutvecklingsmål, att vi inte har gjort några framsteg sedan år 2000 och att vi inte har gjort några framsteg de senaste 20 åren. Miljontals kvinnor har dött och tiotals miljoner barn har blivit föräldralösa i onödan.

Vi vet vad som orsakar dödsfallen och vi vet hur vi ska förhindra dem. Vi har resurserna och vi har kunskapen att förhindra dem och ändå händer det ingenting. Varför? Varför misslyckas vi? Jag tycker att det verkar som om vi låter "samvetsvägrarna" hindra framstegen i dessa frågor. Vi måste lyckas ta oss förbi samvetsvägrarna – de som ständigt förminskar den här frågan till att bara handla om abort och utdelning av kondomer. Hur någon kan se en kondom som något slags ondskefullt verktyg är ofattbart och orimligt!

Jag uppmanar dem som har befogenhet att fatta beslut, och verkställa beslut, att ignorera samvetsvägrarna och börja agera.

Zbigniew Zaleski (PPE-DE). - (EN) Herr talman! Bara en liten reflektion över den här frågan, som har politiska, psykologiska, fysiska och moraliska aspekter och således är mycket komplicerad. När Glenys Kinnock säger att den här sidan inte ens tycker om begreppet "tjänst" så vill jag protestera. Det finns så många "tjänster" men bland dem finns det en som är mycket kontroversiell: abort. Jag tror att de som sitter på min högra sida vill dölja det med vacker semantik, genom att använda begrepp som "reproduktiv hälsa". Jag tror att ni vet hur de flesta på den sidan av parlamentet står i frågan. Det finns dock så många andra "tjänster" som ni vill godkänna, använda och stödja så mycket som överhuvudtaget är finansiellt möjligt och jag hoppas att detta kommer att minska dödstalen i de situationer som vi har diskuterat i dag. Anklagelsen är därför inte särskilt befogad, även om vi vet att det finns en del moraliska problem förknippade med just en "tjänst".

Catherine Stihler (PSE). - (EN) Herr talman! Jag tycker att det är upprörande och skamligt att det varje minut dör en kvinna när hon föder barn – en av de naturligaste sakerna i världen, som kommissionsledamoten beskrev det. Likaså är det skamligt att vi inte lyckas uppnå detta millennieutvecklingsmål och därmed sviker de mest utsatta kvinnorna och barnen i världen.

Jag vill be både det franska ordförandeskapet och kommissionen att rapportera till parlamentet om vad man beslutar i New York i slutet av månaden. Jag vill också be dem att personligen göra det till en prioriterad fråga under de kommande veckorna att se till att det blir förändring, inte bara på medlemsstatsnivå utan på internationell nivå, och att frågan placeras högre upp på den politiska dagordningen.

Jean-Pierre Jouyet, rådets ordförande. - (FR) Herr talman, mina damer och herrar! Jag tänker inte upprepa det som kommissionsledamoten sa med så mycket känsla, även om jag helt och hållet delar hennes åsikter om den skandal som vi står inför. Därför har rådet utarbetat ett handlingsprogram. Det är visserligen lite sent av rådet att engagera sig men programmet är ambitiöst. Jag kommer inte att upprepa det.

För att tala klarspråk kommer ordförandeskapet för sin del att prioritera främjandet och försvarandet av kvinnors rättigheter. Inom ramen för vårt program kommer vi framför allt att ta fram riktlinjer för att bekämpa våldet mot kvinnor. Dessa kommer EU att använda i internationella sammanhang och lägga fram i slutet av månaden vid högnivåmöten i FN om Afrikas utvecklingsbehov inom ramen för millennieutvecklingsmålen. Vi har även ett initiativ om kvinnor och väpnade konflikter som är inriktat på att ta hänsyn till kvinnors särskilda situation på ett bättre sätt i områden där EU genomför sin yttre säkerhets- och försvarspolitik. Som ordförandeskap tar vi tillsammans med Nederländerna också initiativ till en ny resolution i FN:s generalförsamling om våldet mot kvinnor. Eftersom jag har nämnt vår nationella ståndpunkt, även om jag är här för att representera rådet, bör jag säga att alla medlemsstater är välkomna att delta i den här FN-resolutionen. Slutligen kommer det i december 2008 att inrättas ett forum för icke-statliga organisationer om kvinnors situation.

När det gäller mödrahälsa och allt som ni talare har sagt kan jag bara instämma i ert engagemang och er indignation, särskilt när det gäller kopplingen till hiv, och säga att EU, som största givare till den globala fonden för bekämpning av hiv/aids under 2007, kommer att bidra med 91 miljoner euro till fonden 2007.

Till svar på Glenys Kinnocks synpunkter som, som hängiven europé, säkerligen inte kan blanda ihop ordförandeskapet i rådet med en nationalstat – för då är hon inte den jag tror att hon är – vill jag säga att när

det gäller EU:s finansiella åtaganden så kommer Frankrike att utöka sitt bidrag 2008. För att vara exakt ökade anslagen till hälso- och sjukvård mellan 2006 och 2008 från 820 miljoner euro till 930 miljoner euro. Jag tycker inte att det här är rätt plats att utkämpa våra vanliga stridigheter.

På ett mer personligt plan måste jag efter att ha lyssnat på er debatt säga att ordförandeskapet kommer att mycket noggrant titta på Kathalijne Maria Buitenwegs förslag, som hon har överlämnat till mig. För ordförandeskapets del vill jag att kampen mot fattigdomen ska gå hand i hand med arbetet med att förbättra kvinnors situation och öka respekten för kvinnors rättigheter, överallt. Jag vill verkligen att det vidtas åtgärder när kvinnors hälsa systematiskt äventyras och jag vill att vi har de resurser som behövs, alla de resurser som behövs, för att på lagliga och säkra villkor få slut på den här skandalen. Vi kan därför inte vägra att tillhandahålla några av dessa resurser, oavsett vad vi har för övertygelse.

Vi måste kämpa oss fram om vi ska få slut på det som verkligen är en skandal i fråga om kvinnors situation, särskilt i de fattigaste länderna. Vi måste därför nå en överenskommelse, jag upprepar, oavsett vad vi har för övertygelse. Ordförandeskapet har för sin del beslutat att vidta åtgärder, särskilt i Afrika, och använda alla resurser som det har till sitt förfogande.

Benita Ferrero-Waldner, *ledamot av kommissionen*. – (EN) Herr talman! Vi har hört några mycket viktiga uttalanden. Det här är en känslöbetonad fråga som det råder delade meningar om. Jag tycker att vi bör gå tillbaka till handlingsprogrammet från den internationella konferensen om befolkning och utveckling i Kairo där det tydligt anges att de nationella lagstiftningarna ska respekteras. Vi förkastar tvångsabort, tvångssterilisering, barnamord och andra brott mot de mänskliga rättigheterna, som naturligtvis inte överensstämmer med denna politik.

Samtidigt är det också mycket viktigt att inse att barnafödande inte är problemfritt. Som Kathalijne Maria Buitenweg sa är det en lyx i våra länder, men denna lyx finns inte i andra länder. Principen om det fria valet bör därför vara vägledande i handlingsprogrammet, som syftar till att ge alla tillgång till en rad säkra och tillförlitliga familjeplaneringsmetoder – som naturligtvis är högsta prioritet – och till sådan reproduktiv hälsa som inte strider mot lagen.

Målet bör vara att hjälpa enskilda personer och par att fatta sina egna beslut och att uppnå sina reproduktiva mål och därmed ge dem möjlighet att utöva rätten att fritt välja om de vill föda barn. Det är detta som vi måste uppnå.

Vi kommer under inga omständigheter att främja abort som en familjeplaneringsmetod. Regeringarna är fast beslutna att ta itu med hälsoeffekterna av osäkra aborter som ett folkhälsoproblem – eftersom de inträffar och vi har hört hur många kvinnor som dör av dem – och att minska antalet aborter genom förbättrade familjeplaneringstjänster. När abort inte är förbjudet måste det vara säkert och ingå i ett heltäckande system för reproduktiv hälsa. Det är väldigt viktigt.

Å andra sidan stämmer det att hälso- och sjukvårdssystemen bör förbättras, för de har brister, och vi försöker nu förbättra systemen genom att utbilda mer hälso- och sjukvårdspersonal och genom ett sjukförsäkringssystem som är ett initiativ från det franska ordförandeskapet.

Det stämmer också att mycket pengar på senare år har gått till att exempelvis bekämpa hiv/aids, men tyvärr blir allt fler kvinnor hiv/aids-smittade i Afrika: en av fyra flickor mellan 16 och 24 år är hiv-positiva. Det är fruktansvärt. Kommissionen är medveten om detta och arbetar för att initiativen inom den globala fonden ska bli mer inriktade på kvinnor och att det ska finnas en större medvetenhet om jämställdhetsperspektivet.

Slutligen kan det i fråga om migration gå i fel riktning. Den så kallade kunskapsflykten är en av de frågor som vi måste lösa när vi tar itu med migrationsfrågan som helhet. Den har både positiva och negativa aspekter och vi måste hitta rätt balans.

ORDFÖRANDESKAP: DOS SANTOS

Vice talman

Talmannen. – Jag har mottagit sex resolutionsförslag⁽¹⁾, som ingivits i enlighet med artikel 103.2 i arbetsordningen.

Debatten är härmed avslutad.

⁽¹⁾ Se protokollet.

Omröstningen kommer att äga rum i morgon.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

Cristian Silviu Buşoi (ALDE), skriftlig. – (RO) EU har åtagit sig att uppnå millennieutvecklingsmålen, till exempel att minska mödradödligheten med 75 procent före 2015.

Även om EU-länderna på det stora hela är på rätt väg har utvecklingen gått långsamt när det gäller mödrahälsa. Kommissionens initiativ att anslå pengar till reformer av hälso- och sjukvårdssystemen för att förbättra kvaliteten på prenatala och postnatala tjänster, samt tillgången till sådana tjänster, stödet till forskning inom reproduktiv medicin och utbildningen av hälso- och sjukvårdspersonal var lämpliga för att uppnå mål 5.

Stadgan om att förbättra hälso- och sjukvårdssystemen som antogs i Tallinn i juni 2008 är också ett viktigt framsteg. Trots det finns det utvecklade länder, till exempel Frankrike, Storbritannien eller Nederländerna, som har en mycket låg mödradödlighet som det förefaller svårt att minska med 75 procent före 2015, eftersom utvecklingen går långsammare än i länder med en högre mödradödlighet. Det finns också fortfarande stora skillnader mellan olika EU-länder och till och med mellan olika regioner i olika länder när det gäller vilka framsteg som görs.

För att uppnå det uppställda målet före 2015 är det därför nödvändigt att snarast modernisera de europeiska hälso- och sjukvårdssystemen, med särskild tonvikt på forskning för att förbättra prenatala och postnatala tjänster, samt effektivare sanitär utbildning och familjeplanering.

Monica Maria Iacob-Ridzi (PPE-DE), skriftlig. – (RO) EU är en varm förespråkare av de millennieutvecklingsmål för fred, säkerhet, utveckling, styrelseformer och mänskliga rättigheter som antagits av FN och som ska uppnås före 2015.

Bland de åtta målen bör särskild uppmärksamhet ägnas åt att förbättra mödrahälsan, eftersom över en halv miljon kvinnor, de flesta från Afrika och Asien, dör under graviditeten eller förlossningen.

Den främsta orsaken till att dödligheten ökar i världen är att det saknas kvalificerad personal som kan ge kvinnor stöd både under graviditeten och vid förlossningen. Vi måste åtgärda situationen och investera avsevärda medel i underutvecklade länder, både i specialistutbildning och i medicinsk utrustning.

Målet för Rumänien när det gäller att förbättra mödrahälsan är att minska mödradödligheten till 10 kvinnor/100 000 födselar före 2015 och se till att alla får tillgång till hälso- och sjukvård.

För närvarande har Rumänien en negativ naturlig tillväxt med en dödlighet på 12 procent. Med hjälp av socialhjälp och informationsprogram, tjänster för mödrar och barn, samt ytterligare finansiellt stöd från EU, måste vi få födelsetalen att börja öka igen och se till att Rumänien håller sig till EU:s demografiska strategi.

15. Frågestund (frågor till kommissionen)

Talmannen. – Nästa punkt är frågestunden (B6-0457/2008).

Följande frågor har ställts till kommissionen.

Del I

Fråga nr 35 från **Stavros Arnautakis** (H-0546/08)

Angående: Livsmedelskriser i EU och skydd av europeiska konsumenter

Har Europeiska kommissionen, efter alla de livsmedelskriser i Europa som följt på varandra, kommit fram till vilka konkreta åtgärder som bör vidtas för att skydda konsumenterna?

Androula Vassiliou, ledamot av kommissionen. – (EL) Herr talman! Jag vill börja med att tacka Stavros Arnautakis för hans fråga om den ständigt aktuella frågan om livsmedelssäkerhet.

Kommissionen arbetar på många olika sätt för att se till att konsumenterna och EU-medborgarna är skyddade mot en eventuell livsmedelskris. För det första ser kommissionen till att de behöriga myndigheterna i samtliga 27 medlemsstater varnas samtidigt och i tid via systemet för snabb varning för livsmedel och foder.

För det andra utför kommissionens kontor för livsmedels- och veterinärfrågor systematiska kontroller i medlemsstaterna och i tredjeländer.

För det tredje undersöker kommissionen noggrant all information som den får från Europeiska myndigheten för livsmedelssäkerhet (EFSA), internationella medier och andra källor.

I förekommande fall, och särskilt när livsmedel eller foder riskerar att allvarligt hota folkhälsan och denna risk inte kan hanteras effektivt på medlemsstatsnivå, vidtar kommissionen de åtgärder som behövs på EU-nivå.

Till exempel meddelade de franska ansvariga myndigheterna den 23 april 2008 att den ukrainska solrosolja hade förorenats med mineralolja och medlemsstaterna fick information om detta via systemet för snabb varning för livsmedel och foder. Kommissionen meddelade omedelbart övriga medlemsstater om det inträffade via systemet för snabb varning för livsmedel och foder och den 10 juni 2008 fattade den beslut 2008/433/EG om särskilda villkor för import av solrosolja med ursprung i eller avsänd från Ukraina på grund av risk för kontaminering med mineralolja. Utredningar tillsattes också för att lokalisera föroreningens ursprung.

Dessutom innebär spårbarhetssystemet i förordning (EG) nr 178/2002, mer känd som den allmänna livsmedelsförordningen, att det blir möjligt att målinriktat och korrekt dra tillbaka eller återkalla produkter, att ge konsumenterna och livsmedelsföretagen ordentlig information och att utvärdera riskerna och undvika onödiga avbrott i handeln.

Kommissionen kontrollerar också systematiskt att de behöriga kontrollmyndigheterna i medlemsstaterna kan garantera att livsmedelslagstiftningen följs, både inom och utanför EU.

I Malaysia upptäckte till exempel kommissionens kontor för livsmedels- och veterinärfrågor att det fanns stora problem när det gäller efterlevnaden av kraven för export av fiskprodukter. Kommissionen reagerade omedelbart och förbjöd import av fisk från Malaysia till EU. Det här är bara ett av många exempel på hur kommissionen effektivt skyddar konsumenterna och förhindrar en livsmedelskris.

Kommissionen anser därför att gällande lagstiftning innehåller de mekanismer som behövs för att effektivt hantera livsmedelskriser och ge ett effektivt konsumentskydd.

Samtidigt är vi dock noga med att ständigt förbättra kommunikationen och samarbetet med medlemsstaterna på området. Vi ger till exempel ut nya riktlinjer för användningen av systemet för snabb varning för livsmedel och foder som kommissionen ska anta inom kort.

Stavros Arnautakis, frågeställare. – (EL) Tack för er redogörelse, fru kommissionsledamot. Jag vill säga att de europeiska konsumenterna nu känner ett minskat förtroende. Deras förtroende har fått sig en törn.

Vi måste därför överväga vilka åtgärder som kommissionen behöver vidta för att informera konsumenterna. Det kan mycket väl vara så att ni gör allting som ni sa att ni skulle göra och förtjänar gratulationer. I Grekland hade vi dock till exempel den ukrainska solrosolja som konsumerades av halva den grekiska befolkningen. Hur kan konsumenterna skyddas och vilka åtgärder tänker ni vidta?

Androula Vassiliou, ledamot av kommissionen. – (EL) Jag vill påpeka att den allt större uppståndelse som den här frågan orsakar och de snabba varningar som ges genom systemet för snabb varning för livsmedel och foder visar att systemet verkligen fungerar.

I fallet med Grekland och den ukrainska solrosolja utfärdades det faktiskt en allmän varning den 23 april 2008 om att den förorenade solrosolja fanns på EU:s marknad. Den 5 maj 2008, då de schweiziska myndigheterna utfärdade en specifik varning till vårt centrala kontor här om att solrosolja var på väg till bland annat Grekland, Italien och Turkiet, började de grekiska myndigheterna utreda fallet och började ge oss information och dra tillbaka produkterna.

Jag vill dock betona att vi inte får blanda ihop de åtgärder som kommissionen har behörighet att vidta, och vidtar, med medlemsstaternas skyldigheter, eftersom de är inrikesfrågor.

Ni kommer naturligtvis att fråga mig om det görs några kontroller. Ja, det görs kontroller. Kontoret för livsmedels- och veterinärfrågor, som gör regelbundna besök i olika medlemsstater, kontrollerar att tillsynen fungerar, kontrollerar om det finns några brister och påpekar dessa för medlemsstaterna. Naturligtvis görs detta både i Grekland och i andra länder.

Mairead McGuinness (PPE-DE). – (EN) Fru kommissionsledamot! EU har gjort ett utmärkt arbete med systemet från producent till konsument och konsumenterna bör ha förtroende för det. Som följdfråga undrar

jag dock vad vi gör för att skydda EU:s producenter. Jag anser inte att vi tillämpar lika strikta regler på importerade livsmedelsprodukter som vi gör internt. Vi tillåter till exempel att vissa ämnen som är förbjudna inom EU används utanför EU. Med den nya lagstiftningen om växtskyddsprodukter kommer vi att göra det i allt större utsträckning i fråga om spannmålsproduktionen. Får jag be er, fru kommissionsledamot, att ta upp detta specifika problem, eftersom vi kanske konsumerar livsmedel i Europa som man faktiskt inte får producera i EU?

Danutė Budreikaitė (ALDE). – (LT) Jag skulle vilja ställa följande fråga: Vad är en livsmedelskris? Kan det anses vara en livsmedelskris om det dyker upp en osäker livsmedelsprodukt på EU:s marknad? I så fall skulle vi kunna tala om en leksakskris, eftersom vi vet att det säljs leksaker som inte uppfyller säkerhetskraven, liksom en lång rad andra osäkra produkter. Hur ska vi definiera en livsmedelskris? Skulle det kunna definieras som ständigt stigande livsmedelspriser som påverkar alla konsumenter?

Androula Vassiliou, ledamot av kommissionen. – (EN) Låt mig börja med den andra frågan och säga att vi inte kan kalla det en livsmedelskris om vi hittar en felaktig produkt på marknaden. Det skulle kunna bli en livsmedelskris om vi låter produkten cirkulera fritt inom EU. Då skulle det kunna bli en kris eftersom vi skulle kunna äventyra medborgarnas hälsa.

Med det nuvarande systemet som vi tillämpar mycket omsorgsfullt och noggrant försöker vi dock att undvika dessa kriser. Vi har i otaliga fall (även nyligen) lyckats undvika livsmedelskriser.

När det gäller kontrollerna av produkter och livsmedel som producerats utanför EU måste jag säga att vi kräver av våra handelspartner att de tillämpar exakt samma kontroller som vi gör på deras inhemskt producerade livsmedel.

Det var därför som jag till exempel nämnde Malaysia. Vi skickade dit en delegation från vårt kontor för livsmedels- och veterinärfrågor och de konstaterade att systemet inte fungerade som det ska. Därför förbjöd vi import av fisk från Malaysia. Detsamma skedde med nötkött från Brasilien och, vid många andra tillfällen, från Bangladesh.

Vi kräver alltså av våra handelspartner att de följer de hygienregler som vi tillämpar inom EU om de vill exportera till EU.

Talmannen. – Fråga nr 36 från **Bilyana Ilieva Raeva (H-0548/08).**

Angående: Trafiksäkerhet

Det stora antalet dödade och skadade i vägtrafikolyckor är en stor mänsklig, hälsorelaterad, ekologisk, ekonomisk, social och demografisk fråga. Kostnaderna för denna tragedi har dessutom flerfaldigt negativa konsekvenser för livskvaliteten, den hållbara utvecklingen och den globala uppvärmningen.

Man bör därför anta politiska åtgärder för att uppmuntra medlemsstaterna att se till att antalet offer för trafikolyckor inte överstiger genomsnittet i EU.

Hur kommer kommissionen att ta initiativ till mer kraftfulla åtgärder, såsom gemenskapslagstiftning som utökar de befintliga gemensamma standarderna – i synnerhet genom att införa en gemensam EU-indikator när det gäller gränsvärden för vägtrafikolyckor som strikt måste respekteras av medlemsstaterna?

Kommer kommissionen att undersöka möjligheten att utveckla ett gemensamt tillvägagångssätt för övervakning, kontroll och påföljder på EU:s territorium? Är det troligt att en framtida, gemensam europeisk trafiksäkerhetspolitik också kommer att leda till en gemensam trafikpolispolitik, som kommer att förbättra kvaliteten på kontroll och övervakning av trafiksäkerheten?

Jacques Barrot, kommissionens vice ordförande. – (FR) Herr talman! Eftersom Antonio Tajani sitter fast i ett rådsmöte svarar jag gärna på Bilyana Ilieva Raevas fråga, särskilt eftersom hennes fråga handlar om ett ämne som jag personligen har arbetat mycket med och som ligger mig mycket varmt om hjärtat.

År 2001 ställde EU upp målet att halvera antalet offer i trafikolyckor på vägarna före 2010. Europaparlamentet och rådet välkomnade detta mål. År 2003 var det föremål för ett europeiskt handlingsprogram för vägtrafiksäkerhet med 60 åtgärder för att få trafikanterna att uppföra sig mer förnuftigt på vägarna. Med hjälp av tekniska framsteg skulle man åstadkomma säkrare fordon, bättre vägar, säkrare kommersiella transporter, bättre behandling av offren och bättre analys av olycksstatistiken. För att kontrollera hur trafiksäkerheten på vägarna förändras införde kommissionen ett antal resultatindikatorer: antalet offer per miljoner invånare, andelen trafikanter som använder säkerhetsbälte och hjälm, antalet och den procentuella

andelen alkoholpåverkade personer som är inblandade i vägtrafikolyckor, antalet och den procentuella andelen personer som överskrider hastighetsbegränsningen.

När det gäller gemenskapslagstiftningen bör jag nämna det nya körkortsdirektivet som antogs av Europaparlamentet och rådet den 20 december 2006. Tanken med direktivet var att öka trafiksäkerheten på vägarna för unga trafikanter och den fria rörligheten för personer inom EU. Vi har också ett direktiv om samlade åtgärder för säkrare vägar som antogs efter överenskommelse vid första behandlingen i juni 2008. Sedan har vi förslaget till direktiv om kontroll av trafikbrott som kommissionen lade fram 2008 och som för närvarande håller på att förhandlas fram i Europaparlamentet och rådet.

Kommissionen försöker också främja utbyte av bästa metoder på trafiksäkerhetsområdet i största möjliga utsträckning mellan medlemsstaterna. Som ett led i inbjudan att lämna förslag deltar kommissionen i finansieringen av trafiksäkerhetskampanjer och innovativa projekt på området, vilket omfattar flera medlemsstater.

På samma sätt ger kommissionen ekonomiskt stöd till forskningsprogrammet för projekt som kan antas leda till ökad kunskap på vissa områden och ge upphov till framtida lagstiftningsförslag som bygger på tillförlitlig vetenskaplig grund. Druid-projektet om narkotika, alkohol och läkemedel i samband med bilkörning är ett exempel på detta eftersom kampen mot psykoaktiva ämnen i samband med bilkörning håller på att göras till en prioriterad fråga i de nya medlemsstaterna. Slutligen, fru Raeva, håller det på att utarbetas ett nytt europeiskt handlingsprogram för perioden 2010–2020. Handlingsprogrammet kommer att bli föremål för ett offentligt samråd i början av 2009 och kommer sedan att genomgå kommissionens antagningsförfarande.

Det här var den information som Antonio Tajani ville lämna som svar på er fråga.

Bilyana Ilieva Raeva, frågeställare. – (BG) Herr kommissionsledamot! Det gläder mig verkligen att gratulera er till de insatser som ni hittills har gjort som nyligen tillträdde kommissionsledamot med ansvar för transport i EU och till dem som ni har gjort de senaste åren. Jag vill också tacka er så mycket för er sammanfattning av EU:s gemensamma trafiksäkerhetspolitik.

Jag vill ställa följande fråga om just detta: Om det finns indikatorer, om det verkligen finns ett seriöst initiativ från kommissionen om trafiksäkerheten på Europas vägar, hur ska man kontrollera att indikatorerna genomförs och hur ska man garantera att dödsolyckorna i Europa verkligen kommer att minska med minst 50 procent? För ett land som Bulgarien är den här indikatorn nämligen för hög. EU behöver verkligen påföljder om kraven överträds.

Jacques Barrot, kommissionens vice ordförande. – (FR) Herr talman, ärade ledamot! Övervakningen, kontrollerna och påföljderna för trafikbrott faller naturligtvis inom medlemsstaternas behörighet.

Jag vill emellertid bara påminna er om att kommissionen den 21 oktober 2003 antog en rekommendation om verkställighet på trafiksäkerhetsområdet där man fastställer bästa metoder för att kontrollera trafikbrott. Jag vill särskilt nämna att vi i och med Europeiska trafiksäkerhetsdagen har en möjlighet att bedöma varje medlemsstat. Vid bedömningen framgår medlemsstaternas starka och svaga sidor. Jag anser att Europeiska trafiksäkerhetsdagen är ett utmärkt sätt att kasta ljus över de olika medlemsstaternas resultat.

Det stämmer, vilket ni också mycket riktigt påpekar, att vi inte har nått de resultat som vi hade hoppats på. Vi hyser många betänkligheter om målet som var att halvera antalet offer före 2010. Det kan vara så att vi i nästa fleråriga program, som kommer att vara i tio år, ytterligare kan öka trycket på medlemsstaterna.

Jag vill också ta tillfället i akt och påminna er om den vikt vi lägger vid omröstningen om det direktiv som kommer att innebära att motorförare som begår trafikbrott i en annan medlemsstat än sin egen kan straffas. Det är för närvarande alltför lätt för förare som inte följer reglerna när de är i en annan medlemsstat att komma undan ostraffat och jag anser att det här kommer att vara ett bra sätt att få EU-medborgarna att uppföra sig bättre på vägarna.

Tack för att ni ställde frågan. Jag vet att min efterträdare, Antonio Tajani, också är mycket engagerad i trafiksäkerhetsfrågan och jag kan säga att alla era förslag och insatser kommer att hjälpa oss att få slut på detta fruktansvärda gissel.

Talmannen. – Eftersom frågeställaren är frånvarande utgår fråga 37.

Del II

Fråga nr 38 från **Emmanouil Angelakas** (H-0525/08)

Angående: Upplysning och undervisning riktad till unga konsumenter

Det är ett obestridligt faktum att köparna av en stor del av alla de varor och tjänster som finns på marknaden är unga människor och tonåringar. Unga konsumenter bombarderas med en rad olika säljkampanjer som ofta är vilseledande i sin reklam för till exempel olika skolmaterial, spel, kläder, livsmedel, drycker, audiovisuellt material etc.

Jag undrar om kommissionen – utöver Europa Diary, som redan satts i funktion – har för avsikt att utforma någon kampanj i upplysnings- och undervisningssyfte riktad till unga konsumenter, om frågor som angår dem? Hur och med hjälp av vad har kommissionen i så fall tänkt lägga upp ett sådant initiativ? I synnerhet när det gäller resultatavlan för konsumenter så undrar jag på vilket sätt och med hjälp av vilka metoder kommissionen ämnar bearbeta de uppgifter som tas fram, uppgifter som rör unga konsumenter och hur den tänkt sig att den relevanta informationen sedan ska nå fram till dem?

Meglana Kuneva, ledamot av kommissionen. – (EN) Herr talman! Kommissionen välkomnar ledamotens frågor och vill göra honom uppmärksam på att gällande gemenskapslagstiftning om konsumenträttigheter redan ger ungdomar ett betydande skydd. Till exempel syftar direktivet om otillbörliga affärsmetoder till att skydda konsumenterna, däribland ungdomar, från metoder som skadar deras ekonomiska intressen, till exempel vilseledande reklam eller aggressiva metoder. Särskild hänsyn tas till utsatta konsumenter, bland annat yngre medborgare, vid bedömningen av otillbörliga affärsmetoder. Direktivet innehåller också en svartlista över affärsmetoder som under alla omständigheter är förbjudna i hela EU. Det är till exempel förbjudet i hela EU att i reklam direkt uppmåna barn att köpa produkter.

Kommissionen kommer att lansera en informationskampanj på Internet om direktivet om otillbörliga affärsmetoder i september 2008. Det är ett helt nytt direktiv och kommer även att vara inriktat på ungdomar. I kampanjen kommer man att använda en särskild webbplats med animationer, illustrationer och frågetävlingar för att förklara reglerna om otillbörliga affärsmetoder på ett mer intressant och interaktivt sätt. För att få konsumenternas uppmärksamhet kommer man att lägga ut Internetannonser och falska annonser på flera viktiga konsumentwebbplatser. Det kommer att finnas portaler för specifika konsumentkategorier, till exempel ungdomar, virtuella mötesplatser, musikwebbplatser och bloggar. Informationen kommer att spridas på Internet under en månads tid och, även om det är svårt att förutspå hur länge informationen kommer att ligga ute på våra samarbetspartners webbplatser, räknar vi med att informationen kommer att finnas på webben under åtminstone några månader.

Konsumenterna kommer tills vidare att ha tillgång till den webbplats för otillbörliga affärsmetoder som håller på att skapas. För närvarande har kommissionen inga planer på att lansera en särskild EU-omfattande kampanj för att informera och utbilda unga konsumenter. Förutom Europe Diary håller den dock även på att utveckla ett webbaserat konsumentutbildningsverktyg under namnet Dolceta, som innehåller en undervisningsmodul som är avsedd för grundskole- och gymnasielärare.

När det gäller resultatavlan för konsumenter har vi för närvarande inte de uppgifter som krävs för att kunna skilja mellan olika grupper av konsumenter. Resultatavlan ger oss inte möjlighet att i detalj bedöma alla marknader eller alla olika typer av konsumenter. I den mån vi har uppgifter för just unga konsumenter, till exempel studenter, såsom Eurobarometerundersökningarna, kommer vi dock att publicera uppgifter om denna grupp.

Emmanouil Angelakas, frågeställare. – (EL) Herr talman, fru kommissionsledamot! Tack för ert utförliga och detaljerade svar. Det är verkligen lugnande och glädjande att kampanjen lanseras på Internet nu i september månad.

Jag vill bara ställa en följdfråga: I vissa medlemsstater har man förbjudit viss tv-reklam till barn före en viss tid – kl. 22.00 eller 23.00, tror jag – då barnen tittar på tv. Överväger kommissionen att göra något liknande?

Meglana Kuneva, ledamot av kommissionen. – (EN) Dessa uppgifter är väl kända även inom mitt generaldirektorat men ligger faktiskt närmare min kommissionskollegas, Viviane Redings, ansvarsområde, eftersom det även handlar om informationsfrihet, som i stor utsträckning faller inom hennes generaldirektorats verksamhet.

Det jag kan säga är att vi har direktivet om television utan gränser, där man tar upp den här typen av frågor, och vi har svartlistan i direktivet om otillbörliga affärsmetoder. Skälet till varför vi har ett verktyg som svartlistan är att vi, om det behövs och om vi har tillräckligt med bevis, kan lägga till metoder till svartlistan

när vi är överens om att det är någonting som vi behöver fokusera på och förbjuda i hela EU. Sådana åtgärder måste naturligtvis byggas på bevis. Vi är således fullt medvetna om problemet.

Detta hör inte direkt till otillbörliga affärsmetoder men vi är beredda att titta på det om det finns en metod som vi anser skulle förtjäna en plats på svarta eller gråa listan. Kommissionsledamot Viviane Reding gör sitt bästa för att försäkra sig om att man tar itu med den här typen av frågor i direktivet om television utan gränser.

Danutė Budreikaitė (ALDE). – (LT) Femtiofem procent av livsmedelsreklamen på tv är marknadsföring för onyttiga livsmedelsprodukter. Åttio procent av barnen ber sina föräldrar om exakt samma livsmedelsmärken till frukost som de har sett i tv-reklamen. Min fråga är därför följande: Bör EU flytta fokus från reklam som är beställd av tillverkarna? Skulle vi kunna hitta ett sätt att uppmuntra tillverkarna att producera och därefter marknadsföra nyttigare livsmedelsprodukter?

Meglėna Kuneva, ledamot av kommissionen. – (EN) Jag anser att vi med marknadsverktygens hjälp kan förmå producenterna att producera nyttiga produkter. Om det finns en efterfrågan på marknaden så kommer producenterna att möta denna efterfrågan. Vi kan ha åsikter om vad producenterna bör producera, men det är inte precis så som kommissionen bör ta itu med problemet. Det vi kan göra är att se till att det alltid finns fullständig och förståelig information. Kommissionen arbetar mycket hårt med detta för att ha korrekt information om livsmedelsprodukter.

Ni sa att vissa av annonserna är falska eller kan leda till att barn utsätts för fara. Om man till exempel påstår att en produkt kan göra dig frisk eller helt plötsligt kan göra dig tio år yngre (vilket naturligtvis inte är möjligt) så faller det inom mitt ansvarsområde och jag kan ta itu med det med hjälp av direktivet om otillbörliga affärsmetoder. Annars, när ni talar om livsmedels hälsosamma aspekter, måste jag än en gång påminna er om att det faller inom kommissionsledamot Androulla Vassilious ansvarsområde. Hon gör ett utmärkt arbete med att se till att livsmedelsmärkningen blir ordentligt gjord, som innebär att konsumenterna kan fatta sina egna beslut. Det är det som är vårt mål: att konsumenterna är välinformerade. Genom den utbildningskampanj som mitt generaldirektorat också är mycket involverad i kan vi öka medvetenheten på marknaden.

Talmannen. – Fråga nr 39 från **Marie Panayotopoulos-Cassiotou (H-0530/08)**

Angående: Konsumentskydd och utbildning

Som alla vet faller utbildningspolitiken inom medlemsstaternas behörighetsområde. Men trots det här kommer man inte ifrån att produkter som har att göra med lärande, yrkesutbildning och livslångt lärande, är föremål för handel, och till på köpet för gränsöverskridande handel, och att de med andra ord rör konsumenterna. Av den här anledningen vill jag fråga Europeiska kommissionen hur den europeiska politiken för konsumentskydd tar form, detta med avseende på kvalitet och priser.

Meglėna Kuneva, ledamot av kommissionen. – (EN) Kommissionen kan inte fastställa priser eller en utbildningsprodukts kvalitet. Annars tycker jag verkligen att frågan är mycket relevant. Konsumenterna skyddas dock enligt EU:s lagstiftning mot vilseledande eller aggressiva metoder när de köper utbildningsprodukter.

Enligt direktivet om otillbörliga affärsmetoder, som jag precis har talat om, får handlarna inte vilseleda konsumenterna med felaktig eller vilseledande information när det gäller till exempel fördelarna med en produkt, förväntade resultat av dess användning eller resultaten av utförda tester eller kontroller.

Direktivet innehåller också en svartlista över metoder som under alla omständigheter är otillbörliga. Det är förbjudet i hela EU att påstå att en produkt har godkänts eller rekommenderats av ett offentligt eller privat organ (som till exempel att påstå att en bok har godkänts av utbildningsministeriet när så inte är fallet).

Dessutom måste handlarna ge konsumenterna all den information som de behöver för att kunna fatta ett välgrundat beslut. Kommissionen har till exempel tagit emot ett klagomål angående kurser som fanns att köpa på en engelskspråkig webbplats men som sedan levererades på ett annat språk. Underlåtenhet att informera konsumenten om vilket språk kursen hålls på kan anses vara en vilseledande metod. Det är dock upp till de nationella myndigheterna och domstolarna som ansvarar för att genomföra direktivet om otillbörliga affärsmetoder att, med förbehåll för principerna om fri rörlighet i EG-fördraget, avgöra vilken information som är väsentlig från fall till fall enligt EU:s lagstiftning.

Marie Panayotopoulos-Cassiotou, frågeställare. – (EL) Jag tackar kommissionsledamoten för hennes svar. Snedvridna priser i förhållande till produktkvaliteten är ett problem för konsumenterna. Jag talar inte om

att fastställa priset utan om att utifrån ett konkurrensperspektiv definiera förhållandet mellan pris och produkt och om att transportera utbildningsprodukter från en medlemsstat till en annan, samt om gränsöverskridande konsumentskydd.

Har ni någon information om gränsöverskridande skydd när utbildningsprodukter överförs från en medlemsstat till en annan?

Meglana Kuneva, ledamot av kommissionen. – (EN) När det gäller problemen med undervisningsmaterial har vi de europeiska konsumentcentren, vars arbete bygger på lagstiftningen om konsumentskyddssamarbete och som fungerar som goda ambassadörer för konsumenträttigheter i hela Europa.

Om det uppstår en gränsöverskridande tvist mellan en konsument och en leverantör av utbildning, böcker eller material kan konsumenten vända sig till ett konsumentcenter. Om konsumenten inte kan lösa frågan direkt kan konsumentcentret i hemlandet hjälpa konsumenten att hitta en tillfredsställande lösning i det land som utbildningstjänsten eller utbildningsmaterialet härstammar ifrån.

Jag har inte med mig alla uppgifter om alla olika erfarenheter och fall i de olika medlemsstaterna, men jag kan säga att dessa europeiska konsumentcenter sammanträder flera gånger per år. Det är redan ett mycket förbättrat och bra nätverk och de flesta centren är mycket aktiva och kan lösa de problem som konsumenterna kommer med.

Eftersom frågan handlade om utbildningssektorn kan man be centren om information om hur de har löst dessa frågor. Huvudprincipen är dock densamma och förordningen fungerar riktigt bra.

Paul Rübzig (PPE-DE). – (DE) Jag skulle vilja veta hur läget faktiskt ser ut i fråga om e-lärande. Skulle kommissionen när det gäller klagomål kunna upprätta en webbplats som visar vilka institutioner som erbjuder distansutbildningar som är behäftade med problem så att det finns en större öppenhet här?

Reinhard Rack (PPE-DE). – (DE) Om och om igen har vi problemet att väldigt många människor i EU ställer följande fråga: Var är det europeiska mervärdet? Nu ansvarar EU visserligen inte för utbildningsfrågor, men vi ansvarar för kvalitetssäkring och konsumentskyddsfrågor. Där är vi också överens. Skulle det inte vara möjligt här att mycket medvetet rikta sig till skolor och kanske till och med lägre utbildningsnivåer inom ramen för kommissionens allmänna informationsverksamhet? Vi kan med projekt och tävlingar visa hur EU ger ett europeiskt mervärde. Vi skulle därmed kanske – och i samband med föregående fråga – göra de allra yngsta uppmärksamma på frågan.

Meglana Kuneva, ledamot av kommissionen. – (EN) Jag inser och välkomnar det fulla värdet av era förslag och ert bidrag till diskussionen. För att bredda mitt svar något skulle jag vilja säga att vi nu håller på att slutföra den inre marknaden som verkligen är en grundläggande del av EU. Än så länge har marknaden dock varit mycket inriktad på företagande och på att skapa rätt förutsättningar för företagen, och detta med rätta. Nu måste vi dock fullborda det andra steget av den inre marknaden, där konsumenterna känner sig lika välkomna och lika skyddade överallt. Det är 2000-talets konsumentpolitik.

Det gläder mig verkligen att kunna återrapportera till er att utbildning för att öka konsumenternas delaktighet är den första och mycket grundläggande pelaren i konsumentstrategin 2007–2015. Jag kan inte säga mer nu men vi har verktyg som Europe Diary, som är inriktad på just tonåringar, och vi har Dolceta, som är ett komplement till lärarutbildningen, men vi är väldigt beroende av medlemsstaternas insatser.

Vi måste se politiken ur ett subsidiaritetsperspektiv. Det finns länder som är beredda att investera mer i konsumentutbildning och att stödja kommissionens övergripande insatser. Jag har skrivit till alla de berörda ministrarna och bett om deras stöd, eftersom vi är i ett mycket avgörande skede när det gäller att ha en lika välfungerande konsumentmarknad i hela EU.

I framtiden kommer vi att tala mer om hur konsumenterna känner det på den inre marknaden. Det är en mycket grundläggande synpunkt. En annan är att vi måste bli bättre på att, och i större utsträckning, ta itu med konsumenternas klagomål. Vi har ingen gemensam bas i kommissionen för konsumenternas klagomål. Vi får precis som ni många klagomål, varav vissa skickas från parlamentet till kommissionen, från era valkretsar. Vi behöver dock komma fram till hur vi ska ta itu med klagomålen. Kommissionen kan inte upprepa en ombudsmans eller en medlemsstats arbete men om det finns ett ihållande problem på ett eller flera konsumentpolitiska områden så måste vi ta itu med det, bland annat med lagstiftning.

Det finns bra exempel på hur konsumenternas klagomål verkligen kan ändra konsumentpolitikens inriktning. Det som vi försöker göra nu är att samla in den typen av information med hjälp av resultatavlan för

konsumentmarknaden. Den första upplagan av resultattavlan för konsumentmarknaden ägde rum i början av året. Vi har en särskild indikator: konsumenternas klagomål. Vi jämför medlemsstaterna för att se hur många klagomål de behandlar och på vilken typ av områden. Jag väntar spánt på informationen från medlemsstaterna inför nästa upplaga av resultattavlan för konsumentmarknaden i början på nästa år. Steg för steg rör vi oss alltså mot en inre marknad för medborgarna.

Talmannen. – Fråga nr 40 från **Giovanna Corda** (H-0545/08)

Angående: Klagomål från konsumenterna beträffande e-handel

En undersökning som nyligen genomfördes av det europeiska informationscentrumet för konsumenter (European Consumer Centres) uppdagar ett mycket stort antal tvister som involverar konsumenter som handlat on-line (2007 registrerades 2 583 tvister och 8 834 klagomål).

Anser inte kommissionen med hänsyn till e-handels exponentiella utveckling att man bör lansera informationskampanjer för att varna konsumenterna för de risker som denna nya handelsform medför? Bör man inte införa brådskande och effektiva förfaranden för att lösa sådana gränsöverskridande konflikter, särskilt för de vanligaste fallen, det vill säga produkter som inte levereras eller leverans av otillfredsställande produkter?

Meglina Kuneva, ledamot av kommissionen. – (EN) Det här handlar om Internet, som är en mycket viktig fråga. Internet utgör en mycket stor möjlighet för konsumenterna. Det innebär att de får tillgång till bättre information och utvidgar den marknad där de är verksamma. Det innebär att de får tillgång till fler leverantörer och ett större urval.

Redan nu handlar 150 miljoner EU-medborgare – en tredjedel av befolkningen – på Internet. Antalet EU-medborgare som handlar på Internet ökar snabbt, men antalet medborgare som handlar gränsöverskridande på Internet ökar inte i samma takt.

Det visar att kommissionen gör rätt i att ta itu med frågan med hjälp av en rad olika informationsåtgärder, som har att göra med konsumenternas förtroende. Här måste jag nämna den digitala användarhandledningen på Internet som kommissionen håller på att ta fram. Den kommer att publiceras på Internet före utgången av 2008. Som uppföljning till handledningen kan man fundera över att utarbeta riktlinjer om hur man ska genomföra lagstiftningen om de otillbörliga affärsmetoder som börjar dyka upp på Internet.

Ett annat verktyg som vi redan har talat om är Dolceta som är inriktat på att utbilda konsumenterna, till exempel när det gäller distansförsäljning och konsumenternas rätt till ersättning. Det är mycket viktigt att utbilda unga konsumenter som är särskilt aktiva på Internet. Skolkalendern Konsument i Europa, som i år har getts ut i en rekordupplaga på 2,8 miljoner exemplar (och den uppgiften kanske även kan vara intressant för Emmanouil Angelakas) på över 18 000 skolor, innehåller information om Internetanvändning och gränsöverskridande reklamationer.

Strategin för konsumentpolitik 2007–2013 innehåller åtgärder som rör konsumentinformation som en del av dess mål – bättre informerade och utbildade konsumenter. Webbplatsen, nyhetsbrevet *Consumer Voice* och informationskampanjer är kommissionens huvudsakliga verktyg för att informera medborgare och aktörer om konsumentpolitiken. E-handel är ett viktigt tema för kampanjerna i flera nyare medlemsstater.

När det gäller den andra frågan som handlar om konsumenternas möjlighet att hävda sina rättigheter och rätt till ersättning är kommissionen starkt övertygad om att de europeiska konsumenterna måste kunna lita på att de kan hävda sina rättigheter och få ersättning i hela EU för att den inre marknaden ska kunna fungera. Det har redan upprättats en europeisk ram för att de europeiska konsumenterna ska kunna få ersättning vid klagomål som rör e-handel, däribland klagomål som rör olevererade produkter eller leverans av otillfredsställande produkter. Ramen innehåller bland annat nätverket av europeiska konsumentcentrer, kommissionens två meddelanden om alternativ tvistlösning, det nyligen antagna medlingsdirektivet och förordningen om inrättande av ett europeiskt småmålsförfarande.

Kommissionen överväger också om det behövs ett EU-initiativ för att ge konsumenterna möjlighet att väcka kollektiv talan och i så fall vilken typ av initiativ det bör vara. Jag är helt övertygad om att Internet är en ny marknad.

Giovanna Corda, frågeställare. – (FR) Herr talman, fru kommissionsledamot! Ni har redan delvis besvarat den fråga som jag tänkte ställa om problemen vid köp.

Förfarandena är långa, komplicerade och kostsamma. Detta leder till särskilt stor skada eftersom det ofta påverkar dem som är mest missgynnade.

Med tanke på att det finns en lucka i lagstiftningen, anser ni att de europeiska konsumentcentren har möjlighet att delta i dessa förfaranden, kanske kollektivt, men även individuellt, i stället för de skadelidande konsumenterna?

Paul Rübigen (PPE-DE). – (DE) Det handlar helt enkelt om att vi är oroad över våra framtida möjligheter att publicera våra klagomål på ett öppet sätt. Vid upprepade gränsöverskridande verksamheter måste även domstolar och åklagarmyndigheter få tillgång till dem. Tror ni att det är möjligt att upprätta en databas här?

Justas Vincas Paleckis (PSE). – (LT) Fru kommissionsledamot! Ni talade i ert anförande mycket övertygande om utvidgningen av e-handeln och jag är säker på att denna utvidgning sker mycket snabbare i de gamla EU-medlemsstaterna. Jag skulle vilja fråga vad ni gör för att främja e-handeln i de medlemsstater som anslöt sig till EU på 2000-talet, hur konsumenternas rättigheter skyddas och vilka åtgärder som vidtas för att utjämna denna andel. Ytterligare en sak i fråga om missbruk: Är missbruk vanligare i de gamla eller i de nya medlemsstaterna?

Meglana Kuneva, ledamot av kommissionen. – (EN) Förslaget om att låta europeiska konsumentcenter delta i rättgångar för de europeiska konsumenternas räkning är en idé som vi kommer att diskutera i vårt meddelande om kollektiv talan före årets slut. Hittills har vi försökt att ha ett öppet sinne och att lyssna på många olika synpunkter innan vi lägger fram ett slutligt förslag.

Vi behöver verkligen se hela bilden och använda alla de verktyg som vi har till vårt förfogande, inklusive direktivet om förbudsföreläggande, som också är ett av de verktyg som vi kan använda över gränserna i EU.

Jag håller fullständigt med er om databasen, som har mitt fulla stöd. Vi behöver den för att skapa bättre politik och bättre lagstiftning.

Jag är starkt övertygad om att våra lagstiftningsförslag eller våra gemensamma verkställighetsåtgärder alltid måste bygga på bevis.

Jag kommer att fortsätta med verkställighetsåtgärderna i alla de 27 länderna samtidigt – den så kallade upprensningen i frågor såsom flygbiljetter eller ringsignaler. Webbplatser är i regel mycket bra klienter i den här typen av gränsöverskridande verkställighetsåtgärder.

Alla länder är olika. Vi måste ha tillgång till bredband och det måste vara mer än en viss procent av befolkningen som använder den typ av verktyg som de nu använder för att kunna e-handla, vilket i regel är Internet. Jag anser också att vi kan se till att fler får tillgång till Internet genom sammanhållningspolitiken, regionalpolitiken och Sammanhållningsfonden. Nya medlemsstater kommer att ha en unik möjlighet att snabbt komma ikapp och ibland undvika vissa tidigare misstag. De måste ta stora steg.

Om man har bra, målinriktad lagstiftning som är helt harmoniserad i alla medlemsstater kommer det att ha en oerhörd stor inverkan för att öka både konsumenternas förtroende och förbättra deras beteende i alla medlemsstater. E-handel är ett av de verktyg som kan användas för att göra en bättre affär och för att få ett större utbud. Det är inte bara ett marknadsverktyg utan också ett mycket viktigt demokrativerktyg.

Talmannen. – Fråga nr 42 från **Colm Burke (H-0537/08)**

Angående: Resultattavlan för den inre marknaden

Ett fullständigt genomförande av lagstiftningen om den inre marknaden gagnar konsumenterna och företagen runtom i EU. Resultattavlan för den inre marknaden är ett effektivt sätt att åskådliggöra prestandan i respektive medlemsstater när det gäller att genomföra denna lagstiftning. Hur föreslår kommissionen alltså att man ska gå till väga för att se till att resultaten på denna tavla så fullständigt som möjligt tillkännages för konsumenterna och företagen?

Charlie McCreevy, ledamot av kommissionen. – (EN) Herr talman! Jag tackar ledamoten för hans positiva synpunkter om resultattavlan för den inre marknaden. Jag håller med om att vi i stor utsträckning måste informera människor om resultaten på resultattavlan. Alla upplagor av resultattavlan finns på webbplatsen Europa. Pappersversioner har skickats till medlemstaternas permanenta representationer och till kommissionens kontor i de 27 medlemsstaternas huvudstäder. Dessutom skickades det ut kopior till andra EU-institutioner och till nationella förvaltningar. När en resultattavla har publicerats skickas det ut ett

pressmeddelande på 21 språk och resultaten presenteras vid en presskonferens för att se till att de nationella medierna har tillgång till dem.

Colm Burke, frågeställare. – (EN) Herr kommissionsledamot! Tack för att ni tar er an frågan. Jag välkomnar det arbete som har gjorts på området och som handlar om medlemsstaternas uppfattning om EU i allmänhet.

På Irland hade vi ett särskilt problem under debatten om Lissabonfördraget, eftersom vi tenderar att skylla på EU så fort det inträffar någonting negativt. Jag vill bara ta upp ett typiskt exempel på ett område där det inte finns någon återvändo: en medlemsstat som inte genomför ett EU-direktiv. I Wicklow, i mitt eget område Cromane, hade vi för omkring åtta år sedan ett fall där det enligt ett direktiv anslogs medel från EU till den irländska regeringen. Det gjordes emellertid ingenting, vilket ledde till att 50 familjer nu inte kan utföra sitt ordinarie arbete, musselfiske. De lokala tidningarna skyllde på EU. Vi kan inte få någon ersättning ...

(Talmannen avbröt talaren.)

Charlie McCreevy, ledamot av kommissionen. – (EN) Vi har en rad verktyg för att ta itu med dröjsmål med genomförandet av direktiv, som EU:s resultatavla framför allt handlar om. Om medlemsstaten fortsätter att vara sen med genomförandet kan vi naturligtvis som yttersta påföljd gå vidare med fallet. Vi försöker dock att undvika allt detta genom att göra följande: Om en medlemsstat har svårt att genomföra ett direktiv så anordnar vi möten med dem, håller seminarier och försöker att ta itu med specifika frågor och problem som de kan ha. Vi gör således vårt bästa för att försöka att få dem att genomföra direktivet så snart som möjligt.

Jag håller med Colm Burke i det han säger om att det här inte bara gäller Irland utan även andra EU-länder. Alla regeringar har en stark tendens att ta åt sig äran för alla bra saker som sker, även om de kanske inspirerats av EU eller av en idé som härstammar från EU. Jag är säker på att dem av oss som har tjänstgjort i Irlands parlament eller regering också ofta har gjort sig skyldiga till det. När det sedan händer någonting negativt som har någon slags EU-anknytning skyller vi naturligtvis på EU. Jag håller således med Colm Burke om att det bör finnas mer positivitet kring de saker som vi gör här i EU.

När en medlemsstat inte agerar på ett visst område vidtar vi lämpliga åtgärder. Vi försöker dock att undvika det om det går genom att försöka få medlemsstaterna att få ordning på saker och ting så snart som möjligt.

Talmannen. – Fråga nr 43 från **Jim Higgins** (H-0539/08)

Angående: Banksektorn i gränsområden

Kan kommissionen uppge om man kommer att behandla frågan om ytterligare avgifter för ATM och betal- och kreditkort som används i gränsområden, särskilt mot bakgrund av att många banker utför transaktioner på båda sidor av gränsen mellan Nordirland och Irland?

Charlie McCreevy, ledamot av kommissionen. – (EN) Personer som använder betal- och kreditkort i gränsområden kan få betala tre typer av avgifter i samband med kortbetalningar. Dessa är sedvanliga avgifter för användning av kort oberoende av geografisk belägenhet eller medlemsstat, avgifter för valutaomräkning om betalningen sker mellan medlemsstater som använder olika valutor, till exempel euro och brittiska pund, och för det tredje transaktionsavgifter för kontantuttag i en bankomat.

Om vi ser till den första kategorin, det vill säga sedvanliga avgifter för kortanvändare, så är den reglerad på EU-nivå när det gäller betalning i euro. Enligt förordning (EG) nr 2560/2001 om gränsöverskridande betalningar i euro ska avgifterna för gränsöverskridande betalningar i euro mellan två medlemsstater vara desamma som för motsvarande betalningar i euro inom den medlemsstat där kortet utfärdades. Samtidigt omfattas betalningar med kort som är knutna till konton i andra valutor än euro, till exempel konton i brittiska pund, inte av förordningen.

När det görs en betalning i euro mellan en medlemsstat i euroområdet, till exempel Irland, och en medlemsstat utanför euroområdet, till exempel Storbritannien, kan det finnas avgifter för valutaomräkningen vid kortbetalningar. I betalningsdirektivet regleras vilka villkor som ska gälla för valutaomräkningen. Det har emellertid inte genomförts av medlemsstaterna ännu.

Slutligen kan det även finnas en extra transaktionsavgift eller en ytterligare uttagsavgift i privatägda bankomater. Frågan om extra avgifter eller rabatter på ett visst betalningsmedel är enligt europeisk lagstiftning upp till handlaren. Samtidigt finns det ingenting som hindrar medlemsstaterna från att förbjuda eller begränsa

sådana extra avgifter. Detta bekräftas uttryckligen i redan nämnda direktiv om betaltjänster på den inre marknaden.

Kommissionen har därför inte någon rättslig grund att ingripa i frågan om tilläggsavgifter för gränsöverskridande betalningar i Storbritannien och Irland. Kommissionen anser dock att konkurrensen på båda sidor om gränsen kommer att hålla kostnaderna på en skälig nivå. Om aktörerna på marknaden skulle minska eller begränsa konkurrensen ska de behöriga nationella myndigheterna ingripa för medborgarnas bästa.

Jim Higgins, frågeställare. – (EN) I likhet med mig är kommissionsledamoten väl insatt i Irlands situation, där 18 000 arbetstagare varje dag åker över gränsen från ett rättskipningsområde till ett annat och där 5 200 studenter och 1,7 miljoner personer antingen åker över gränsen för att semestra eller handla.

Jag vet att kommissionsledamoten har sagt att det är upp till de nationella regeringarna och att bankerna inte omfattas av förordning (EG) nr 2560/01, men det skulle säkert vara möjligt att införa förordningar för att förbjuda dessa extra avgifter. Vi hade ett mycket bra exempel där er kollega, kommissionsledamot Viviane Reding, kommissionsledamoten med ansvar för informationssamhälle och medier, tog mycket starkt ställning mot mobiltelefonföretagen – och vi kan se hur konsumenterna har gynnats av detta. Det tycks fel att låta det fortsätta, särskilt när det finns systerbanker på båda sidor om gränsen.

Charlie McCreevy, ledamot av kommissionen. – (EN) Jag håller med Jim Higgins om att frågan om extra avgifter eller tilläggsavgifter för gränsöverskridande tjänster ger upphov till viss ilska på en del håll.

Det är dock upp till de nationella myndigheterna att ta itu med frågan eftersom – vilket också bekräftades i det nyligen antagna direktivet om betalningstjänster – de nationella myndigheterna i den kompromiss som vi nådde ville ha kvar ansvaret för frågan. De nationella myndigheterna i de berörda medlemsstaterna kan ta itu med frågan om de vill men just då fanns det inte någon majoritet bland medlemsstaterna för att vidta åtgärder på EU-nivå. Det var så som läget såg ut just då. Som alla saker i det politiska och ekonomiska livet kanske det här kommer att ändras i framtiden.

Så sent som vid debatten om betalningsdirektivet fanns det således inte någon majoritet bland medlemsstaterna för att vidta åtgärder, men vem vet vilka förslag som kommer att läggas fram i framtiden – kanske får vi en majoritet så småningom.

Talmannen. – Fråga nr 44 från **Dimitrios Papadimoulis (H-0553/08)**

Angående: Försäljning av OTE och förkastande av statligt erbjudande

Det grekiska parlamentet har genom en lag godkänt avtalet mellan OTE och Deutsche Telekom, utan att beakta bestämmelserna om skydd av minoritetsaktieägare i direktiv 2004/25/EG <http://www.europarl.europa.eu/sides>. Som argument för detta användes artikel 8.7 i lag 3461/2006 som gör ett undantag från bestämmelsen om offentligt uppköpserbjudande för företag som omfattas av privatiseringsförfaranden.

Anser kommissionen, med tanke på att den grekiska staten, före avtalet ägde endast 28 procent av OTE, att OTE var ett statligt bolag? Hur stor ska den statliga procentandelen vara för att ett företag ska anses vara statligt? Skyddas minoritetsaktieägarnas rättigheter genom ovan nämnda undantag i lagen? Respekteras principerna om klarhet och insyn i samband med offentliga uppköpserbjudanden på gemenskapsnivå? Hur är det i medlemsstaterna – har aktieägare i företag där även staten är delägare färre rättigheter i förhållande till andra företag, i vilka staten inte deltar?

Charlie McCreevy, ledamot av kommissionen. – (EN) Jag vill börja med att understryka att skyddet av minoritetsaktieägares intressen i börsnoterade företag är ett av de främsta målen med gemenskapslagstiftningen om uppköpserbjudanden. Om kontrollen ändras i ett börsnoterat företag bör alla aktieägare behandlas på samma sätt och minoritetsaktieägarna bör skyddas. Kommissionen håller fast vid denna grundläggande princip.

Minoritetsaktieägare i statligt ägda börsnoterade företag ska ha exakt samma rättigheter som minoritetsaktieägare i företag som ägs av privata aktörer. Den principen innebär i regel att personer som får kontroll över ett börsnoterat företag har budplikt i fråga om minoritetsaktieägarnas kapital. Enligt gemenskapsreglerna får medlemsstaterna dock avvika från budpliktsregeln för att ta hänsyn till omständigheter på nationell nivå.

Grekland har utnyttjat denna möjlighet. Enligt grekisk lagstiftning ska budpliktsregeln inte tillämpas i vissa fall. Så är till exempel fallet när ett företag är föremål för ett privatiseringsförfarande. Undantaget är generellt, men problemet finns som vanligt i detaljerna.

Kommissionen ifrågasätter inte att den grekiska nationella telekomoperatören OTE, som ledamoten frågar om, var ett statligt bolag. Även om staten endast ägde 28 procent av bolaget hade den full kontroll över bolaget. Den verkliga frågan här är hur länge ett privatiseringsförfarande kan pågå? I OTE:s fall förefaller privatiseringsförfarandet vara långt. Det förefaller faktiskt vara mycket långt. Förfarandet som uppenbarligen pågår fortfarande inleddes för tolv år sedan. Hur länge kan ett företag undanhållas från tillämpningen av budpliktsregeln i direktivet om uppköpserbjudanden? Den grekiska tillsynsmyndigheten, den grekiska kapitalmarknadskommittén, har beslutat att OTE fortfarande är föremål för ett privatiseringsförfarande och att det därför inte behövde göras något erbjudande till följd av budplikten.

Avslutningsvis måste medlemsstaterna när de avviker från budpliktsregeln ändå iakttä den allmänna principen om skydd av minoritetsaktieägare och se till att de behandlas på samma sätt som majoritetsaktieägare. Det återstår att se hur de grekiska myndigheterna kommer att garantera detta skydd i det aktuella fallet. Därför har jag bett mina avdelningar att utreda huruvida det finns ett sådant skydd och undersöka om de grekiska myndigheterna har följt bestämmelserna i direktivet om uppköpserbjudanden i det här fallet.

Dimitrios Papadimoulis, frågeställare. – (EL) Herr kommissionsledamot! Det är precis det här som är problemet. Jag förstår inte vad ni har letat efter under alla dessa månader. De grekiska myndigheterna bryter mot artikel 3 och 5 i direktiv 25/2004/EG, de bortser från likabehandling och offentligt uppköpserbjudande på de skrattretande grunderna att ett bolag, OTE (Organisationen för Greklands telekommunikationer), i vilket staten har en andel på 28 procent, är ett statligt ägt företag.

Kommer kommissionen fortsätta att bryta mot lagstiftningen och överträda direktivet om likabehandling och skyddet av mindre aktieägare? Herr McCreevy, ni har kanske inte läst direktiv 25/2004/EG, precis som ni inte läste Lissabonfördraget.

Charlie McCreevy, ledamot av kommissionen. – (EN) Som jag har förklarat utreder vi grekisk lag och dess förenlighet med reglerna om den inre marknaden, särskilt med hänsyn till fri rörlighet för kapital och etablering, och om det är nödvändigt kan fallet tas vidare.

Olika kommissionsavdelningar samarbetar i utredningen för att säkra en allsidig analys av situationen. Jag kan försäkra ledamoten, när vi har avslutat vår utredning kommer vi att vidta lämpliga åtgärder om den visar att det finns något som de grekiska myndigheterna behöver stå till svars för. Det är den tillbörliga och lagliga metod vi använder i arbetet med alla medlemsstater, och det är ingen skillnad när det gäller de grekiska myndigheterna.

Vi kommer att fatta de lämpliga besluten när utredningen är klar, och om det på det stadiet anses nödvändigt, gå vidare med den först då.

Talmannen. – Fråga nr 48 från **Georgios Papastamkos** (H-0526/08)

Angående: Synergi för Svarta havet

Ett år har nu förflutit sedan genomförandet av den så kallade synergien för Svartahavsområdet. Anser kommissionen att man lyckats skapa en bred och samordnad strategi för att närma sig området? Föreslår man en utveckling av förbindelserna till sjöss, vägtransporter och korridorer, och föreslår man samarbete på området för energi, parallellt med främjande av en hållbar utveckling där EU:s initiativ spelar den mest centrala rollen? På vilket sätt ämnar man dra nytta av de medlemsstater som finns i området (Grekland, Bulgarien, Rumänien)?

Benita Ferrero-Waldner, ledamot av kommissionen. – (EN) Kommissionen antog en rapport om Svartahavssynergins första genomförandeår den 19 juni 2008. Rapporten innehåller en beskrivning av resultat på en rad olika områden och förslag för att utveckla synergien till en regional samarbetsprocess. Detta innefattar att sätta upp långsiktiga, mätbara mål, att utse länder eller organisationer som kan vägleda och samordna insatser så att dessa mål uppnås, och att inrätta partnerskap på regional nivå för att samfinansiera nödvändiga projekt.

Som kommissionen tidigare konstaterade bidrar de bilaterala riktlinjer som tillämpas i regionen, främst den europeiska grannskapspolitiken, till en strategisk referensram och Svartahavssynergin kompletterar dem på

en regional nivå. Grannskapspolitiken finns på den bilaterala nivån och det här är det första regionala komplementet.

De sektorer som nämns i er fråga ligger högt på kommissionens agenda. Det gäller förslag om att etablera partnerskap för Svartahavsområdet på flera områden inklusive transport och miljö, och de medlemsstater som finns i området främjar aktivt dessa initiativ.

Samordningen mellan kommissionen och de tre medlemsstaterna har förstärkts både genom utvecklingen av synergier och genom arbete med Organisationen för ekonomiskt samarbete i Svartahavsområdet (BSEC).

Den fortsatta utvecklingen av synergier kräver aktiv inblandning av ett växande antal medlemsstater och Svartahavssamarbetspartner, och de senare kan och spelar redan en viktig roll i detta.

Georgios Papastamkos, frågeställare. – (EL) Fru kommissionsledamot! Tack för ert svar. Svartahavssynergier bär en personliga prägel, men ni är också medveten om att Organisationen för ekonomiskt samarbete i Svartahavsområdet (BSEC) nu är en mogen institutionell struktur för regional organisation, dess samarbete intensifieras och utvidgas sannerligen. Särskilt eftersom Europa och Asien möts här, och eftersom de gör det på så många nivåer.

Utöver initiativet till Svartahavssynergier undrar jag över en sak: avser kommissionen att planera strukturen för interregionala förbindelser mellan EU och Svartahavsländerna inom en striktare institutionell ram, så att en form av interregionalt samarbete som garanteras institutionellt uppstår?

Benita Ferrero-Waldner, ledamot av kommissionen. – (EN) Tanken med Svartahavssynergier var att inkludera våra partner i öster; alla partner i öster samt Turkiet och Ryssland. Vi ansåg det vara det rätta eftersom de redan var med i det ekonomiska samarbetet för Svartahavsområdet.

Men ni vet att Europeiska rådet dessutom har bett oss att inrätta ett särskilt partnerskap i öster. Vi kommer att arbeta med det och jag och mina medarbetare kommer under senhösten att föreslå något mer specifikt med bara partner i öster, utan Turkiet och Ryssland. Men jag vill än en gång säga att jag var i Kiev den 13–14 februari där det första ministermötet ägde rum. Ni måste förstå att det var början på konferensen, och det tar förstås tid innan projekt fullbordas och innan det resulterar i verkliga framsteg.

Ni minns säkert hur länge vi har arbetat med Barcelonaprocessen och ni vet hur långsam utvecklingen ofta är. Jag menar att Svartahavssamarbetet å ena sidan fortfarande har potential, men att det också kommer finnas ett snävare utrymme för partnerskapet i öster.

Talmannen. – Fråga nr 49 från **Robert Evans** (H-0533/08)

Angående: EU:s valobservatörsuppdrag

Kommissionen spenderar stora summor pengar på valobservatörsuppdrag runt om i världen och spelar därigenom en mycket värdefull roll i några av de mest utmanande länderna.

Vilka långsiktiga bedömningar av dessa uppdrag gör kommissionen? Hur kan vi bättre hjälpa och stödja länder att ta itu med de brister som upptäckts i ett val för att bistå i den förberedande verksamheten inför ett nytt val?

Benita Ferrero-Waldner, ledamot av kommissionen. – (EN) Jag håller med om att EU:s valobservatörsuppdrag över hela världen är väl använda pengar. Under de senaste åtta åren har EU-observatörer rapporterat från avgörande val och på så sätt bidragit till att minska konflikter om valresultat, eller uppmärksamma områden som kräver omedelbar valreform och politisk reform. Som sådana är de insatser som har inverkan på längre sikt.

Europeiska unionen är nu allmänt ansedd som en av de mest trovärdiga internationella valobservatörerna. Jag vet att Robert Evans själv nyligen kom tillbaka från valet i Sri Lanka. Han har säkerligen åsikter om vad som fungerade väl, och kanske om vad som behöver göras inför framtiden. Kommissionen kommer därför att fortsätta att prioritera EU:s valobservatörsuppdrag, och så länge jag sitter i kommissionen kommer jag att försöka göra det.

Emellertid är valobservation inte, och kan aldrig vara, en fristående händelse. Valobservation i sig är inte ett mål utan ska också bidra till att ta itu med brister i valstrukturen, och på lång sikt även leda till institutionella och demokratiska reformer.

Rapporterna från valobservatörsuppdragen är en viktig utgångspunkt för att ta itu med brister i valsysteem. De har per definition ett långsiktigt perspektiv. I rekommendationerna från valobservatörsuppdragen identifieras ofta möjligheter till förändringar som kan göras av valsysteemen, t.ex. i regelverk eller i hanteringen av val. Uppdragen omfattas alltmer av en bredare strategi för valstöd, vilket ökar den långsiktiga inverkan.

Med hänvisning till andra valobservatörsuppdrag på senare tid, kan jag bekräfta att vi har bidragit med stöd till valkommittéer t.ex. i Rwanda, Kambodja och Jemen. Dessa projekt var en direkt följd av tidigare valobservatörsuppdrag som identifierat en rad brister i valstrukturen. Kommissionen har även i sammanhanget ökat de finansiella bidragen för valstöd avsevärt under senare år, följaktligen utifrån rekommendationer från uppdragen. Det är nu 400 miljoner euro sedan år 2000, så det är en ganska bra summa.

Genom uppföljning av EU:s valobservatörsuppdrag gör kommissionens delegationer i landet också mycket värdefullt arbete för att skapa förutsättningar för valreformer i landet. Något som givetvis chefsobservatörerna bidrar till när de återvänder till landet för att presentera sina slutliga rapporter.

Slutligen, eftersom valreformer ofta är av mycket politisk karaktär är de inte enkla att genomföra utan kräver olika aktörer och kontinuerligt engagemang. Jag anser att parlamentet tillsammans med chefsobservatörerna kan spela, och väldigt ofta spelar en relevant roll när det gäller att ta itu med valreformer genom uppföljning av valobservatörsuppdragen.

Jag uppmuntrar därför även Europaparlamentets ständiga delegationer till olika länder att engagera sig mer i frågan, genom att ta itu med brister i valstrukturen inom ramen för en bredare institutionell och demokratisk förändring. Det har varit temat för ett första seminarium mellan kommissionen och parlamentet och det kommer att hållas ytterligare ett senare i år. Jag tror att det blir i december, mellan kommissionen och parlamentet.

Robert Evans, frågeställare. – (EN) Jag tackar kommissionsledamoten och håller med henne om att valobservatörsuppdragen hör till de nyttigaste åtgärder som EU vidtar. Det är ett arbete som uppmärksammas i de här länderna, och det är nästan utan undantag väl spenderade pengar. Jag är stolt över att ha deltagit i ett antal valobservatörsuppdrag under åren, nu senast i Pakistan. Jag var faktiskt på Sri Lanka för ett delegationsbesök.

Jag undrar om jag får pressa kommissionen lite på en punkt. Under de fyra till fem åren mellan olika valobservatörsuppdrag, erbjuder EU i själva verket hjälp och råd för att ta itu med brister? Eller på områden där vi anser att det behövs förbättring, och där vi kan erbjuda idéer, stöd och kanske finansiering för att försäkra oss om att länder inte upprepar misstag från ett val till ett annat?

Martin Callanan (PPE-DE). – (EN) Herr talman! Jag håller också med Robert Evans om värdet av valobservatörsuppdragen. Även jag hade äran att bli utnämnd av kommissionsledamoten till chefsobservatör i valet som nyligen hölls i Kambodja. Jag anser att uppdraget, liksom alla valobservatörsuppdrag, var till stor hjälp för de kambodjanska myndigheterna när de skulle hålla sitt val.

Min uppmaning till kommissionsledamoten är att hon ser över de resurser som hon har till hands, för att om det är möjligt få ut ännu mer av framtida uppdrag. Jag håller också med om att de utgör en oerhört värdefull åtgärd för att väcka uppmärksamhet. Uppdragen värdesätts högt av länderna där de genomförs, även av de olika statscheferna.

Benita Ferrero-Waldner, ledamot av kommissionen. – (EN) Inledningsvis vill jag säga att rekommendationer på lång sikt och för kommande val är just det område som vi alla bör arbeta tillsammans med.

Det säger jag eftersom några länder har antagit rekommendationerna medan andra inte har gjort det. Rekommendationerna borde dessutom förekomma oftare i våra landsrapporter och i utvärderingar från delegationerna samt från Europaparlamentets delegationer.

Till svar på den andra frågan vill jag säga att vi naturligtvis skulle skicka delegationer till många fler länder om vi hade en mycket större budget, men jag måste göra ett urval. Jag försöker göra urvalet utifrån budgeten som måste täcka Afrika, Asien, Latinamerika och så länge vi är välkomna, de nordafrikanska och arabiska länderna, dit jag anser att vi borde skicka uppdrag oftare, eftersom vi i princip har vår objektivitet att tacka för ett mycket gott anseende.

Talmannen. – Fråga nr 50 från **David Martin** (H-0543/08)

Angående: Israels undanhållande av palestinska skattemedel

Vilka åtgärder har kommissionen vidtagit för att få Israel att upphöra med att undanhålla palestinska skattemedel?

Benita Ferrero-Waldner, *ledamot av kommissionen.* – (EN) Jag antar att ledamoten hänvisar till den försening i de månatliga överföringar av tullintäkter som Israel tar upp för de palestinska myndigheternas räkning. Den senaste förseningen dateras till juni och åtföljdes nästan omedelbart av ett brev från den palestinske premiärministern Salam Fayyad, i vilket han opponerade sig mot den pågående debatten om vidareutveckling av förbindelserna mellan EU och Israel.

Vid det tillfället togs förseningen i överföringen av skatte- och tullintäkter upp på högsta nivå, och jag själv tog upp frågan med utrikesministern.

Jag bad Israel att genomföra den förfallna utbetalningen till palestinierna, och till sist gjordes överföringen en vecka senare än vanligt.

Sedan dess har inga fler fall av försenade överföringar av skattemedel rapporterats till kommissionen.

David Martin, *frågeställare.* – (EN) Jag tackar ledamoten för svaret och för att hon vidtog åtgärder, vilket gjordes efter att jag tog upp frågan. Hon förstår att det är en lång tidsfördröjning från det att en fråga tas upp, till att få svar.

Men jag vill poängtera att de här pengarna är palestinska pengar. Det är inte under några omständigheter Israels pengar som de kan hålla inne. Att hålla inne med dem är detsamma som stöld, och om inte av pengarna så av räntan. Detta används regelbundet som utpressning mot palestinierna och jag hoppas att kommissionen fortsätter att pressa israelerna att, så snart betalningarna förfaller, släppa loss pengarna till palestinierna i stället för att använda dem som ytterligare ett politiskt verktyg.

Reinhard Rack (PPE-DE). – (DE) Det är bra att problemet uppenbarligen kunde lösas snabbt. Bara en fråga, vid flera tillfällen vid den tidpunkten hade vi problem med de palestinska myndigheterna eftersom de möjligen använde medlen på ett sätt som skulle kunna strida mot givarnas syfte. Har man under tiden även ordnat upp dessa problem?

Benita Ferrero-Waldner, *ledamot av kommissionen.* – (EN) För att svara på er första kommentar så har det faktiskt under de senaste åren förekommit stora förseningar beträffande palestinska pengar, och jag håller med er om att det faktiskt är Palestinas pengar. Men när det behövs, och när palestinierna har bett mig, har jag alltid försökt att ingripa personligen för att få loss pengarna. Det kunde ta lång tid och under vissa perioder var det verkligen svårt, men jag försökte alltid. Jag håller med er om att detta måste göras även i framtiden.

ledamot av kommissionen. – (EN) Herr Rack! Jag kan försäkra er helt och hållet om att den metod som vi använder för att skicka våra pengar till palestinierna, den som tidigare kallades tillfällig internationell mekanism (TIM), och nu finansiella mekanismen PEGASE, är utformad för att ge oss full kontroll. Vilket jag anser vara det väsentliga.

För övrigt har nu även israelerna använt sig av ett så kallat centralt konto för statskassan för att överföra israeliska pengar. Med Salam Fayyad som både finansminister och premiärminister, har vi också någon som har världssamfundets förtroende. Vi har emellertid genomfört egna allmänna inspektioner och jag ger frågan mycket uppmärksamhet, i den mån jag personligen kan. Min delegation har byggt upp ett eget system och arbetslag så att inga oegentligheter ska uppstå.

Talmannen. – De frågor som på grund av tidsbrist inte hade besvarats skulle erhålla skriftliga svar (se bilagan).

(*Sammanträdet avbröts kl. 19.10 och återupptogs kl. 21.00.*)

ORDFÖRANDESKAP: MAURO*Vice talman***16. Handel med tjänster (debatt)**

Talmannen. – Nästa punkt är ett betänkande av Syed Kamall, för utskottet för internationell handel, om handel med tjänster (2008/2004(INI)) (A6-0283/2008).

Syed Kamall, föredragande. – (EN) Herr talman! Först vill jag gratulera skuggföredragandena och deras grupprådgivare till deras användbara bidrag till detta betänkande. Jag anser att vi har haft några mycket intressanta debatter och vi har inte alltid varit överens. Men vi lyckades åtminstone föra diskussionerna på ett mycket civiliserat sätt.

Jag vill också tacka sekretariatet för utskottet för internationell handel för deras bidrag, och samtidigt vill jag tacka alla tjänstemän vid Generaldirektoratet för handel för deras användbara råd och förslag.

EU har, som den största exportören av tjänster, helt klart ett stort intresse av att öppna nya marknader för tjänster. Emellertid är mitt personliga intresse för detta ämne mer inriktat på hur tjänster kan användas som ett verktyg för att hjälpa de fattigaste människorna ur fattigdomen.

Men låt oss, innan vi diskuterar det, erinra oss betydelsen av tjänster. Tjänster utgör 75 procent, eller däromkring, (man tvistar om de exakta siffrorna) av EU:s BNP jämfört med bara omkring 2 procent för jordbruket. I Afrika utgör tjänster 52 procent av BNP och håller på att öka, jämfört med 16 procent för jordbruket. Med tanke på dessa siffror är det därför synd att så stor vikt lades vid jordbruket i utvecklingsrundan i Doha, när öppnandet av handel och tjänster faktiskt innebär ett löfte om att många människor kan befrias ur fattigdomen. Därför var jag beredd att godta ändringsförslag som innebar att förhandlingarna om handel och tjänster inte bara skulle tjäna EU:s intressen utan också den ekonomiska tillväxten i de fattigaste länderna.

Vi får inte glömma vad utveckling faktiskt innebär. Därigenom befrias människor från fattigdom, och vi kan uppnå detta genom att uppmuntra företagare att skapa välstånd och arbetstillfällen.

I många av de fattigaste länderna berättar företagare för mig att de har ett desperat intresse av att ta itu med fattigdomen. Men vad de verkligen behöver är banktjänster för att få billigare lån så att de kan utvidga sina företag och anställa fler personer och skapa mer välstånd lokalt. De behöver försäkringstjänster för att se till att de, när deras liv eller företag står på spel och något går snett, har något att falla tillbaka på. De behöver juridiska tjänster för att genomdriva kontrakt som de ingår med sina partner och kommunikationstjänster för att ta reda på det bästa priset på de lokala marknaderna, för att besluta när de ska gå in på dessa lokala marknader och verkligen ta sig in på de marknaderna.

Emellertid bör vi alla erkänna att där regeringarna utan egen förskyllan inte är i stånd att leverera grundläggande tjänster, till exempel inom sjukvård, utbildning och vattenförsörjning, till de fattigaste medborgarna måste företagarna ha en funktion för att fylla i luckorna i tillhandahållandet av tjänsterna.

Tyvärr står handel med tjänster bara för cirka 25 procent av världshandeln, men genom denna handel finns det möjlighet att skapa mycket mer välstånd och fler arbetstillfällen. Men låt oss gå över till några av de kontroversiella punkterna i betänkandet.

En av punkterna i debatten har gällt så kallade tjänster av allmänt ekonomiskt intresse, men vi måste komma ihåg att olika länder definierar dessa tjänster på olika sätt. I vissa länder anser man att hälso- och sjukvård, utbildning och vattenförsörjning endast bör tillhandahållas av staten. Andra har vänt sig till icke-statliga aktörer. I Etiopien, Nigeria, Kenya och Uganda får över 40 procent av människorna i det lägsta ekonomiska skiktet sin sjukvård från privata leverantörer. Självfallet bör vi uppmuntra fler investeringar i dessa sektorer.

Inom utbildning uppmäns jag mina kolleger att studera det arbete som har utförts av professor James Tooley vid universitetet i Newcastle. Han började sin forskning vid det Londonbaserade Institute of Education i tron att privat utbildning var en verklig styggelse. Emellertid upptäckte han snart, kanske genom erfarenhet, att privata skolor kan ge bättre utbildning till de fattiga. När en granskning av statliga skolor i Indien genomfördes stängdes vissa helt enkelt. I vissa skolor infann sig inte lärarna och i ett fall lät en lärare sina elever koka te åt honom hela dagen. De arbetande fattiga människorna protesterade därför. De sparade för att betala för privatundervisning, inte i ett höghus av stål och glas, utan vanligen i något enkelt rum ovanför en affär. Dessa skolor finansierades sedan fri undervisning för fattiga arbetslösa människor.

Jag undrar vad det är för fel med att uppmuntra handel med dessa tjänster när det hjälper de fattigaste? Nu hör jag att vissa ledamöter i parlamentet anser att endast staten kan leverera dessa tjänster och att det bör ske genom monopol. Och även när staten misslyckas eller när staten samlar in otillräckliga inkomster för att leverera dessa tjänster anser de inte att icke-statliga aktörer bör få fylla igen tomrummet. Skulle de hellre se att de fattigaste människorna inte har tillgång till vatten? Skulle de hellre se att de fattigaste människorna inte har tillgång till utbildning? Skulle de hellre se att de fattigaste människorna inte har tillgång till hälso- och sjukvård hellre än att gå till en privat leverantör?

Nästa kontroversiella fråga har gällt suveräniteten. Jag håller med dem som säger att vi inte bör påtvinga våra förhandlande parter öppnandet av handel och tjänster. Men vi måste väl ändå hålla med om att, när ett land bestämmer sig för att avreglera vad vi kanske anser vara till nytta för det allmänna ekonomiska intresset, har vi inte rätt att uppmana dem att inte avreglera sina marknader.

Jag måste emellertid säga att jag är besviken på vissa av mina kolleger. Vissa ledamöter i parlamentet anser att vi bör uppmana utvecklingsländerna att stänga sina marknader. Det får inte handla om privata tjänster kontra statliga. Det får inte handla om lokala leverantörer kontra utländska. Det bör handla om det som fungerar. I stället anser jag att vi alla måste arbeta tillsammans för att riva handelsbarriärer som drabbar de fattiga.

Vi måste arbeta tillsammans för att få slut på de statliga monopol som gör att många av de fattigaste är utan viktiga tjänster, och vi bör alltid vara vänligt inställda till de entreprenörer som vill ta itu med den globala fattigdomen genom att skapa välstånd och arbetstillfällen med hjälp av ökade investeringar i tjänster.

Peter Mandelson, *ledamot av kommissionen*. – (EN) Herr talman! Jag tackar Europaparlamentet för detta betänkande. Som framgår av betänkandet står tjänster för den största andelen av BNP i i-länderna. Liberaliseringen av handeln med tjänster är därför av stor betydelse för vår ekonomiska tillväxt, liksom för utvecklingsländerna, där tjänstesektorn inte är tillräckligt utvecklad.

Jag delar till stor del de åsikter som uttrycks i detta betänkande. De överensstämmer med vår globala europeiska strategi. Den vilar på en ambitiös multilateral dagordning och på en rad omsorgsfullt utformade bilaterala överenskommelser. Vi har helt engagerat oss för utvecklingsdimensionen i den multilaterala handelsdialogen och, vilket bekräftas i betänkandet, vi betraktar ett multilateralt tjänsteavtal som positivt, både med tanke på EU och på de fattigare länderna.

Jag välkomnar att man i betänkandet uppmuntrar en ambitiös nivå av engagemang under de pågående och kommande förhandlingarna om bilaterala och regionala överenskommelser. Vi noterar noggrant rekommendationerna i betänkandet för de olika pågående förhandlingarna, som vanligen rör de sektorer som anses vara viktiga inom vår tjänstesektor.

Tillåt mig att göra en allmän reflektion om förhandlingen om tjänsteavtal som är tillämplig på både bilaterala och multilaterala överenskommelser. Det finns inga snabblösningar i förhandlingar om tjänster, ingen enkel formel som kan tillämpas på alla tjänstesektorer och i alla länder. I dessa förhandlingar måste man ta itu med en komplicerad och ofta detaljerad uppsättning av regelverk som gäller länder i områden som är lika mångfasetterade som de som nämns i sista stycket i ert betänkande – från finansiella tjänster till hälso- och sjukvård eller utbildning. Vi bör göra detta på ett sätt som inte är påträngande, så att tredjeländerna bevarar sin rätt att inrikes reglera de olika tjänstesektorerna hur de vill, samtidigt som de öppnas för försörjning utifrån, om det främjar konkurrensen. Det får inte förekomma någon diskriminering.

Vi erkänner att vissa tjänstesektorer står för en större andel av BNP än andra och att liberaliseringen av deras handel i detta avseende kan ha en större påverkan på vår allmänna välfärd. Om vi prioriterar några särskilda sektorer måste vi emellertid bland andra faktorer beakta den relativa specialiseringen inom olika sektorer i våra EU-länder och regioner.

Låt mig slutligen ägna en tanke åt den multilaterala processen. I ert betänkande välkomnas tillkännagivandet av en konferens om tjänster som en del av utvecklingsagendan från Doharundans förhandlingar på ministernivå. Vi utövade stora påtryckningar inför denna konferens, som ägde rum i Genève i juli. Den blev en relativ framgång. Vi fick inte alla de signaler som vi hade velat höra, men vi hörde tillräckligt för att säga att WTO-medlemmarna och flera av våra mälländer förstod den betydelse vi fäster vid ett tillfredsställande resultat för marknadstillträdet till tjänstesektorn.

Jag har ingen kristallkula där jag kan se hur det kommer att gå med de multilaterala samtalen i utvecklingsagendan från Doha, sedan vi lämnade dem i juli. Vi befinner oss i en situation då en fråga – den särskilda skyddsmekanismen inom jordbruket för utvecklingsländerna – har inneburit en omedelbar orsak

till sammanbrott, även om det finns andra frågor som också behöver lösas. Därför är stödet för förslaget om ett modalitetsavtal överlag mycket bräckligt och inte bara en fråga om att Förenta staterna och Indien ska lösa sina meningsskiljaktigheter på jordbruksområdet. Jag känner det som om vi har en oersättlig, lövtunn vas, ett exempel på utsökt konsthantverk, i våra händer som nu måste bäras härifrån över ett mycket halt golv. En oförsiktig rörelse och allt skulle krossas i många bitar. Vi måste alltså vara försiktiga med de åtgärder vi vidtar. Vi kan inte stå stilla, men det är också svårt att gå framåt.

Vi är redo att återigen engagera oss på en lämplig nivå för att se till att vi inte förlorar vad vi har åstadkommit och som fortfarande är aktuellt. Men det måste finnas ett verkligt politiskt engagemang från andra att delta i en förhandlingsprocess. I detta sammanhang kommer de framsteg som gjordes vid konferensen om tjänster inte att gå förlorade. Signalerna därifrån bidrog till att skapa en viss klarhet i den flexibilitet som våra viktigaste handelspartner har inom tjänsteområdet och detta är värdefulla upplysningar.

Det bästa bidrag vi alla kan ge under de nuvarande omständigheterna i och med sammanbrottet i förhandlingarna i Genève är att vara realistiskt positiva och förklara vilket stort tillfälle vi kan missa, om vi misslyckas helt. Ert betänkande kommer därför lägligt, eftersom det innehåller ett tydligt och balanserat budskap om den betydelse som liberaliseringen av handeln inom ett av de viktigaste områdena av utvecklingsagendan från Doha, nämligen tjänster, skulle ha, både för oss och för våra partner. Jag ser fram emot att fortsätta mitt samarbete och min dialog med parlamentet, både inom detta område och inom andra områden av handelspolitiken.

Olle Schmidt, *föredragande för yttrandet från utskottet för ekonomi och valutafrågor*. – Herr talman! Handel med tjänster har i dag blivit en nödvändighet för alla ekonomier. Det är omöjligt för något land att nå ekonomisk framgång med en dyr och ineffektiv infrastruktur för tjänster. Därför vill jag rikta ett stort tack till Syed Kamall för ett bra och viktigt betänkande.

Producenter och exportörer av textilier, tomater och andra varor kommer inte att vara konkurrenskraftiga om de inte har tillgång till ett effektivt bankväsende, effektiva försäkringsbolag, revisionsbyråer, telekom och transportsystem.

I ekonomiutskottets yttrande betonas att tillträde till finansiella tjänster som mikrokrediter, tillgång till grundläggande banktjänster och internationella banköverföringar är nödvändiga för att enskilda personer i utvecklingsländerna ska kunna komma i gång med ekonomisk verksamhet och starta företag.

Utskottet framhåller också att den finansiella sektorns särskilda karaktär kräver väl avvägda lösningar i en globaliserad värld. Det är också något som kommissionsledamot Peter Mandelson själv var inne på. Om våra partner i förhandlingarna, främst utvecklingsländerna, säger nej till möjligheten att öppna tjänstemarknaderna kommer deras chanser till ekonomisk utveckling att försämrast.

Till er här i församlingen som tvivlar säger jag: se hur era egna länder har utvecklats! En utveckling av varuhandeln har gått hand i hand med en utveckling av tjänstehandeln. Till båtnad, herr talman, för alla medborgare!

Zbigniew Zaleski, *för PPE-DE-gruppen*. – (EN) Herr talman! Bakom den socialistiska attityden till att inte avreglera denna marknad ligger fruktan att staten, om tjänstesektorn övergår i privata händer, kommer att förlora sin makt över den och att någonting skulle kunna gå fel. Femtio år av kommunism har visat att detta inte är fallet. Konkurrenskraftiga tjänster inom turism, finans och transport – för att göra saker tillgängliga – och inom utbildning och yrkesutbildning är en stor utmaning och innebär ett hopp om att kunna hjälpa de fattiga länderna att utvecklas.

Hur uppfattar jag denna hjälp till utveckling, om vi jämför marknaden för varor – konkreta saker – och tjänster? Tjänster är detsamma som människor som ägnar sig åt verksamhet. De erbjuder en chans att förmedla kunskaper. Det handlar inte om att ge bort en fisk utan ett metspö, som vi brukade säga i parlamentet. Dessutom innebär det en chans att frigöra personligt initiativ, nyskapande och mer engagemang i olika verksamheter. Inom tjänstemarknaden finns det också en större förmåga att anpassa sig till kulturella krav, den är flexiblare och kan lättare anpassas till kraven i lokala bestämmelser, som måste efterlevas i varje land. Härigenom kan arbetslösheten minska. På social nivå kan man uppnå större engagemang av människor med olika bakgrunder och från olika sociala klasser.

Vi talar om vatten, utbildning, hälso- och sjukvård och varför skulle vi inte det? De 50 åren av kommunism och de senaste förändringarna i mitt land bevisar att liberalisering är något gott snarare än något ont och jag ger den mitt starka stöd.

Françoise Castex, för PSE-gruppen. – (DE) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Jag vill först tacka föredraganden för hans utmärkta betänkande. Tack vare betänkandet har vi fått tillfälle att föra en ny ingående debatt om handel med tjänster. Vi har kunnat definiera gemensamma åsikter och komma överens om några diskussionspunkter. Vid slutet av debatten och omröstningen kommer vi att se om de utgör allvarliga avvikelser.

Vare sig vi talar om den inre marknaden eller om utrikeshandel är vi överens om att tjänstemarknaden står för den största andelen när det gäller att skapa välbefinnande och för en fjärdedel av världshandeln. Det är möjligt att denna ekonomiska sektor fortfarande har en tillväxtpotential i EU. Det är därför berättigat att inkludera tjänstemarknaden i de bilaterala och multilaterala handelsförhandlingarna. Emellertid måste vi definiera principerna och villkoren för marknaden för handel med tjänster.

Den första punkt som min grupp vill belysa är att man måste göra skillnad mellan tjänstemarknaden och varumarknaden. Tjänster är av flera skäl inte som varor. Först och främst är tjänster inte av samma karaktär, eftersom vissa är knutna till grundläggande behov och rättigheter. Vi har en stark tilltro till behovet av att skilja mellan kommersiella och icke-kommersiella tjänster, vare sig de gäller hälso- och sjukvård eller utbildning. Viktiga tjänster som vatten och energi måste också anses inta en särställning.

Tjänster skiljer sig från varor, eftersom handeln med tjänster ofta direkt innefattar mänskliga strävanden och inte bara faktisk handel med en teknik. Trots att arbetstillfällena kan skapas genom tjänster utgör de också den sektor där vi finner de flesta informella anställningarna och den största otryggheten. Det gläder mig därför att det i betänkandet fastställs att man genom handelsreglerna måste respektera de anställningsnormer som har utarbetats av Internationella arbetsorganisationen (ILO). Våra utvecklingsmål måste också inkludera kampen mot otrygghet och fattigdom.

Slutligen har vi inte glömt bort målen från Doha och den internationella handeln som utvecklingsriktning. Denna tanke förpliktigar oss till att ta hänsyn till medlemsstaternas och utvecklingsländernas skilda intressen när vi överväger tidtabellerna för åtagandena och avtalen om ekonomiskt partnerskap. EU måste ta hänsyn till ländernas utvecklingsstadier, utvecklingstakt och önskingar om när tjänstemarknaderna ska öppnas, framför allt när vissa av deras tjänster avregleras. Jag tänker framför allt på de finansiella tjänsterna. Det är inte fråga om att utöva påtryckning på tredjeländerna om deras sätt att uppfatta och reglera sina tjänster. Dessa länders suveränitet måste respekteras när det handlar om så känsliga frågor som offentliga och finansiella tjänster.

Jag vet inte om vi kommer att nå fullständigt samförstånd i denna fråga. Det är möjligt att detta är ett ämne som skiljer den högra sidan från den vänstra i parlamentet.

Ignasi Guardans Cambó, för ALDE-gruppen. – (ES) Herr talman! I detta betänkande betonas betydelsen av tjänster i våra ekonomier och vikten av att efter hand liberalisera dem.

Sanningen är att det har varit intressant för mig som skuggföredragande att följa denna debatt, där det har bekräftats varför vissa av oss sitter i mitten av kammaren och inte i ena änden och varför vissa av oss sitter här i mitten.

Vad är det som skiljer oss åt, för att uttrycka det milt, från människor som fortsätter att ha en sträng uppfattning om vad tjänster är, vad som kan och inte kan privatiseras, från människor som fortfarande är allergiska mot tanken på att vissa tjänster kan tillhandahållas mycket effektivt av den privata sektorn, ofta mer effektivt än av den offentliga sektorn, ofta till och med oberoende av hur utvecklat landet är, från människor som fortfarande vill tvinga staten att bära en stor börda i de mindre utvecklade länderna, som om svaret på alla deras problem är att staten ska bära ansvaret, utan att ta hänsyn till att detta stora statliga ansvar ofta ligger bakom det stora inflytande som korruptionen har i dessa länder?

En viss underton, en attityd av misstro mot fri konkurrens, fri företagsamhet och möjligheten att medborgare kan ta emot tjänster från samhället genom den fria marknadsekonomin.

Detta är vad vi har hört under denna debatt. Emellertid vill jag också klargöra, och det är därför vi befinner oss i mitten, att vi inte helt delar den känsla som föredraganden ibland förmedlar – trots att han längre fram var generös nog att acceptera ändringsförslag från andra grupper – av att han egentligen inte hyser eller ibland inte har haft tillräcklig lyhördhet för att bedöma vad det allmänna intresset innebär, för att förstå att allt inte är underkastat marknadens regler, att medlemsstaterna naturligtvis måste ha och behålla friheten att skydda vissa tjänster utanför den rena marknaden i reglerad form eller genom att tillhandahålla tjänsterna enbart genom den offentliga sektorn.

Vilka är dessa tjänster? Det kan vi inte säga. Även inom EU är vi oeniga om vad det allmänna intresset är. Det finns olika lösningar på fördelningen av de offentliga och privata sektorerna inom avfallshanteringen, utbildningen, begravnings tjänster, kyrkogårdar, kollektivtrafiken och posttjänsterna även inom EU. Emellertid bör man inse att tjänster som till exempel utbildning och hälso- och sjukvård har en dimension som inte enbart kan överlämnas till privata företag.

Låt oss därför främja liberaliseringen av tjänster. Vi måste inse att vi därigenom förbättrar de tjänster som medborgarna tar emot. Det är viktigt för EU att ta initiativet till detta i alla handelsavtal, framför allt med tanke på sammanbrottet av Doharundan – vi vet inte om det är tillfälligt eller permanent – och av den multilaterala ramen i sin helhet inom detta område.

EU har därför ett stort ansvar för att kräva denna ökning, för att i praktiken tvinga igenom liberaliseringen av tjänsterna, även i mindre utvecklade länder, samtidigt som vi naturligtvis respekterar deras frihet och förståelsen av att detta måste åtföljas av – och jag slutar här, herr talman – ett mycket strängt regelverk. I många fall måste liberalisering åtföljas av ett regelverk och klara bestämmelser för att respektera varje medlemsstats frihet och självständighet att besluta om vad som för dem av tradition, den verklighet som rör befolkningen eller situationen i landet, bör fortsätta att vara en del av den offentliga sektorn.

Cristiana Muscardini, för UEN-gruppen. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Som talesman för gruppen Unionen för nationernas Europa skulle jag först vilja gratulera Syed Kamall till hans utmärkta arbete. Som han själv erkänner är tjänstesektorn den viktigaste sektorn i nästan hela världen. Till och med i Afrika och Asien utgör tjänstesektorn den största andelen av BNP. Emellertid måste denna strategiska sektor nu bli drivkraften till ekonomisk tillväxt, framför allt i länder där det fortfarande är brist på utveckling.

Det är bra att betänkandet innehåller kommentarer om den betydelsefulla tillväxten av handeln med tjänster som en drivkraft till ökad välfärd och stabilitet, framför allt för länder som fortfarande behöver utvecklas. Handeln med tjänster innebär också kunskapsöverföring mellan länder och medborgare. Friheten att bedriva sådan handel är, förutsatt att den regleras av gemensamma och respekterade regler, därför grundläggande för alla tillväxtstrategier. Ingen får emellertid försöka exportera eller importera modeller för andra – varje utvecklingsland måste välja den rätta tidsplanen för sin egen tillväxtförmåga.

Därför måste man, på den nya vägen till liberalisering, ta hänsyn till att regeringarna måste tillgodose medborgarnas behov och inte – som ofta tyvärr har hänt i Afrika – sälja möjligheten att tillhandahålla tjänster till offentliga företag som är knutna till regeringarna i andra länder, när de inte kan förse sitt eget folk med grundläggande tjänster såsom vatten eller energi, eftersom det uppenbarligen då finns en risk för ekonomiska och politiska problem och säkerhetsproblem, även på internationell nivå.

Misslyckandet med Doharundan har tyvärr varit ett straff för alla. Det gäller Europeiska unionen, i-länderna, men framför allt – anser vi – de fattigaste länderna. Därför kan vi förhoppningsvis med detta betänkande sända ut ytterligare ett starkt budskap om att vi än en gång slår in på en väg som leder mot en harmonisk utveckling av hela samhället.

Caroline Lucas, för Verts/ALE-gruppen. – (EN) Herr talman! Låt mig börja med att tacka föredraganden för hans öppenhet och samarbete. Emellertid kommer vår grupp trots allt inte att kunna stödja detta betänkande i morgondagens omröstning, delvis på grund av påståendet att handel med tjänster i huvudsak är exakt detsamma som handel med varor. Som Françoise Castex redan har sagt förhåller det sig inte så. Vi kan inte hålla med om det, inte minst därför att det för att handla med tjänster nästan alltid krävs förändringar av den nationella lagstiftningen eller genomförandebestämmelser som ofta rör själva kärnan i ett samhälles sociala struktur, framför allt om det handlar om grundläggande tjänster som människor är beroende av.

Det strider också mot tecknen på att WTO-medlemmarna själva allt mer skiljer mellan handel med varor och handel med tjänster. Vid WTO:s senaste ministermöte i Genève för bara några månader sedan i juli skickade en grupp latinamerikanska länder runt ett förslag om att områden som hälso- och sjukvård, utbildning, vattenförsörjning, telekom och energi fullständigt skulle lyftas ut från WTO, på grundval av att de i huvudsak är offentliga tjänster och att de är mänskliga rättigheter som inte får behandlas som handelsvaror. Slutligen ges i betänkandet på ett mycket selektivt sätt några positiva nationella exempel på liberalisering och grundläggande tjänster, men det sägs ingenting alls om de många förödande exempel som lika väl kunde ha citerats och som vi också måste komma ihåg.

Den fråga jag vill koncentrera mig på är problemet med liberalisering av finansiella tjänster. Ingen fråga har dominerat rubrikerna mer i år än den globala finanskrisen. Det anses allmänt att den har underblåsts genom bristen på adekvat reglering av finansmarknaderna. Men under WTO-förhandlingarna försöker de rikare

länderna få till stånd ytterligare avreglering och liberalisering av finansmarknaderna, och i betänkandet stöder man helt detta förslag. Det förefaller mig något ironiskt att generaldirektören för Världshandelsorganisationen, Pascal Lamy, har begärt att WTO-agendan ska avslutas som en lösning på den globala finanskrisen, när WTO:s nuvarande politik, objektivt sett, troligen på ett mycket bättre sätt skulle bidra till ytterligare finansiell stabilitet.

Jag är besviken på att alla våra ändringsförslag har förkastats. Det skulle ha krävts åtminstone ett uppehåll i den ytterligare liberaliseringen av de finansiella tjänsterna tills det ekonomiska stabilitetsforumet har utfärdat sina rekommendationer om grundläggande nya bestämmelser, såsom kapitalkrav och gränsöverskridande likviditet. Detta är bara en enkel begäran om att vi bör invänta detta. Av denna anledning har vi åter lagt fram dessa ändringsförslag och vi ber er att stödja dem.

Helmuth Markov, för GUE/NGL-gruppen. – (DE) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Samförståndet i betänkandet består i övertygelsen att ett multilateralt system av normer och förordningar är viktigt och nödvändigt, att det inte får finnas några motsägelser mellan handel och utveckling och att EU, med tanke på unionens ekonomiska betydelse, har ett särskilt ansvar för att skapa internationella ekonomiska förbindelser.

Det finns emellertid grundläggande strategiskillnader. Det är onekligen framför allt viktigt att förbättra den globala tillgången, kvaliteten och valet av tjänster, framför allt i utvecklingsländerna. Detta kan emellertid inte åstadkommas med ett generellt koncept av konkurrens, liberalisering och privatisering, framför allt inte inom de offentliga sektorerna (vatten, hälso- och sjukvård, utbildning, energi och passagerartransport).

Den avregleringsstrategi som kommissionen bedriver i multilaterala och alltmer också i bilaterala förhandlingar är ett ännu mindre lämpligt sätt att stimulera en global hållbar utveckling, eftersom man genom detta huvudsakligen inriktar sig på globalt tillträde för europeiska företag som verkar på ett gränsöverskridande sätt och alltför lite koncentrerar sig på de små och medelstora företagen.

Ytterligare en punkt: EU skulle vilja ingå frihandelsavtal, som också gäller utländska investeringar, med länder som Kina, Korea, Indien samt Asean- och AVS-länderna. Tyskland inför däremot för närvarande en lag genom vilken andelen utländska röster i ett tyskt företag kan begränsas till högst 25 procent. När man i Bolivia ansåg att den avsevärt högre andelen utländskt kapital i landets naturgasproduktion måste begränsas gav Europa upp ett ramaskri.

Min grupp är övertygad om att varje land självt måste besluta när, enligt vilka regler och i vilken utsträckning det vill öppna sig för global konkurrens. President Oscar Arias sa i dag: Vi behöver en asymmetrisk strategi. Det är det viktigaste.

Georgios Papastamkos (PPE-DE). – (EL) Herr talman! Som föredraganden och kommissionsledamot Peter Mandelson har sagt är tjänster en av de mest dynamiska sektorerna både i den europeiska och i den globala ekonomin. Emellertid måste vi erkänna att det finns ett stort utrymme för att stärka den internationella handeln med tjänster, med de fördelar detta skulle ge, både för företagen och ännu mer för konsumenterna.

När det gäller exporthandeln är tjänstesektorn också särskilt viktig för utvecklingsländerna. Det gradvisa öppnandet av deras marknader som grundas på principen om differentierad behandling kan bidra till överföring av teknik och kunskaper och till en förbättring av deras infrastrukturer.

De viktigaste målen för EU är att åtminstone upprätthålla det nuvarande läget när det gäller tillträde till marknaderna och att de avregleras ytterligare. Vad som krävs är, enligt min åsikt, en minskning av de hinder som de europeiska företagen möter och en garanti för större öppenhet och förutsägbarhet på de utländska marknaderna.

Anbudsnivån och det allmänna förloppet av WTO-förhandlingarna inom tjänstesektorn har hittills varit nedslående. Bilaterala eller interregionala förhandlingar om ambitiösa frihandelsavtal blir alltmer ett nödvändigt tillägg till det multilaterala ramverket, framför allt sedan förhandlingarna misslyckades i juli.

I förhandlingarna om ytterligare öppnande av marknaderna kommer det att bli nödvändigt att garantera bestämmelserna för EU och dess handelspartner, framför allt inom områdena för allmänna tjänster och tjänster av allmänt intresse.

Carlos Carnero González (PSE). – (ES) Herr talman! Jag vill säga till Zbigniew Zaleski och Ignasi Guardans att det, som bekant, finns en berömd målning av Goya med titeln "Förnuftets dröm producerar monster"

och ibland kan drömmen om liberalisering, med marknadens stränga regler, producera ineffektivitet och ojämlikhet. När vi talar om tjänster måste vi hålla detta i minnet.

Låt oss till exempel föreställa oss ett fattigt land där utbildningen inte fungerar väl, och att man beslutar att externa aktörer ska gå in under förevändning att förse barnen i detta land med kvalitativ utbildning. Hur kan vi vara säkra på att dessa privata företag inte gör detta i syfte att bli ett monopol eller ett oligopol eller för att fastställa priser som inte är tillgängliga för konsumenterna, i detta fall eleverna, och i slutändan tillhandahålla lågkvalitativ utbildning? Vem kan försäkra oss att detta inte sker? Det är nämligen fullt möjligt. I så fall skulle vi inte befinna oss i en situation av fri konkurrens, utan i en situation med helt reglerad konkurrens som ligger i privata händer.

Vi måste därför säga ett mycket tydligt ja till privatiseringen av handeln med tjänster, samtidigt som vi skiljer mellan offentliga tjänster och tjänster av allmänt ekonomiskt intresse och ser till att kriterierna och reglerna om tillgänglighet och kvalitet är uppfyllda och naturligtvis att de sociala kriterierna är tydligt närvarande.

En förstärkning av ekonomierna innebär en förstärkning av medlemsstaterna – de som är öppna för marknadsreglerna, men utan att medborgarna ska behöva bli beroende av dem som kan tillämpa dem bättre.

Mieczysław Edmund Janowski (UEN). – (PL) Herr talman, herr kommissionsledamot! Jag vill tacka Syed Kamall för hans utmärkta betänkande. Mina gratulationer!

Det bör betonas att marknadstillträde och frihandel med tjänster är av grundläggande betydelse för den ekonomiska tillväxten och för att minska arbetslösheten. Våra stater och regioner gynnas genom denna lösning. Denna fördel gäller också våra partner utanför EU, framför allt de fattiga länderna. Förhandlingarna inom ramen för Dohaagendan bör leda till uppkomsten av ett harmoniserat tjänstepaket, inklusive finansiella tjänster, ett område där EU är mest öppet och tydligt.

Denna öppenhet bör emellertid förenas med ömsesidighet och respekt. I detta sammanhang bör vi också titta på de så kallade skatteparadisen. När förordningar antas bör man tänka på behovet av att uppmuntra konkurrensen och på detta sätt sänka priserna och höja kvaliteten på tjänsterna, samtidigt som man bekämpar korruptionen och marknadsmonopoliseringen.

Här vill jag betona att handeln med tjänster allt oftare inbegriper högteknologi, IT, kulturvaror, etc. Tjänster som tillhandahålls via Internet kräver särskild omsorg. Immaterialrätter och personligt dataskydd måste garanteras och det måste finnas skydd mot bedrägerier, handel med pornografi och annan brottslig verksamhet. För ett åldrande samhälle och för de funktionshindrade krävs det alltmer hälso- och sjukvårdstjänster. Vi måste därför räkna med ett ökande antal invandrare som arbetar inom dessa områden. Den nuvarande politiska situationen bör också göra att vår uppmärksamhet riktas mot tjänster inom energi och kommunikationer.

Vi har hört att tjänster utgör en mycket stor andel av BNP överallt i världen. Den globala handeln med tjänster ser ut att växa och står redan för en fjärdedel av tjänsterna. Låt oss därför hoppas att vi kan lyckas skapa ett system med tydliga och rättvisa regler genom vilka vi garanterar att alla parter behandlas lika. Det kommer inte att bli lätt, men vem har sagt att vi bara ska ägna oss åt lätta uppgifter?

Jens Holm (GUE/NGL). - Syed Kamall kräver långtgående öppnande av utvecklingsländernas tjänstemarknader. Det är dessvärre helt i linje med EU:s nuvarande handelspolitik. Kamall vill exempelvis att det som i dag sköts av lokala företag eller offentlig sektor i utvecklingsländerna ska få konkurrens av multinationella europeiska företag.

Det här är en politik som redan har prövats i Europa. Mitt hemland Sverige var ett av de första länder som avreglerade marknaderna för energi, el, tåg och post. I dag ser vi resultatet: höjda priser, sämre underhåll, och också ofta sämre service. Ett fåtal monopolföretag kan nu ta ut exempellösa vinster på det som tidigare ägdes gemensamt.

Är det här en utvecklingsmodell vi bör sälja till tredje världen? Nej! Tack och lov finns det länder som gör annorlunda! Norge, som står fritt från EU, har dragit tillbaka alla krav inom ramen för GATS på liberalisering av fattiga länders tjänstesektorer. Överlag har Norge höjt sin röst mot den laissez faire-politik som EU driver inom WTO. Det är hoppningivande. EU borde sätta de fattiga ländernas behov först, i stället för att ropa på avregleringar och privatiseringar.

Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE-DE). – (ES) Herr talman! Jag vill gratulera min kollega Syed Kamall till hans betänkande. Han belyser behovet av att utveckla en internationell tjänstemarknad där hänsyn tas

till de olika situationerna för utvecklingsländerna, utan att glömma att villkoren måste vara rättvisa för alla parter.

Å ena sidan finns det en stor potential för EU att öppna sin tjänstesektor för nya marknader, där denna sektor har en stor komparativ och konkurrenskraftig fördel på global nivå: genom utvecklingen av nya kanaler för sektorn, ett av EU:s viktigaste verktyg för att möta utmaningen med globaliseringen.

Å andra sidan medför tjänstesektorn många fördelar för utvecklingsländerna.

Det handlar först och främst om att dra nytta av EU:s kunskaper och färdigheter inom detta område, som utvecklingsländerna behöver för att utveckla sina egna ekonomier, framför allt inom grundläggande och tvärvetenskapliga sektorer, till exempel finansiella tjänster. Därigenom skulle överföringen av teknik från europeiska institutioner och företag underlättas. Existensen av en gynnsammare ekonomisk ram skulle skapa en "kedjereaktion" av investeringar från andra delar av världen. Därför skulle vinsterna för deras ekonomier mångdubblas.

För det andra skulle framstegen i förhandlingarna bidra till att förbättra villkoren, både för dem som vill tillhandahålla tjänster och för de företag som vill etablera sig i EU.

I betänkandet vill jag belysa behovet av att ILO:s grundläggande regler efterföljs, framför allt när det gäller barn- och tvångsarbete, eftersom det naturligtvis måste finnas öppenhet kombinerad med asymmetri, samtidigt som reglerna för rättvis konkurrens och rent spel respekteras. Samtidigt får vi aldrig glömma våra företags intressen.

Vi måste efterlysa ett större engagemang, framför allt från de stora tillväxtekonomierna Kina, Indien och Brasilien, hela tiden inom Världshandelsorganisationens ram. I betänkandet nämns specifika situationer med olika handelsblock, till exempel Sydostasiatiska nationers förbund (Asean), Gulfstaterna, Indien och Korea. Men det saknas ett område, vars utvecklingsnivå och ekonomiska situation är idealiska för utvecklandet av vår tjänstesektor. Jag talar om Mercosurländerna, och bland dem framför allt Brasilien. Jag var föredragande i parlamentet för ett betänkande om läget i förhandlingarna med detta land. Trots att det inte uttryckligen framkommer i betänkandets huvudpunkter ville jag därför nämna det, så att det också skulle inkluderas.

Glyn Ford (PSE). – (EN) Herr talman! Jag vill tacka min kollega Syed Kamall för det enormt stora arbete han har lagt ned på detta betänkande om handel med tjänster, men tyvärr kan jag inte oreserverat gratulera honom till hans arbete, eftersom jag på ett grundläggande sätt är oense med honom om vissa delar av hans strategi.

Nyckelfrågan är tjänster av allmänt ekonomiskt intresse. Här brukar vi i Europaparlamentet mellan den socialdemokratiska gruppen och gruppen för Europeiska folkpartiet (kristdemokrater) uppnå en kompromiss, där den politiska balansen mellan krafterna i denna institution återspeglas. Men vid detta tillfälle har vi tyvärr inte lyckats nå en kompromiss. I själva verket har vi hört vissa kommentarer från Syed Kamalls kolleger där det antyds att vissa av hans egna gruppledamöter, de som har ett mer utvecklat socialt samvete, vrider sig och känner sig ganska illa till mods med den hållning som har intagits av föredraganden.

Detta måste vara det mest liberala betänkandet – och jag säger det, om det skulle föreligga något missförstånd, med ordets nedsättande innebörd – som utskottet för internationell handel har lagt fram i kammaren. I betänkandet görs ingen skillnad mellan kommersiella och icke-kommersiella tjänster och jag och en stor majoritet av min grupp kommer endast att kunna rösta för Syed Kamalls betänkande om ändringsförslag 2, ändringsförslag 11 och framför allt ändringsförslag 5 antas, vilket kommer att göra att allmänna, tillgängliga offentliga tjänster av hög standard skyddas för alla människor.

Reinhard Rack (PPE-DE). – (DE) Herr talman! Tjänster är en viktig del av vår ekonomiska framtid. Detta gäller inte bara för de högutvecklade ekonomierna här i EU, utan också och framför allt för de så kallade utvecklingsländerna. Eftersom det förhåller sig så måste vi visa att den avreglering vi har uppnått tidigare inom sektorn för godstransporter också är vårt mål för tjänstesektorn. Det är kanske ännu viktigare här i många avseenden.

Både föredraganden Syed Kamall, som vi tackar för betänkandet, och Zbigniew Zaleski har visat vad som är möjligt inom tjänstesektorn: kunskapsöverföring, bättre kvalifikationer, fler arbetstillfällen och bättre infrastruktur. Det är sådant vi alla bör stödja gemensamt. Om vi ser på frågorna ur denna synvinkel bör vi omfatta många av de ideologier som vi har kämpat om här i Europa under de senaste åren och århundradena utan att blicka bakåt alltför mycket.

Vi säger ja till speciella behov inom vissa sektorer men nej till dessa "surrogatstrider" som vissa ledamöter av parlamentet vill utkämpa bakom ryggen på utvecklingsländerna.

Harald Ettl (PSE). – (DE) Herr talman! Vi vill alla ha öppna gränser för tillhandahållandet av tjänster. Jag skulle vilja ta upp två punkter i samband med detta. År 2006 klargjorde EU sin ståndpunkt om tillhandahållande av offentliga tjänster och gjorde inte ens det känsliga området med offentliga tjänster till föremål för öppen konkurrens.

Nu görs det naturligtvis ett försök enligt allmänna tjänsteavtalet (GATS) att bakvägen avreglera denna känsliga sektor. Vi kan inte tillämpa samma strategi här som för kommersiella tjänster. Motsatsen gäller naturligtvis också för utvecklingsländerna. EU får inte utöva påtryckningar på utvecklingsländerna i den här frågan och tvinga dem att avreglera de offentliga tjänsterna. De måste själva kunna besluta om de vill göra det.

Ytterligare en känslig punkt gäller den finansiella tjänstemarknaden. Sedan 1980-talet har de finansiella tjänstemarknaderna utmärkts av enorma tillväxtspurter i de mest omfattande globaliserade marknadssektorerna, även för finansiella transaktioner. Valutamarknaderna har en årlig omsättning på 360 000 miljarder US-dollar. Deltagande i globalt expanderande marknader är naturligtvis en ekonomisk frihet och utvecklingsländerna är därför mycket sårbara för yttre chocker. Vid avregleringen av de finansiella tjänsterna bör man därför [ta hänsyn till] utvecklingsstatus för den speciella ...

(Talmannen avbröt talaren.)

Zbigniew Krzysztof Kuźmiuk (UEN). – (PL) Herr talman! Det är två frågor i denna debatt som jag skulle vilja uppmärksamma. För det första stod tjänstesektorn i EU 2007 visserligen för upp till 75 procent av BNP och exporten av tjänster från EU utgjorde mer än 28 procent av den totala världsexporten, men det finns fortfarande många hinder för det fria tillhandahållandet av tjänster inom själva EU av tjänsteleverantörer från de nya medlemsstaterna. Jag vill uttrycka en förhoppning om att EU inom den närmaste framtiden kommer att ta några viktiga steg framåt i denna fråga.

För det andra bör man göra starkt motstånd mot de lösningar som föreslås i betänkandet varigenom EU, som en part i WTO-förhandlingarna, ensidigt bör minska utbetalningarna och stödet till jordbruket för att, som det sägs, få en belöning i form av extra vinster från handeln med tjänster. Denna strategi, som redan har tillämpats av EU många gånger, har lett till en inskränkning av produktionen och ibland till och med till nedläggning av många sektorer av jordbruksproduktionen inom EU, vilket har gjort att livsmedelssäkerheten för EU-länderna har försvagats avsevärt och under de senaste månaderna också har lett till markant ökade priser på råvaror från jordbruket.

Roberto Fiore (NI). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag vill uppmärksamma er på att det har varit tal om att avreglera banksystemet, men vi vet alla att det efter Basel II dök upp ett monopol inom denna sektor och vi såg hela företaget, hela ekonomiska enheter, utplånas som ett resultat av monopoliseringen av det finansiella systemet.

Därför anser jag att vi på något sätt måste återuppliva det gamla systemet, det kooperativa systemet, som på landsbygden och i många andra delar av EU har varit den livsnerv som fått små privata initiativ och familjeföretag att växa. Låt oss tala och handla i verkliga termer av avreglering i stället för monopol i denna ytterst viktiga banksektor, som berör livsbetingelserna för familjer och företag i hela EU.

Paul Rübig (PPE-DE). – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Jag anser att små och medelstora företag är särskilt efterfrågade även inom området för finansiella tjänster. Vi har 25 miljoner företag i EU. Jag anser att många av dem säkert skulle kunna få motsvarande framgång på den internationella marknaden.

Slutligen är en av de grundläggande frågorna, till och med i de minst utvecklade länderna, också hur inkomster kan skapas. Kommissionsledamot Peter Mandelson anser därför att det är särskilt viktigt att inte ge vika i WTO-förhandlingarna utan att skapa ny drivkraft här. Vi behöver handelslättnader, vi behöver motsvarande engagemang och jag hoppas att vi snart ska åstadkomma detta.

Peter Mandelson, ledamot av kommissionen. – (EN) Herr talman! Jag har absolut för avsikt att beslutsamt gå vidare i förhandlingarna för att avsluta världshandelsavtalet Doharundan. Det är mycket viktigt och jag är tacksam för att ledamoten betonade detta.

Jag hade egentligen inte för avsikt att kommentera eller besvara några frågor i denna debatt. Anledningen till att jag gör det är att jag anser att det i vissa av bidragen inte bara finns uppenbara missuppfattningar om tillhandahållandet av tjänster under 2000-talet, framför allt bland utvecklingsländerna, utan att dessutom

en falsk ideologisk gräns har framträtt genom anmärkningar från vissa av dem som har bidragit till denna debatt mellan vad de kallar "kommersiella" och "icke-kommersiella" tjänster. Eftersom jag tillbringar större delen av min tid på resa i världen och i utvecklingsländerna förbleknar denna åtskillnad och denna ideologiska gräns alltmer utan att efterlämna något spår. Som Caroline Lucas har antytt förhåller det sig inte så bland WTO-medlemmarna att utvecklingsländerna i allt större utsträckning ser handeln med tjänster som något helt annorlunda och avgränsat från handeln med varor. Exakt motsatt utveckling sker inom Världshandelsorganisationen och i handelsförhandlingarna. Utvecklingsländerna tar i allt större utsträckning upp handeln med tjänster i dessa förhandlingar. Jag anser att det är fel – och jag talar i egenskap av socialdemokrat sedan många årtionden som, enligt min förhoppning, har utvecklat ett socialt samvete – att lägga fram ett förslag om tjänster enligt vilket statligt tillhandahållande är bra och privat dåligt. Detta är inte bara ett föråldrat sätt att tänka, det strider mot utvecklingsländernas intressen och mot själva behoven hos de fattigaste av dessa länder och dessa samhällen, som vi borde försöka stötta med våra värderingar som européer och med våra europeiska principer.

Därför hoppas jag verkligen att vi, om jag i all respekt får föreslå det, inte kommer att följa och inte förstärka denna märkliga ekvation att man kan ställa de fattigaste människornas behov i främsta rummet genom att förvägra utvecklingsländerna möjligheten att försörja konsumenterna mer effektivt och billigare inte bara med vatten-, energi- och telekomtjänster utan också tillhandahålla sjukvård och utbildning genom att använda investeringar, teknologi, god förvaltning och teknik från en mängd internationella källor på konkurrenskraftig grund.

Detta innebär förvisso inte att dessa tjänster därför ska vara okontrollerade. Jag stöder inte monopolistiskt uppträdande, prisreglering och karteller, utan detta rör innebörden i vad ledamoten sa. Kontroll av de nationella regeringarna i utvecklingsländerna är naturligtvis väsentligt när det gäller dessa tjänster, men låt oss för all del inte skapa eller stödja vad jag anser vara en falsk ideologisk gräns mellan det kommersiella och det icke-kommersiella. Båda är lika välgrundade, om de regleras rätt och på lämpligt sätt tjänar behoven hos människor som är i desperat behov av mer tjänster av detta slag, som tillhandahålls på ett effektivare och i många fall billigare sätt.

Syed Kamall, föredragande. – (EN) Herr talman! Jag vet faktiskt inte var jag ska börja, eftersom alla har varit så vänliga. Jag tackar alla för deras bidrag till debatten och välkomnar varje bidrag.

Under de få minuter som jag har tilldelats vill jag nämna några av de frågor som har tagits upp. Det är inte ofta jag reser mig för att tala, så jag ber er att ha lite överseende med mig.

Helmuth Markov har talat om "en storlek som passar alla". Det har klargjorts i detta betänkande att vi, samtidigt som vi inte bör tvinga andra länder att avreglera, inte heller bör påtvinga andra länder protektionism eller statliga monopol. Det är den åsikt jag har försökt framföra och därför är det långt ifrån en "storlek som passar alla". Vi erkänner att det finns många lösningar för olika länder, men vi måste låta dem välja om de vill liberalisera. Många människor i fattiga länder har sagt till mig att de är dödströtta på att inte få välja, att vara tvungna att gå till ett statligt monopol som levererar dåliga tjänster eller till ett privat monopol som de alla vet har anknytning till den styrande eliten. Vad de verkligen vill ha är först och främst tillgång till tjänster eller ett val genom vilket de kan få någon slags tillgång.

När det gäller en paus i avregleringen av de finansiella tjänsterna är det skillnad mellan finansskrisen ur global synvinkel och dåliga lån och dåliga skulder. Fattiga afrikanska företagare har sagt till mig att de vill ha tillgång till kapitalmarknaderna för att låna pengar till inköp av en traktor så att de kan ploga sina åkrar och skapa mer välbefinnande lokalt. Låt oss därför ge dem denna möjlighet och tillgång till kapital.

Slutligen kritiserades jag skarpt av min kollega Glyn Ford, vilket jag faktiskt uppfattar som en komplimang. Jag är mycket glad att höra att detta är "det mest liberala betänkandet" och jag hoppas att det en dag kommer att stå på min gravsten – men inte omedelbart. Jag vill påpeka att det är skillnad mellan ett socialt samvete och ett socialistiskt samvete. Ett socialt samvete innebär att man ser på det som verkligen fungerar och hur vi ska kunna hjälpa de fattiga, snarare än att klamra sig fast vid en föråldrad socialistisk ideologi vilken, som Zbigniew Zaleski sa, har förlorat sin legitimitet sedan den i så många år har påtvingats Central- och Östeuropa.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum torsdagen den 4 september 2008.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

Pedro Guerreiro (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) I juli såg vi ännu ett misslyckat försök att avsluta Doharundan, där man vill föra liberaliseringen av handeln ytterligare ett steg framåt, och parlamentet försöker redan godkänna ett initiativbetänkande, där man i så motbudande utsträckning strävar efter global liberalisering av handeln med tjänster, antingen inom WTO eller genom bilaterala eller multilaterala överenskommelser med tredjeländer som främjas av EU.

Vad vi har sett här är en verklig ABC-bok där vägen stakas ut mot avreglering av alla tjänster, inklusive offentliga tjänster som här kallas "behov av offentligt och allmänt intresse".

Bland annat vill man se ökad liberalisering av hälso- och sjukvården, vattenförsörjningen, utbildningen, kulturella tjänster, turismen eller finansiella tjänster.

I betänkandet gör man sig besväret att förklara att "principerna i GATS inte förbjuder vare sig privatisering eller avreglering" och föreskriver att på varandra följande förhandlingsrundor ska hållas efter ikraftträdandet av WTO-avtalet "i syfte att uppnå en successivt högre liberaliseringsnivå" ...

I syfte att bryta det nuvarande dödläget i WTO insisterar man på och välkomnar nya initiativ – till exempel "tillkännagivandet av en konferens" – vars mål är att möjliggöra en överenskommelse inom en nära förestående framtid.

Storföretagen i EU skulle inte kunna uttrycka sig bättre själva ...

17. Uppförandekod för datoriserade bokningssystem (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är ett betänkande av Timothy Kirkhope, för utskottet för transport och turism, om förslaget till Europaparlamentets och rådets förordning om en uppförandekod för datoriserade bokningssystem (KOM(2007)0709 – C6-0418/2007 – 2007/0243(COD)) (A6-0248/2008).

Peter Mandelson, ledamot av kommissionen. – (EN) Herr talman! Det förslag som ledamöterna debatterar i dag innebär ett försök att modernisera de regler som antogs 1989 på marknaden för tillhandahållande av lufttjänster.

Datoriserade bokningssystem fungerar som förmedlare mellan flygbolagen och resebyråerna i försäljningskedjan för flygbiljetter. I början av 1990-talet var datoriserade bokningssystem praktiskt taget den enda kanalen för försäljning av flygbiljetter. Dessutom kontrollerades alla datoriserade bokningssystem av flygbolagen. De var därför mer frestade att missbruka sin ställning i det datoriserade bokningssystemet, till exempel genom att vinkla textbilden till sin fördel.

I uppförandekoden för användning av datoriserade bokningssystem fastställs ett antal skyddsåtgärder mot missbruk. Den utgör ett komplement till konkurrenslagstiftningen, eftersom åtgärder införs för att hantera sektorspecifika risker. Den innehåller krav på att alla företag som deltar i systemet ska behandlas enligt principen om icke-diskriminering. Samma avgift ska till exempel betalas av alla flygbolag. Genom koden införs också särskilda skyldigheter för moderföretag – det vill säga de som äger eller kontrollerar de datoriserade bokningssystemen.

Uppförandekoden har varit mycket effektiv för att förhindra alla former av missbruk. Sedan uppförandekoden infördes har emellertid marknaden för försäljning av flygbiljetter förändrats avsevärt, eftersom alternativa försäljningskanaler har utvecklats. I dag går nästan hälften av alla reservationer inte längre genom ett datoriserat bokningssystem utan görs på Internetplatser eller genom flygbolagens teletjänstcentraler. Konkurrenstrycket på dessa alternativa försäljningsmetoder har gjort att riskerna för missbruk genom ett datoriserat bokningssystem har minskat avsevärt.

Den nya situationen kräver också en justering av uppförandekoden. Genom de regler som ingår i uppförandekoden minskas avsevärt förhandlingsmarginalen mellan det datoriserade bokningssystemet och flygbolagen. De datoriserade bokningssystemen konkurrerar egentligen därför inte med varandra och de avgifter som betalas till dem av flygbolag och passagerare stiger.

I kommissionens förslag försöker man också lämna utrymme för ytterligare förhandlingar, framför allt för möjligheten att fastställa priser när det gäller avgiften för användningen av ett datoriserat bokningssystem. Detta kommer att göra det möjligt för flygbolagen att förhandla om nedsättning av avgifterna med datoriserade bokningssystem. Att öka konkurrensen mellan de datoriserade bokningssystemen kommer att bidra till en minskning av kostnaderna och att förbättra kvaliteten på de tjänster de tillhandahåller.

Samtidigt behålls och förstärks garantierna mot missbruk och för konsumentskydd i förslaget, och framför allt neutraliteten av den information som ges och skyddet för personuppgifter.

Dessutom fortsätter man genom förslaget att ställa vissa krav på de datoriserade bokningssystemens moderföretag. Definitionen "moderföretag" har lett till livliga debatter, eftersom de skyldigheter som har ålagts dessa företag är mycket betungande.

Genom moderniseringen av uppförandekoden blir det möjligt att minska kostnaden för tillhandahållande av deras tjänster samtidigt som skyddet av konsumenternas intressen garanteras. Detta är ytterst nödvändigt med tanke på konkurrenskraften hos vår industri, eftersom våra företags konkurrenter redan gynnas av en liberaliserad miljö och lägre försäljningskostnader.

Det gläder mig därför att parlamentet så snabbt har tagit upp denna fråga. Jag vill uttrycka min uppskattning för det arbete som har utförts av vår föredragande, Timothy Kirkhope, och utskottet för transport och turism, samt de utskott som har avgett yttranden.

Timothy Kirkhope, föredragande. – (EN) Herr talman! Jag är mycket glad att vi har fått möjlighet att diskutera denna viktiga fråga i kväll och jag är stolt över att lägga fram detta nya förslag för att stärka de europeiska konsumenternas ställning.

Omarbetningen av uppförandekoden för datoriserade bokningssystem och det avtal som diskuteras kan göra det möjligt att framgångsrikt avsluta ett viktigt arbete. Den nya koden är avsedd att ge ny energi åt resesektorn. Ju tidigare den införs desto tidigare ser vi därför fördelarna med denna kod – lägre flygavgifter, större urval och ökad öppenhet. De datoriserade bokningssystemen bör naturligtvis kunna förhandla fritt om villkoren för tillhandahållandet av lufttjänster, men enligt min omarbetning blir de datoriserade bokningssystemen tvungna att konkurrera mer aggressivt med varandra om lufttrafikföretagen med hjälp av lägre bokningsavgifter och bättre kvalitet på tjänsterna. Detta kommer att innebära stora fördelar för EU-konsumenterna.

Först och främst valmöjligheter: konsumenterna får större möjlighet att välja och bör få bättre service av sina researrangörer. Större konkurrens kommer också att bidra till att öka kvaliteten på den information som är tillgänglig för researrangörer och därmed för konsumenten.

För det andra, priset: detta bör i sin tur innebära att priset på flygbiljetter, som genom det nuvarande systemet har hållits på en konstlat hög nivå enligt utskottets beräkningar, som en följd av detta kan sjunka med upp till 10 procent.

För det tredje, öppenhet: genom hårdare skyddsåtgärder kommer researrangörer och konsumenter att få bättre skydd mot marknadsmissbruk och snedvridning. Två viktiga skyddsåtgärder ingår i förslaget. En av dem gäller bestämmelser om övervakning. Jag ansåg att det var nödvändigt att omvärdera dessa bestämmelser och till följd av detta kommer de att bli mer effektiva och följaktligen ger förordningen kommissionen ett viktigt verktyg för att övervaka de datoriserade bokningssystemens verksamhet.

För det fjärde, definitionen av vad som är eller inte är ett moderföretag. Denna fråga har dominerat hela betänkandet och mitt arbete med det. Det är viktigt att få rätsida på detta, eftersom vi inte vill att lufttrafikföretagen ska investera i datoriserade bokningssystem för att utöva ett avgörande inflytande på företagets verksamhet till eventuell skada för andra.

Låt mig säga till mina kolleger som har arbetat så hårt med detta betänkande att jag anser att vi, med det avtal vi har lagt fram, har ett kraftfullt men flexibelt kriterium, som gäller alla de farhågor ni har gett uttryck för. Vissa har föreslagit delad omröstning i morgon, men uppriktigt sagt kan vi därigenom få en alltför vid definition av området. Jag upprepar vad jag har skriftligen har meddelat dessa personer. Att stryka hänvisningen till "avgörande inflytande" ger inte det viktiga klagörande av delarna i ändringsförslag 12 som det var avsett att ge. Efter en sådan strykning kan det faktiskt tolkas som om varje investerare skulle anses vara ett moderföretag, eftersom "andra ledningsorgan för en systemleverantör" bokstavligen skulle kunna betyda vad som helst. Bör varje lufttrafikföretag som deltar i ett datoriserat bokningssystem med rätt att enbart ta emot information, till exempel om årliga beslut eller bara om de årliga räkenskaperna, definieras som moderföretag? Förvisso inte.

När det gäller förslaget från ALDE-gruppen att frågan bör återförvisas till utskottet – att vi bör genomföra en noggrann granskning av det berörda datoriserade bokningssystemets ägarskap och ledningsstruktur – skulle kommissionen behöva en ny förordning för att göra det. När kommissionen fastställer att den måste undersöka detta från fall till fall ser jag inte detta som något bevis på att vi har en svag definition. Tvärtom,

vi diskuterade detta länge i utskottet och jag beställde en oberoende studie för att bistå utskottet. Jag såg till att skuggföredragandena blev fullständigt informerade på alla stadier om situationen för de informella kontakterna med rådet. De samtyckte uttryckligen till det som står i avtalet. Jag väntade avsiktligt en månad med denna samtidigt som jag såg till att fullständig hänsyn togs till alla åsikter – till miljöfrågorna, Eva Lichtenberger, och till total avreglering, Robert Evans.

I morgon ber jag därför om ert stöd. Vi måste rösta för lägre flygavgifter, större möjlighet att välja och större öppenhet. Vi har alla skyldighet att skydda och informera om konsumenternas rättigheter och ge dem ett så bra avtal som möjligt. Det är det viktigaste. Politik som bygger på tomma ord är inte något jag går in för. I stället är det viktigaste för mig att få bästa möjliga avtal för alla de konsumenter vi företräder här i EU.

Wolfgang Bulfon, *föredragande för yttrandet från utskottet för den inre marknaden och konsumentskydd*. – (DE) Herr talman! De europeiska konsumenterna dignar under de höga livsmedelspriserna och jag anser att en av orsakerna till de skyhöga priserna är koncentrationen av några få stora aktörer på återförsäljarmarknaden.

Jag ser anledning till oro över att en liknande utveckling också skulle kunna ske i framtiden när det gäller resebyråerna. Genom den avreglering av uppförandekoden för datoriserade bokningssystem som föreslås i detta betänkande bör större konkurrens garanteras på marknaden. Jag fruktar emellertid att endast de stora reseföretagen kommer att kunna överleva i framtiden genom att teckna flera kontrakt med fler leverantörer av datoriserade bokningssystem. Det kommer emellertid att bli nödvändigt att erbjuda kunderna ett heltäckande val. Småföretagarna som inte har råd med flera kontrakt med leverantörer av datoriserade bokningssystem kommer att gå under.

Närhelst Förenta staterna åberopas som ett exempel på konsumentvänlig konkurrens i detta sammanhang tänker jag på att det inte finns några flygbolag i medlemsstaterna som fortfarande deltar i ett datoriserat bokningssystem. Jag förordar därför en strikt definition av termen "moderföretag".

Georg Jarzembowski, *för PPE-DE gruppen*. – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Jag vill uppriktigt tacka föredraganden, Timothy Kirkhope, på min grupps vägnar. Han har lagt fram ett mycket balanserat betänkande och har haft ett nära samarbete med skuggföredragandena. Genom hans version, som han har förhandlat fram med det franska ordförandeskapet, får konsumenterna ett bättre skydd mot tvivelaktiga flyg- och tågerbudanden, baserat på tydliga bestämmelser om öppenhet och som samtidigt innebär garantier om rättvis konkurrens mellan järnvägsbolag och flygbolag.

För övrigt visar den omarbetade versionen att gruppen Europeiska folkpartiet (kristdemokrater) och Europademokrater var den första grupp som 2005 med rätta hindrade kommissionens försök att avskaffa denna förordning, som ansågs vara föråldrad. Vi behöver förordningen – och vi ska bevisa det genom vårt sätt att rösta – för att skydda konsumenterna. Även om fler och fler resenärer reserverar sina biljetter direkt hos flygbolagen eller på Internet kommer de flesta konsumenterna att fortsätta att vara beroende av sina resebyråer, som för sin del måste kunna lita på icke-diskriminerande, verkliga fynderbudanden i det datoriserade bokningssystemet. De angivna priserna måste i framtiden inkludera alla skatter och avgifter så att resebyråerna kan lämna verkligt öppna och jämförbara erbjudanden till konsumenten.

Moderföretagen bör också underställas striktare bestämmelser om öppenhet och konkurrens i framtiden, så att systemen förhindras att lämna preferenserbudanden till nackdel för andra flygbolag och till nackdel för konsumenterna.

Jag måste här återvända till föredraganden och vädja till mina kolleger. Jag anser att vi genom den version vi har kommit överens om med det franska ordförandeskapet när det gäller moderföretag erbjuds skydd mot positiv diskriminering till förmån för vissa flygbolag. Alla ändringar som har gjorts genom det välkända ändringsförslaget till ändringsförslag 48 är därför totalt överflödiga och om förslaget går igenom i morgon skulle det innebära en försening av antagandet av förslaget eller till och med att det ifrågasattes. Jag vädjar till er att fatta ett tydligt, slutgiltigt beslut i morgon för att skydda konsumenterna.

Robert Evans, *för PSE-gruppen*. – (EN) Herr talman! Även jag vill tacka Timothy Kirkhope för hans osvikliga samarbete och stöd till alla ledamöterna i utskottet.

För två år sedan besökte jag en Internetbaserad resebyrå, en webbplats för resor, för att hitta en biljett från London till San Francisco. På webbplatsen, eller datorn, fick jag veta att det inte fanns några direktflyg från London till San Francisco och jag rekommenderades ett anslutningsflyg via New York, troligen med United Airlines. Naturligtvis finns det direktflyg, men det fanns ingen möjlighet för just denna webbplats att utfärda biljetter till dem.

Däriigenom belystes i förenklad form det problem som vi försöker ta itu med genom denna omarbetning. Som kommissionsledamot Peter Mandelson sa, en omarbetning som går tillbaka ungefär 20 år eller mer.

Vi måste erkänna de stora förändringar som har skett inom tekniken under denna period. Nu har de flesta människor, framför allt alla researrangörerna, tillgång till Internet och jag håller med de föregående talare som har sagt att det är vår skyldighet att garantera rättvis och lika tillgång till marknaden, och som kommissionsledamot Peter Mandelson förklarade, rättvisa regler, effektiva regler och att skydda konsumenterna och garantera konkurrensen. Men, herr Mandelson, ni sa också att ni var glad över att allt detta har gått igenom så snabbt. Trots att jag delar era syften och alltid vill uträtta saker och ting så fort det går – och även Timothy Kirkhopes mål för öppenhet när det gäller priser och konsumentskydd – anser jag att vi, i vår skyndsamhet att få igenom detta, har avlägsnat oss från den ståndpunkt som utskottet för transport och turism intog i slutet av maj, och att den ståndpunkt som rådet har intagit, den så kallade kompromisståndpunkten, skiljer sig från den vi valde i utskottet för transport och turism. I sitt klagorande i går förklarade kommissionen att "alla tidigare analyser måste göras om enligt ett nytt perspektiv och att kommissionen kommer att tvingas att granska varje enskilt fall". Jag anser att det betyder att betänkandet inte är tillräckligt tydligt och att vi inte har lyckats nå den ståndpunkt som många ledamöter på denna sida säkerligen skulle ha önskat, där vi med absolut visshet kan säga att den ståndpunkt som Timothy Kirkhope hoppas att han har uppnått faktiskt är den lämpliga. Därför kommer jag att rekommendera min grupp att stödja ett förslag som jag tror att Eva Lichtenberger snart kommer att lägga fram.

Eva Lichtenberger, för Verts/ALE-gruppen. – (DE) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Om vi hade varit tvungna att klara av den korrespondens som har orsakats av detta betänkande under de senaste veckorna med hjälp av en ridande kurir skulle vi utan tvivel ha kört slut på ett antal hästar. Den moderna kommunikationstekniken har gjort det möjligt för oss att stå i ständig kontakt och att hela tiden hålla oss uppdaterade.

Det beror framför allt på Timothy Kirkhope, som på ett verkligt exemplariskt sätt har hållit ledamöterna underrättade, som hela tiden har korresponderat med skuggföredragandena och gjort allt han kunnat för att framföra utskottets yrkanden till rådet. Rådet har emellertid inte underlättat hans arbete. Tvärtom. Formuleringar föreslogs – vi hade möjlighet att följa arbetet noga – som faktiskt enbart har gjort det möjligt att dölja snedvridande konkurrensmetoder på ett effektivare sätt – och jag protesterar mot detta!

Jag måste uppriktigt säga att det vore bra om även de snedvridande konkurrenskraftiga flygbolagens hemländer tog konsumentskyddet på större allvar genom att tillhandahålla korrekt information och följde våra förslag för att se till att det genomförs. Uppförandekoden är inte det starkaste instrument som står till vårt förfogande. Vi måste vara tydliga i det avseendet. Ännu viktigare är tydliga formuleringar, som gör att vi får garantier om att ännu en bakväg inte kommer att öppnas.

Tillsammans med min kollega Jeanine Hennis-Plasschaert skulle jag också vilja bidra till att garantera denna tydlighet genom att återförvisa betänkandet till utskottet. Jag anser att det är en viktig fråga. Vi måste stå fast vid konsumentskyddet och vi måste acceptera de uppenbara konsekvenserna av detta.

Jag tackar emellertid mina kolleger, framför allt föredraganden, för att det finns ett gensvar för de bekymmer som gäller miljöskydd i detta betänkande, så långt som det var möjligt inom denna sektor. Jag tackar än en gång mina kolleger och föredraganden.

Stanisław Jałowiecki (PPE-DE). – (PL) Herr talman, herr kommissionsledamot! Min kollega Bogusław Liberadzki och jag har lagt fram ett ändringsförslag till detta betänkande. Syftet med ändringsförslaget var att flygbolagen inom tre år skulle dra sig ur det centrala bokningssystemet för flygbiljetter. Detta ändringsförslag ansågs vara radikalt och fick inte den majoritet som krävdes. Lägg emellertid märke till att denna radikalism när allt kommer omkring inte är annat än genomförandet av principen om lika möjligheter på en konkurrenskraftig marknad, som är allmänt erkänd inom hela EU.

Utskottet för transport och turism antog nyligen en version som kan anses vara mycket bra under en övergångsperiod. Under en övergångsperiod – alldeles riktigt – medan man drar sig ur arrangemanget. Samtidigt genomgick ärendet en förändring i rådet: genom de ändringsförslag som har lagts fram förstärks ställningen för tre företag – det vill säga Lufthansa, Iberia och Air France – ännu mer än i den version som kommissionen ursprungligen lade fram. Vi hör att det är en framgång och att de vinner kunder på grund av detta.

Det är troligen ytterligare en framgång att föredraganden stod emot det enorma trycket från lobbyisterna. Detta kan jag föreställa mig, eftersom vi enskilda parlamentsledamöter också tvingades till det. Men dessa

lobbyister är företrädare för företag som kämpar för att uppnå ett nollresultat. De har emellertid inte lyckats, eftersom några nationella företags intressen har vunnit. Å andra sidan kallar vi inte dessa företag för lobbyister, framför allt när dessa intressen företräds av det land som för närvarande innehar ordförandeskapet i EU. Då går allt bra och det enda som nämns är det utmärkta samarbetet med rådet.

Är inte detta hyckleri? Är det inte ännu mer hyckleri att kalla detta betänkande en uppförandekod? Vem anses den ändrade versionen av koden gälla, när den nya definitionen av moderföretag på ett effektivt sätt undanröjer detta företag?

Gilles Savary (PSE). – (FR) Herr talman! Framför allt är det hyckleri att säga att konsumenterna har tagit skada. Det finns inte en konsument på Europas gator som känner till innebörden av ett datoriserat bokningssystem för flygbolag. Inte en enda! Alla konsumenter använder privata bokningssystem, Internet eller telefonen.

Vad det handlar om i dag är förhållandet mellan flygbolagen och den information de lämnar ut om sina flygturer, framför allt till researrangörerna. Denna text är moraliserande och i den införs mycket stränga principer om öppenhet och icke-exklusivitet. Det är en text som innehåller traditionella åsikter om konkurrenslagstiftning och kontroll av sammanslagningar.

Ett antal påtryckningsgrupper använder den för att från styrelsen försöka tvinga bort dem som i EU skapade det största datoriserade bokningssystemet. Det skulle vara mycket allvarligt, eftersom vi aldrig har gjort något annat här än att anta konkurrensregler och metoder för att kontrollera dem. Vi har aldrig tvingat någon att anta någon särskild status eller aktieägarbas. Därför, mina damer och herrar, kommer jag att rösta för den kompromiss som på ett skickligt sätt och genom hårt arbete har tagits fram av Timothy Kirkhope mellan rådet, alla medlemsstater i rådet – enligt vad jag erinrar mig – Europaparlamentet och kommissionen.

Det vore bättre att rösta för denna kompromiss än att börja bråka med påtryckningsgrupperna igen, med tanke på de många intressen som står på spel och för att förhindra att denna text till sist ändras på ett genomgripande sätt, vilket skulle vara att göra konsumenterna en otjänst.

Reinhard Rack (PPE-DE). – (DE) Herr talman! Föredraganden Timothy Kirkhope har redan med rätta tackats flera gånger i dag för att han nu har uppnått ett tydligt samförstånd om en mycket komplicerad fråga i utskottet och i samarbete med skuggföredragandena samt med andra kolleger och jag hoppas att detta kommer att fortsätta även denna förmiddag.

Det sades nyss att inte ens termen ”datoriserade bokningssystem” var bekant för särskilt många ledamöter vid inledningen av diskussionen. I dag vet vi vad den innebär och i dag vet vi vilka viktiga frågor vi med rätta har diskuterat. Än en gång mitt hjärtliga tack för detta utmärkta arbete med ett förhoppningsvis bra europeiskt rättsligt instrument.

Vi har fyllt detta betänkande med ett viktigt innehåll, som nu måste ha en viktig funktion utöver den mycket tekniska karaktären, även i ett annat sammanhang. Konsumenterna skyddas när ett slutgiltigt totalt pris kan visas genom metoden med pristextbild och detta kan inte döljas med olika specialpriser eller kompletterande priser.

Vi har – eftersom vår grupp alltid förebrås för detta – gjort avsevärda framsteg. Vi har fastställt att vi inte bara vill tala om preferensbehandling av järnvägar, men vi vill vara absolut säkra på att järnvägstransporter, med hänsyn till kort- och medeldistansflyg, har någon chans att inkluderas här. Som redan har sagts har vi också bevisat förbrukningen av koldioxid eller begärt att den ska bevisas för att genom jämförelsen fastställa vad vi vill uppnå och vad konsumenten kan bidra med.

Ulrich Stockmann (PSE). – (DE) Herr talman! Jag vill koncentrera mig på det kontroversiella problemet med definitionen av moderföretag. Syftet med definitionen är att förhindra att flygbolag med aktier i ett datoriserat bokningssystem missbrukar sin ställning. För närvarande gäller detta tydligt Air France, Iberia och Lufthansa, som har ett mindre innehav i Amadeus. Kommissionens nuvarande metod att undersöka detta utifrån varje enskilt fall när det finns misstanke om missbruk har bevisats. Fall av missbrukat inflytande har lösts och lett till åtal. Hittills har detta hänt vid två tillfällen. Det finns inget rimligt skäl att ändra något när det gäller denna i huvudsak beprövade metod.

Den definition av ett moderföretag som man har enats om med avseende på konkurrenslagstiftningen, baserad på begreppet avgörande inflytande överensstämmer med denna beprövade metod. Termen har i 40 år bevisat sig vara användbar. Vissa ledamöter vill emellertid att varje flygbolag med aktiekapital automatiskt ska definieras som ett moderföretag. För lufttransportmarknaden innebär detta en stor och onödig inblandning

i den nuvarande konkurrenssituationen. Konsumenterna skulle inte heller få några fördelar av detta. De fyra vinnarna skulle till exempel bli British Airways, American Airlines med flera, som skulle dra nytta av en sådan förändring av konkurrenssituationen. Dessutom skulle det enda europeiska datoriserade bokningssystemet tvingas acceptera en konkurrensnackdel med hänsyn till de amerikanska konkurrenterna på den hett omstridda europeiska marknaden. Jag anser att detta är politiskt orimligt, till och med försumligt, och därför rekommenderar jag att den kompromiss man har kommit fram till accepteras.

Marian-Jean Marinescu (PPE-DE). – (RO) Den kompromiss som har uppnåtts av vår kollega Timothy Kirkhope grundas på en förstärkning av principerna om icke-diskriminering, effektivitet och öppenhet. De är alla till uppenbar fördel för slutkunden, nämligen EU-medborgarna.

Först och främst förhindras både eventuellt missbruk riktat mot lufttrafikföretag och eventuell inblandning från de senare i researrangörernas goda arbete.

För det andra garanterar man öppenhet och förhindrar vilseledande av konsumenterna när det gäller urvalet av flygturer, restid, operatörer och sist men inte minst priset. Samtidigt garanteras skyddet av personuppgifter.

För det tredje får kunderna möjlighet att välja typ av järnvägstransport för korta avstånd, vilket med tiden kan innebära fördelar för miljön genom minskning av koldioxidutsläppen.

Tyvärr finns det några aspekter som inte kontrolleras genom uppförandekoden och som inte ingår i dess område. Hit hör lågprisbolagens prispolitik, som inte är föremål för samarbete med de datoriserade bokningssystemen. Jag anser att de sunda principer som ligger till grund för denna uppförandekod bör antas av alla system för bokning och inköp av resedokument, inbegripet lågprisbolagen.

Ur konsumentens synpunkt är det beklagligt att dessa företag inte också ingår i de datoriserade bokningssystemen. Förutom ökade valmöjligheter för passagerarna skulle man genom denna integrering också skapa positiva påtryckningar för att garantera kvaliteten på tjänsterna och öppenhet när det gäller priserna.

Vid detta tillfälle kräver jag att kommissionen och medlemsstaterna förstärker kontrollerna och, där det är nödvändigt, inför sanktioner genom relevanta organisationer för att skapa ett verkligt skydd för konsumenterna, för vilka de företag som inte ingår i de datoriserade bokningssystemen utgör ett överkomligt men bedrägligt sätt att resa. Jag stöder också och rekommenderar förslaget att man i framtiden överväger möjligheten att även inkludera busstjänster i de datoriserade bokningssystemen.

Brian Simpson (PSE). - (EN) Herr talman! Samtidigt som jag tackar föredraganden för hans betänkande förstår jag hans ansträngningar att få en förlikning vid första behandlingen av detta viktiga ärende.

En överenskommelse vid första behandlingen hade säkert varit möjlig om rådet hade godtagit den ståndpunkt som utskottet för transport och turism intog. Föredragande har rätt. Vi diskuterade ärendet ingående i utskottet för transport och turism och vi enades i utskottet. Men sedan dess har utskottet ändrat åsikt.

Tyvärr bidrog rådets ingripande och påföljande ändringsförslag inte bara till att förvirra situationen utan orsakade konsumentorganisationerna, researrangörerna och passagerarsammanslutningarna allvarliga problem.

Det som nu föreslås av föredraganden via rådet får allvarliga följder, inte bara ur lagstiftningssynpunkt utan också internationellt. Aldrig har två ändringsförslag inom området för EU-lagstiftning orsakat så mycken förödelse och förvirring till skada för det demokratiska ställningstagandet inom utskottet för transport och turism.

Vissa personer uppfattar inte detta som ett problem, men sanningen är att rådets ingripande har orsakat stor osäkerhet, både från moralisk och ur rättslig synpunkt.

Det finns en misstanke om att rådet skapar kryphål för att skydda vissa stora flygbolag, framför allt eftersom det gäller moderföretag. Den otillbörliga brådskan att nå en överenskommelse skulle också kunna leda till dålig lagstiftning. Därför stöder jag uppmaningen om att detta betänkande ska återförvisas till utskottet så att vi kan ta itu med alla de problem som har uppstått, få rätsida på denna lagstiftning, inte med tanke på våra stora flygbolag utan med tanke på konsumenterna, vars företrädare säger oss att de ogillar rådets tillägg.

Zita Pleštinská (PPE-DE). – (SK) Jag vill först och främst tacka föredraganden, Timothy Kirkhope, för att han har infört bestämmelser om textbild i förordningen om en uppförandekod för datoriserade

bokningssystem. Researrangörerna använder textbilder, skärmar, för att visa information om datoriserade bokningssystem och därför är det viktigt att researrangörerna får neutrala och balanserade upplysningar.

Jag anser att användningen av opartiska textbilder ökar öppenheten för de reseprodukter och tjänster som erbjuds av deltagande företag och att det ökar konsumentförtroendet. Researrangörerna kommer att kunna använda rättvisa bedömningskriterier för att erbjuda det öppnaste urvalet av valmöjligheter för konsumenterna. Genom den primära textbilden kommer det till exempel att bli möjligt att bedöma de lämpligaste resealternativen som erbjuds av ett reguljärt lufttrafik- eller järnvägsföretag.

Jag uppskattar föredragandens ansträngningar för att garantera prisinsyn genom direkta hänvisningar till priset för en produkt, eftersom den nuvarande definitionen av biljettpris inte inkluderar alla priselement, vilket ofta är missledande för konsumenterna.

Jag anser att detta betänkande kommer att bidra till rättvis konkurrens mellan de datoriserade bokningssystemen, vilket huvudsakligen kommer att gynna konsumenterna som kommer att få reseprodukter med tjänster av hög kvalitet till förmånligt pris.

Silvia-Adriana Țicău (PSE). – (RO) I förordningen om en uppförandekod för datoriserade bokningssystem fastställs de regler som lufttrafikföretag och järnvägstransportföretag måste följa när de bokar platser.

Den rådande situationen visar att platser som bokas genom de datoriserade bokningssystem som används av turistbyråer leder till högre priser. Jag insisterar på behovet att skydda passagerarnas personuppgifter. Jag anser att passagerarna måste ha möjlighet att välja den lämpligaste biljetten och därför måste de informeras på ett adekvat och fullständigt sätt.

Jag insisterar på att kravet inte får omfatta någon diskriminering, vare sig mellan distributionskanalerna eller när det gäller bostadsort för turistbyråernas passagerare. Vissa distributionskanaler, till exempel Internet, följer principen om icke-diskriminering, men i de datoriserade bokningssystemen kräver man vissa villkor av turistföretagen, vilket ofta leder till högre priser och diskriminering som grundas på passagerarnas bostadsort.

Jag anser att denna förordning är viktig. Vi måste alltid ta hänsyn till konsumenten och jag insisterar än en gång på att kravet på skyddet för personuppgifter måste efterlevas.

Marian Zlotea (PPE-DE). – (RO) Som PPE-DE-gruppens skuggföredragande för yttrandet om detta ärende i utskottet för den inre marknaden och konsumentskydd, vill jag först av allt gratulera föredraganden till hans arbete och det betänkande han har tagit fram. Jag vill understryka vikten av detta betänkande för att säkra verklig konkurrens inom området datoriserade bokningssystem.

Vi bör samtidigt alltid visa respekt för konsumenternas rättigheter, och vi bör se till att de gynnas av ändringsförslagen till denna uppförandekod. Konsumenterna bör få all information om den resa de har för avsikt att göra. Det är också mycket viktigt att de vet det exakta priset på biljetterna och inte blir vilseledda av eventuella dolda kostnader.

Jag vill också betona att det viktigaste är att de företag som ansvarar för dessa webbplatser inte längre finns representerade i företagsledningen, för de har alltid dolda kostnader.

Slutligen vill jag försäkra föredraganden om mitt fulla stöd vid omröstningen i morgon.

Bogusław Liberadzki (PSE). – (PL) Herr talman! Jag stöder helt och fullt Brian Simpsons ståndpunkt. Han har visat att den nya definitionen av ett moderföretag är mycket otydlig. Formuleringen "utöva ett avgörande inflytande" väcker en fråga: Utövar Lufthansa, som äger 22 procent av aktierna i Amadeus, ett avgörande inflytande? Eller Lufthansa, Air France och Iberia, som tillsammans äger 44 procent av aktierna: är det ett avgörande inflytande? Detta måste betraktas ur alla synvinklar: antingen antar vi ändringsförslag 48, eller så skickar vi tillbaka detta förslag till utskottet för omarbetning. I annat fall kommer det helt klart att vara skadligt för konkurrensen.

Inés Ayala Sender (PSE). – (ES) Herr talman! Jag välkomnar denna överenskommelse, som bygger på samförstånd, vilket innebär att inte alla är hundra procent nöjda med den.

Jag vill berömma de insatser som har gjorts av kommissionen, rådet och naturligtvis parlamentet, företrätt av transportutskottet, dess föredragande och skuggföredragande.

Jag anser att konsumenternas farhågor har bemötts när det gäller problemet med databand med saluföringsinformation (MIDT), också när det gäller den nya utvecklingen i fråga om tåg och utsläpp, som är sinnrik och svarar mot detta nya problem.

Jag anser att kontrollsystemet, där konkurrens har införts, har stärkts. Att utesluta tre företag ur systemet skulle därför bara leda till en minskning av konkurrensen, som vilket vi alla vet gynnar konsumenterna.

Peter Mandelson, *ledamot av kommissionen*. – (EN) Herr talman! Jag vill berömma ledamöterna för den höga standarden på denna debatt. Jag välkomnar de flesta av ändringsförslagen. De klargör flera punkter på ett meningsfullt sätt, särskilt när det gäller den neutrala textbilden av resealternativen på resebyråns skärm och skydd av personuppgifter.

Jag vill tacka parlamentet för att det har haft modet att ta upp den kvistiga frågan om moderföretag. Jag vill framföra kommissionens ståndpunkt i detta avseende. Vi vet alla att detta är en mycket känslig fråga som har gett upphov till en mycket intensiv lobbyverksamhet. I denna situation stöder kommissionen den kompromiss som har nåtts mellan ordförandeskapet och föredraganden och som har fått enhälligt stöd av medlemsstaterna.

Den nya definitionen enligt ändringsförslag 13 innebär att all tvetydighet eller rättslig osäkerhet försvinner. Kommissionen vill därför ha möjlighet att göra en analys och avgöra om ett företag kontrollerar det datoriserade bokningssystemet och om ett företag som har rättigheter och deltar i styrelsen av det datoriserade bokningssystemet påverkar detta på ett avgörande sätt. Denna idé bygger på kommissionens långa erfarenhet inom konkurrensområdet, som gör att kommissionen kan ta reda på en aktieägars verkliga makt och inflytande, till exempel genom att analysera de rättigheter som är knutna till aktieägandet och de avtal som har ingåtts mellan aktieägarna. Med tanke på detta anser jag att den text vi har framför oss kommer att göra det möjligt för kommissionen, när den svarar på ett klagomål som den har fått eller agerar på eget initiativ, att utöva sina prerogativ till fullo och stärka sina befogenheter betydligt, och avgöra i varje individuellt fall och vid vilken tidpunkt som helst vilka företag som är moderföretag och måste fullgöra de viktiga skyldigheter som denna status för med sig.

När det gäller identifieringen av resebyråer i de statistiska uppgifterna i databand med saluföringsinformation stöder jag också den kompromisstext som ger uttryck för en balans mellan behovet av att skydda resebyråerna mot otillbörlig användning av uppgifterna och uppgifternas användbarhet för flygbolagens strategiska planering. Jag anser att vi med denna text skapar en rättslig ram där vi tar hänsyn till marknads utveckling och gör det möjligt för resenärerna att dra nytta av en ökad konkurrens inom försäljningen av flyg- och tågbiljetter, samtidigt som vi behåller skyddsåtgärderna för att förhindra missbruk.

Mot denna bakgrund anser jag verkligen att det är viktigt att försöka nå en överenskommelse vid första behandlingen under denna mandatperiod. Den nya lagstiftningen emotses av alla berörda parter och kommer att bidra till att minska de administrativa kostnaderna för operatörerna. För att bemöta de farhågor som har uttryckts i frågan om definitionen av moderföretag kan jag lova att kommissionen, inom ramen för den nuvarande kompromissen, kommer att ge ut ett formellt informationsmeddelande där den förklarar hur den kommer att tolka denna definition vid tillämpningen av bestämmelserna. Detta informationsmeddelande kommer att likna de meddelanden om konkurrensfrågor som kommissionen ibland publicerar. Det kommer att publiceras i EUT innan förordningen träder i kraft för att ge nödvändig rättsäkerhet för alla berörda parter. Jag hoppas verkligen att ni kommer att ställa er positiva till detta förslag.

Jag tror att jag har täckt in de viktigaste frågor som har tagits upp under debatten. Som vanligt skickar jag en fullständig förteckning över ändringsförslagen och kommissionens ståndpunkt i fråga om varje ändringsförslag till parlamentets sekretariat.

Kommissionens ståndpunkt om parlamentets ändringsförslag.

Betänkande: Kirkhope (A6-0248/2008)

Kommissionen kan godta följande ändringsförslag: 4, 5, 6, 7, 8, 9, 11, 14, 16, 17, 20, 21, 22, 23, 27, 30, 31, 32, 34, 35, 36, 37, 38, 43, 44, 45, 48.

Kommissionen kan godta följande ändringsförslag i princip: 10, 19, 26, 28.

Kommissionen kan godta följande ändringsförslag med vissa omformuleringar: 1, 2, 3, 18, 25, 47.

Kommissionen kan delvis godta följande ändringsförslag: 33.

Kommissionen kan inte godta följande ändringsförslag: 12, 13, 15, 24, 29, 39, 40, 41, 42, 46.

ORDFÖRANDESKAP: ROTHE

Vice talman

Timothy Kirkhope, föredragande. – (EN) Fru talman! Jag vill tacka kommissionsledamoten för den mycket tydliga förklaringen av hans ståndpunkt och bekräftelsen att det, när vi har avslutat förfarandet i parlamentet (på ett positivt sätt i morgon hoppas jag), finns mer arbete som kan och kommer att göras av honom själv och andra i kommissionen för att se till att det parlamentet vill åstadkomma förverkligas.

Jag vill tacka mina kolleger för deras bidrag, trots att jag inte håller med om alla deras tolkningar. Det är antagligen förståeligt eftersom detta utan tvekan är en mycket komplicerad fråga. Trots det mycket öppna sätt som jag har bedrivit detta arbete på är det oundvikligt att några av tolkningarna av dess resultat kommer att politiseras eller kanske till och med missförstås.

Jag anser dock att vi för konsumenternas och tydlighetens skull bör fortsätta på det sätt vi har kommit överens om. Jag är stolt över det arbete som har gjorts. Jag är också stolt över det arbete som andra har gjort för att hjälpa mig. Skuggföredragandenas leenden och accepteranden under förfarandets gång har övertygat mig om att de skulle stödja mig, inte bara i kväll, utan också inom sina grupper i morgon.

Därför hoppas jag att de, efter ha övervägt saken och efter att ha hört kommissionsledamotens mycket förnuftiga och positiva bidrag till debatten i kväll, kommer att återkomma i morgon och låta oss gå vidare i total samstämmighet för att se till att EU blir en bättre plats för resenärer, för konsumenter och för genomförandet av konkurrenspolitiken under de kommande åren.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum torsdagen den 4 september kl. 12.00.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

Christine De Veyrac (PPE-DE), skriftlig. – (FR) Mina damer och herrar! Den text vi debatterar i kväll har varit föremål för livliga diskussioner inom utskottet för transport och turism, och inte utan skäl, eftersom det handlar om viktig lagstiftning för turist- och flygindustrin, och även för medborgarna.

Det var inte lätt att hitta en balans mellan att upprätthålla konkurrensen mellan flygbolagen och garantera oberoende för resebyråerna, och samtidigt göra det möjligt för passagerarna att få användbar och neutral information.

I den text som föredraganden och det franska ordförandeskapet har enats om respekteras dessa krav, och jag är nöjd med detta.

Vi har enats om en balanserad definition av begreppet "moderföretag", och det är avgörande för att vi ska kunna garantera en sund konkurrens mellan de olika datoriserade bokningssystemen.

Jag hoppas att morgondagens omröstning kommer att leda till att texten godkänns vid första behandlingen så att den snabbt kan tillämpas.

Jag tackar för er uppmärksamhet.

Małgorzata Handzlik (PPE-DE), skriftlig. – (PL) Datoriserade bokningssystem syftar i första hand till att tjäna kunderna. Därför är det så viktigt att garantera öppenhet på marknaden för bokning av flygbiljetter, särskilt med tanke på att flygbolag kan begränsa konkurrensen på marknaden genom att vara delägare i datoriserade bokningssystem.

Det är uppenbart att flygmarknaden har förändrats betydligt under de senaste åren, och de flesta flygbolag har gjort sig av med sina aktier i datoriserade bokningssystem, dock har inte alla gjort det. Det viktigaste är emellertid att flygbolagen förutom genom aktier i bokningssystem inte får möjlighet att utöva ett sådant inflytande på systemets funktion att det skulle kunna gynna deras egna rutter, och detta måste återspeglas ordentligt i definitionen av begreppet "moderföretag".

En förenkling av uppförandekoden kommer att öka möjligheten för förhandlingar mellan marknadsaktörer (flygbolagen och de datoriserade bokningssystemen kommer att kunna förhandla fritt om ersättningsnivån för en bokning som görs via det datoriserade bokningssystemet). För närvarande medför bestämmelserna

ökade kostnader för de datoriserade bokningssystemen och en begränsning av deras flexibilitet när det gäller att anpassa tjänsterna efter flygbolagens och resebyråernas behov, genom att det saknas möjlighet att differentiera avgifterna för enskilda datoriserade bokningssystem.

Jag hoppas att de ändringar som har införts kommer att leda till större konkurrens inom marknaden för försäljning av flygbiljetter, till förmån för kunderna, särskilt när det gäller utökandet av det nuvarande urvalet och ett lägre slutpris för flygbiljetter.

James Nicholson (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Jag stöder detta betänkande, som innehåller en rekommendation om förenkling och modernisering av reglerna för de datoriserade bokningssystem som används av resebyråer för att boka flygbiljetter.

De nuvarande reglerna för datoriserade bokningssystem leder enbart till minskad konkurrens och höga priser. Dessa förslag kommer att bidra till att främja konkurrensen mellan de företag som tillhandahåller dessa tjänster och kommer förhoppningsvis att leda till lägre priser och större valmöjlighet för resenärerna.

I dagsläget är det mest attraktiva alternativet för konsumenterna vanligtvis att boka biljetter direkt av flygbolaget. Den nya uppförandekoden kommer att leda till större öppenhet i fråga om priserna, vilket ger en stimulans för resesektorn och garanterar att konsumenterna gör en rättvis affär.

18. En europeisk hamnpolitik (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är ett betänkande av Josu Ortuondo Larrea, för utskottet för transport och turism, om en europeisk hamnpolitik (2008/2007(INI)) (A6-0308/2008).

Josu Ortuondo Larrea, föredragande. – (ES) Fru talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Längs en kustlinje som är ungefär 100 000 kilometer lång i det enade Europa har vi fler än 1 200 handelshamnar, samt ytterligare flera hundra utspridda längs med våra 36 000 kilometer av inre vattenvägar. Nittio procent av vår internationella handel sker via dessa, liksom 40 procent av de tonkilometer som transporteras i handeln inom gemenskapen.

Hamnarna skapar en halv miljon arbetstillfällen och tryggar utvecklingen för hela regioner. De är också centrala för den reguljära person- och färjetrafiken, som leder till social sammanhållning för de öar och andra områden som det är enklare och mer hållbart att ta sig till sjövägen. Det råder därför inget tvivel om att vi talar om en sektor som är av stor betydelse för vårt välbefinnande. Trots detta står våra hamnar inför stora utmaningar, till exempel ökningen av den internationella efterfrågan på transporter, som ökar i ännu högre takt än den globala ekonomiska tillväxten.

I detta sammanhang kan det vara värt att nämna framstegen när det gäller navigationsteknik, logistisk telekommunikation och exploatering, åtagandet att minska föroreningarna och utsläppen av växthusgaser, att säkra nya investeringar samt behovet av att fortbilda den personal som hanterar dessa saker. Hamnarna står också inför utmaningen att upprätthålla dialogen och den samordnade verksamheten med närliggande områden, grannar, städer och regioner, och att utveckla bästa möjliga anslutningar och bekvämlighet när det gäller andra transportmedel, till gagn för båda parter och för att försöka hitta de mest harmoniska och hållbara planeringslösningarna.

Hamnarna är en också en del av den inre marknaden, och de måste därför uppfylla de relevanta gemenskapskriterierna. Utskottet för transport och turism, som utsåg mig till föredragande i denna fråga, ville utarbeta ett initiativbetänkande, som efter att ha debatterats och godtagits av de olika grupperna nu läggs fram i kammaren.

I vår analys ansåg vi att den europeiska hamnpolitiken bör syfta till att öka sjötransportens konkurrenskraft och tillhandahålla högkvalitativa, moderna tjänster genom att framhålla principerna om säkerhet, snabb service, låg kostnad och respekt för miljön, och inrätta ett europeiskt område för sjötransport utan hinder.

Vi anser att den tekniska och ekonomiska utvecklingen och utvidgningen av Panamakanalen kommer att leda till att den aktuella utvecklingen mot större fartyg kommer att tillta och leda till förändringar i de internationella rutterna. Vi anser också att det samtidigt i Europa, där det inte finns så många hamnar som är tillräckligt djupa för att stora fartyg ska kunna trafikera dem, kommer att ske en utveckling av mellanhamnar och även små och medelstora hamnar, vilket kommer att leda till en ökning av kustfarten och transporterna på inre vattenvägar.

För detta framtidsscenario behöver vi en integrerad europeisk politik för att stärka den regionala konkurrenskraften och den territoriella sammanhållningen, och vi måste fördubbla ansträngningarna för att minska vattenföroreningarna och koldioxidutsläppen, därför vill vi att det nuvarande bränslet byts ut mot diesel senast 2020. Hamnmyndigheterna måste samarbeta med varandra och med de lokala och regionala myndigheterna och transportsektorns sammanslutningar, inte bara när det gäller sjötransporter och transporter på inre vattenvägar, utan också tåg-, flyg- och vägtransporter.

Vi anser att rättssäkerheten hos gemenskapens rättsliga ram för sjötransport, som härrör från den internationella rättsliga ramen, är beroende av ett snabbt godkännande av Erika III-paketet, och vi kräver att detta görs så snart som möjligt och utifrån största möjliga samförstånd.

De europeiska hamnarna konkurrerar ibland med hamnar i tredjeländer som har en diskriminerande politik; därför behöver vi en kartläggning av flaskhalsarna. Vi anser att de tekniska förändringarna kommer att medföra omfattande utgifter, och att regionerna därför också bör ha möjlighet att använda strukturfonderna för att finansiera köp av avancerad teknik, skapa sysselsättning inom innovativa områden och återställa de stadsområden som frigörs när hamnarnas verksamhet flyttas.

Vi har uppmanat kommissionen att under 2008 offentliggöra riktlinjer om statligt stöd till hamnarna med åtskillnad mellan infrastruktur för tillträde respektive försvar, vilket bör undantas, och projektrelaterad infrastruktur och suprastruktur, vilket innebär att stöd för att förbättra miljön eller minska belastningen och användningen av vägar för godstransport inte får betraktas som statligt stöd, eller när det är nödvändigt, till exempel när det gäller öar, för att garantera sammanhållning.

Vi godkänner utvidgningen av insynskraven på denna punkt, men i stället för en absolut skyldighet kräver vi att hamnar som inte når upp till en sänkt minimitröskel för årsintäkterna ska undantas.

Slutligen stöder vi förslaget att hamnarbetare ska ges en utbildning som kan erkännas, och vi uppmanar Kommittén för den sociala dialogen i Europa att ta itu med dessa frågor.

Peter Mandelson, ledamot av kommissionen. – (EN) Fru talman! Låt mig börja med att tacka utskottet för transport och turism för att det har lagt fram sin vision om hamnpolitiken, och föredraganden Josu Ortuondo Larrea för hans betänkande. I betänkandet erkänns kommissionens insatser för att utveckla en verklig europeisk hamnpolitik, och det är det som enar oss.

Meddelandet om en europeisk hamnpolitik är ett svar på sektorns behov och intressen, som har identifierats av kommissionen efter ett brett samråd med hamnsektorn från november 2006 till juni 2007. Samrådets resultat visade att det fanns en enighet om de utmaningar som de europeiska hamnarna står inför: en ökad efterfrågan på internationella transporter, tekniska förändringar, åtaganden att minska utsläppen av växthusgaser och andra utsläpp, behovet av en dialog, behovet av att garantera lika villkor.

För att kunna bemöta dessa utmaningar behöver vi ett effektivt europeiskt hamnsystem. Meddelandet är tänkt som en inventering av det rådande läget i hamnsektorn, som kännetecknas av en stor mångfald när det gäller storlek, betydelse, trafik och förvaltningsmetoder. I parlamentets betänkande noteras med rätta denna mångfald. Som framgår tydligt i meddelandet har kommissionen ingen avsikt att lägga sig i denna mångfald.

Jag håller med parlamentet om att våra hamnars betydelse inte bara har att göra med ekonomiska faktorer, utan också med hamnarnas samhällsroll. Parlamentet understryker hamnarnas betydelse, inte bara för sjötransporter, transporter på inre vattenvägar och intermodala transporter i Europa och internationellt, utan också som en källa till sysselsättning och en faktor för integrationen av befolkningen.

Av detta följer logiskt att sektorn lämpar sig för en EU-omfattande strategi. De åtgärder som tas upp i meddelandet, åtgärder som industrin håller med om och till och med tydligt kräver, måste genomföras: riktlinjer för statligt stöd, riktlinjer för genomförandet av miljölagstiftning, ett europeiskt område för sjötransporter utan hinder samt social dialog. Vi har redan börjat, och vi strävar efter att uppnå konkreta resultat inom den närmaste framtiden.

Kommissionen har antagit ett meddelande där man föreslår en tydlig ram och en handlingsplan som gör det möjligt för europeiska hamnar att klara dagens och morgondagens utmaningar, att locka till sig nya investeringar och att bidra fullt ut till sammodala lösningar för transportkedjor.

Jag är starkt övertygad om att meddelandet och de praktiska åtgärder det kommer att leda till kommer att ge positiva och gynnsamma resultat som kan bidra till att de europeiska hamnarna fortsätter att spela en viktig roll i logistikkedjan och som centrum för tillväxt och sysselsättning.

Pierre Pribetich, *föredragande för yttrandet från utskottet för regional utveckling*. – (FR) Fru talman, mina damer och herrar! Som föredragande för yttrandet från utskottet för regional utveckling vill jag varmt gratulera Josu Ortuondo Larrea till hans huvudrekommendationer om de europeiska hamnarnas nödvändiga utveckling. Jag vill också gratulera honom till att han har godtagit alla våra förslag, och jag tackar honom på alla mina kollegers vägnar.

Inom EU är den fria rörligheten för varor och personer avgörande för vår tillväxt, och den visar också vår solidaritet. Godstransportkedjan – 90 procent av den internationella handeln och de internationella transportererna – kräver att varje länk, varje knutpunkt, är optimerad för detta flöde. 2000-talets hamnar undgår inte konsekvenserna av denna nya rörlighet. Som en del av staden måste de integreras i den hållbara stadsplaneringen, i enlighet med de främsta uttalade aktiva målen i kampen mot klimatförändringarna. Som en del av den regionala utvecklingen måste de också optimeras när det gäller Leipzigstadgans helhetsstrategi. Den europeiska hamnpolitiken, som vi sätter vårt hopp till, måste svara mot detta viktiga behov samt målen i detta betänkande, och måste därför integreras i vår allmänna strategi.

Corien Wortmann-Kool, *för PPE-DE-gruppen*. – (NL) Fru talman, herr kommissionsledamot! Hamnarna i Europa är en drivkraft för ekonomin. Hela 90 procent av Europas internationella handel sker via hamnarna. Detta torde tilltala Peter Mandelson, kommissionsledamot med ansvar för utrikeshandel. Varje år omlastas mer än 3 miljoner ton varor från hela världen. Hamnarna sysselsätter mer än en halv miljon européer. Tillväxtsiffrorna är fortfarande betydande. Tillväxten ger möjligheter, men också problem: tillgänglig infrastruktur, goda förbindelser med inlandet, miljömässig kapacitet. Detta är skälet till att det är så viktigt att EU inte hindrar hamnarna, utan hjälper dem och löser deras problem.

Detta kräver inget direktiv om hamntjänster, eller någon lagstiftning, men det kräver tydliga riktlinjer. Det är viktigt att kommissionen skyndar på processen med att anpassa riktlinjerna för otydlig och ibland till och med inkonsekvent miljölagstiftning. Vag terminologi och inkonsekventa formuleringar leder till rättsliga överklagandeförfaranden och gör att viktiga projekt lamsläs. Kommissionen har ännu inte nämnt något datum för presentationen av dessa riktlinjer. Skulle den kunna klargöra denna punkt i kväll?

Det är också viktigt att införa riktlinjer för statligt stöd. Lika villkor mellan europeiska hamnar är en viktig förutsättning. Insynskrav är också viktiga när det gäller hamnarna. Gruppen för Europeiska folkpartiet (kristdemokrater) och Europademokrater stöder kommissionen och motsätter sig tillämpningen av tröskelvärden som förordas av föredraganden. Vi kommer därför att rösta mot dessa delar av betänkandet. Vi kommer också att rösta mot ändringsförslagen från gruppen Europeiska enade vänstern/Nordisk grön vänster, eftersom de strider mot den grekiska regeringens sunda förslag, och det vore fel av Europaparlamentet att sätta stopp för dessa. Mina grekiska kolleger kommer att diskutera detta om en liten stund.

Emanuel Jardim Fernandes, *för PSE-gruppen*. – (PT) Fru talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Jag vill gratulera föredraganden till kvaliteten på hans betänkande och tacka de olika ledamöterna för deras öppenhet och deras bidrag, särskilt Willi Piecyk, som nyligen har gått bort. År 2006 förkastade parlamentet förslaget om marknadstillträde för hamntjänster för andra gången. Vid den tidpunkten valde parlamentet att vidta åtgärder för större öppenhet, sundare konkurrens, tryggare arbete, bättre arbetstagarkvalifikationer och förbättrad säkerhet, och underströk att en oreglerad liberalisering av det europeiska hamnsystemet skulle motverka sitt syfte. Detta betänkande stärker denna ståndpunkt.

Som skuggföredragande för socialdemokratiska gruppen i Europaparlamentet har jag alltid försvarat följande punkter som tas upp i det slutliga betänkandet: behovet av att utnyttja befintliga möjligheter till EU-finansiering eller statligt stöd för att utveckla och köpa avancerade och miljövänliga anläggningar och bättre integrera dem i det europeiska hamnätverket, behovet av att lokala och regionala myndigheter utnyttjar de möjligheter deras hamnar erbjuder för att utveckla deras regioner genom att skapa mer intermodalitet och konkurrens mellan hamnarna, behovet av att förbättra de rådande sociala förhållandena inom sjöfartssektorn, särskilt genom bättre utbildning, livslångt lärande och bättre säkerhetsförhållanden på arbetsplatsen, behovet av att öka EU:s konkurrenskraft som global sjömak, särskilt genom att stärka de rättsliga ramarna inom området sjösäkerhet och ekonomiska incitament, regler för att hjälpa offentliga eller privata investerare med olika bakgrunder, att förbättra anpassningen av befintliga hamnar enligt stränga miljökrav, särskilt när det gäller att minska utsläppen av växthusgaser, att stärka den rättsliga ramen för hamnar, som variabler som bestämmer den globala jämvikten, att anpassa det europeiska hamnsystemet till den mycket snabba tekniska utvecklingen

utan att förbise de miljömässiga konsekvenserna, att acceptera att vissa investeringar av offentliga myndigheter inte får betraktas som statligt stöd för yttersta randområden och öar när de är nödvändiga för att garantera ekonomisk, social och territoriell sammanhållning, så länge de inte gynnar en enskild användare eller operatör, och slutligen att erkänna den särskilda situationen för de yttersta randområdena enligt EU-fördraget.

Anne E. Jensen, för ALDE-gruppen. – (DA) Fru talman! Gruppen Alliansen liberaler och demokrater för Europa stöder kommissionens nya strategi för den europeiska hamnpolitiken. Nu när två förslag om hamndirektivet har misslyckats måste detta tänkas igenom. Dessutom har den rad av samråd som kommissionen har anordnat, där alla berörda parter inom hamnsektorn har deltagit, visat på behovet av att förtydliga både bestämmelserna om statsstöd, för att garantera lika villkor för konkurrens mellan hamnarna, och de miljömässiga bestämmelserna. Därför är det för närvarande en korrekt strategi för kommissionen att utarbeta riktlinjer för statligt stöd. Beslut måste fattas när det gäller många detaljer. Det kan uppstå frågor om hur långt in i en hamn som en väg kan betraktas som ett offentligt projekt och vid vilken punkt den blir en angelägenhet för hamnen. Riktlinjerna måste ge tydliga svar på denna typ av frågor. Det är viktigt att det finns öppenhet och insyn i frågor om statsstöd, och jag stöder helhjärtat föredragandens rekommendationer i denna fråga.

Kommissionen kommer också att klargöra hur EU:s miljölagstiftning ska tolkas när det gäller hamnarnas utbyggnad och utveckling. Allmänt sett förbättrar hamnutbyggnaderna miljön genom främjandet av sjötransporter, vilket är bättre för miljön. Naturligtvis får utvecklingen av hamnarna inte ske på miljöns bekostnad. En större klarhet kommer också att garantera att miljörelaterade frågor som i själva verket bara syftar till att fördröja och försvåra hamnutbyggnaden inte uppkommer – frågor som inte har väckts av verklig omtanke om miljön.

Kommissionen kommer att främja utvecklingen av ett hamnätverk och garantera utvecklingen av goda stödjande investeringar. Hur vi får varorna till och från hamnarna är ett stort problem, och goda trafikförbindelser på land bör återspeglas bättre i EU:s framtida stödprogram, inte bara när det gäller regionalt stöd utan kanske också i ett program som Marco Polo.

Vi vill öka hamnarnas effektivitet genom ökad användning av ny teknik och genom att minska byråkratin. Dessutom anser jag att det skulle vara ett bra resultat av samrådsprocessen om dialogen mellan arbetsmarknadens parter skulle bli mer konstruktiv i framtiden. Att vara hamnarbetare är att tillhöra en kultur, men vid en modern hamn är det också ett mycket specialiserat arbete som utförs på en farlig arbetsplats. Detta kräver fokus på kvalifikationer och utbildning. Jag anser också att det är bra att utbildningen har blivit ett av de instrument som kommissionen har skapat. Jag vill lyckönska Josu Ortuondo Larrea till ett utmärkt betänkande, och jag ser fram emot kommissionens genomförande av handlingsplanen.

Pedro Guerreiro, för GUE/NGL-gruppen. – (PT) Fru talman! Vi kan inte hålla med om bedömningen av detta initiativ från kommissionen, eftersom vi anser att den försöker, som en sista utväg, främja avregleringen av hamntjänster på EU-nivå. I sitt meddelande förklarar kommissionen hur den ställdes inför utmaningen att hamnarnas utveckling och förvaltning måste präglas av öppenhet och konkurrens och ske i enlighet med gemenskapens bestämmelser, samt upprättandet av en verklig inre marknad för sjötransporter inom EU, och den kommer att lägga fram ett lagstiftningsförslag om detta, det vill säga att målet är att utöka konkurrensreglerna för EU:s inre marknad till att omfatta hamnförvaltningen.

Självfallet har inte kommissionen makten att privatisera. Den försöker dock skapa förutsättningar så att privatiseringarna, när de väl sker, sker inom ramen för EU genom avregleringen av hamntjänster, till exempel när det gäller tjänstekoncessioner inom hamnsektorn, och "på ett sådant sätt att det inte inskränker eller begränsar den fria konkurrensen mer än vad som är nödvändigt" eller när det gäller offentlig finansiering av alla handelshamnar, och "oavsett deras ... omsättning".

Av detta skäl anser vi att avvisandet av alla nya försök att avreglera hamntjänsterna på EU-nivå när det gäller offentlig finansiering, hamnkoncessioner, teknisk-nautiska tjänster eller godshanteringstjänster uttryckligen bör nämnas i Europaparlamentets betänkande. Hamnsektorn är en offentlig tjänst av strategisk vikt för den ekonomiska och sociala utvecklingen, miljön samt varje medlemsstats försvar och suveränitet, varför den inte bör avregleras på EU-nivå.

Johannes Blokland, för IND/DEM-gruppen. – (NL) Fru talman! Jag vill börja med att tacka Josu Ortuondo Larrea för hans betänkande om en europeisk hamnpolitik. När det gäller betänkandet vill jag påpeka att den orättvisa konkurrensen mellan de europeiska hamnarna måste stoppas. Det är oacceptabelt att vissa europeiska hamnar måste bära sig själva kommersiellt medan andra lever på statligt stöd.

Min första fråga till kommissionen handlar om detta. Kan kommissionsledamot Peter Mandelson lova att han kommer att offentliggöra riktlinjerna för statligt stöd till hamnarna före års slutet 2008?

Jag vill också uppmana kommissionen att publicera riktlinjer om tillämpningen av gemenskapens miljölagstiftning före slutet på 2008. I nuläget står komplexiteten och bristen på tydlighet i denna lagstiftning i vägen för utvecklingen av Europas hamnar.

Sylwester Chruszcz (NI). – (PL) Fru talman! Jag är en parlamentsledamot som kommer i kontakt med den maritima näringen varje dag. Hamnarna är av stor vikt inte bara för transporter i Europa, utan också som en viktig del i ekonomin och en källa till sysselsättning. Sjötransporten och hamnarna bidrar till att binda ihop EU:s inre marknad med världsekonomin. Att de fungerar effektivt och fortlöpande utvecklas är av grundläggande vikt för Europeiska unionens konkurrenskraft, och för Europa, i en värld där globaliseringen fortskrider. Även om denna sektors gränsöverskridande omfattning kräver en samordning av hamnpolitiken på EU-nivå kan inte grunden för en sådan politik läggas utan hänsyn till lokala och nationella behov. Med tanke på detta är det med måttlig optimism som jag accepterar EU:s trots allt begränsade möjligheter att påverka de enskilda medlemsstaterna genom icke-bindande lagstiftning – det vill säga riktlinjer och avlägsnandet av administrativa hinder för en integrerad och hållbar havspolitik.

Jim Higgins (PPE-DE). – (GA) Herr talman! Jag välkomnar kommissionens ursprungliga rekommendation. Den är välbehövlig, och jag vill gratulera föredraganden till hans hårda arbete med detta betänkande. Han betonar i betänkandet att hamnarna utgör en mycket viktig infrastruktur. Det finns mer än 1 200 handelshamnar i Europeiska unionen som sysselsätter mer än en halv miljon människor direkt eller indirekt. Jag välkomnar den del av betänkandet där föredraganden betonar vikten av goda landförbindelser med hamnarna. På Irland finns det till exempel knappast några järnvägsförbindelser med hamnarna, och det finns inga förbindelser med de nationella eller internationella flygplatserna.

Irlands transportminister, som är medlem i det Gröna partiet på Irland, erkände att situationen på Irland när det gäller koldioxidutsläpp är mycket dålig och blir allt sämre, och den kommer utan tvivel att försämrats betydligt på grund av transportsituationen. Detta beror utan tvekan på avsaknaden av järnvägsförbindelser mellan hamnarna och flygplatserna. Exportörer och importörer på Irland har inget annat val än att använda motorfordon, och detta är skandalöst. Jag blir alltid mycket glad när transportutskottet publicerar betänkanden som detta där EU:s miljölagstiftning får stöd.

Bogusław Liberadzki (PSE). – (PL) Herr talman! Får jag ta mig friheten att tacka Josu Ortuondo Larrea för hans betänkande? Jag gör det som en av upphovsmännen, för två år sedan, bakom förkastandet av förslaget till direktiv om tillgång till hamntjänster.

Jag stöder idén om att behandla hamnarna som en del av infrastrukturen, och är således för att den offentliga sektorn tar strategiskt ansvar för hamnutvecklingen. Hamnarna behöver inte skötas av staten, men den offentliga sektorn måste ta ansvar för dem. Det passar mig också att vi talar om statsstöd. Det kanske är något vi behöver, och spelreglerna kommer utan tvekan att vara nyttiga för oss.

Jag vill betona vikten av att stabilisera förhållandena för hamnarbetarna. Detta är en grupp personer som, tillsammans med hamnarna som en del av infrastrukturen, skapar en källa till ekonomisk potential. Slutligen vill jag fästa uppmärksamheten på behovet av att modernisera tillgången till hamnarna – det vill säga vägar, järnvägsförbindelser och inre vattenvägar – för att upprätta ett multimodalt transportnav.

Siiri Oviir (ALDE). – (ET) Jag vill tacka föredraganden, och jag hoppas att detta betänkande antas den här gången.

Mitt hemland Estland är också ett sjöfartsland, och det gläder mig att man i betänkandet inriktar sig på att få bort flaskhalsarna inom hamnsektorn i flera medlemsstater.

Hamnarna är av stor vikt för den ekonomiska och sociala utvecklingen och för hela Europeiska unionens konkurrenskraft, men vi kommer bara att kunna klara oss i en värld av global konkurrens om vi ligger över genomsnittet när det gäller innovation och är bäst när det gäller kvalitet.

I ett sjöfartsland är sjöfartsfrågorna en oupplöslig del av ett komplicerat logistiksystem och utgör en väsentlig del av landets allmänna ekonomiska system. Sjötransporterna är ett viktigt transportmedel även inom EU, och därför välkomnar jag initiativet att inrätta ett europeiskt område för sjötransport utan hinder.

Jag anser att Europeiska unionen inte får missgynna närsjöfarten jämfört med andra transportsätt och att gemenskapsklarerad last inte ska behöva genomgå någon ytterligare tullkontroll inom EU.

Det är nödvändigt att skapa gemensamma bestämmelser om verksamheten vid Europeiska unionens hamnar. I samma anda är det dock viktigt att EU ger mer stöd till sina egna hamnar för att motverka orättvis konkurrens från hamnar i tredjeländer.

Ett viktigt begrepp i en debatt om hamnar är "sjösäkerhet". Det krävs framsteg på detta område och samarbetet mellan samordningscentren för sjöräddning måste utan tvekan förbättras.

Jag hoppas att alla de åtgärder som har lyfts fram i betänkandet – min talartid på två minuter tillåter mig självfallet inte att ta upp alla dessa – kan bidra till att öka konkurrenskraften för Europeiska unionens sjötransporter och till utvecklingen av en europeisk hamnpolitik.

Hélène Goudin (IND/DEM). - Fru talman! När hamndirektivet var uppe för behandling 2006 så röstade Junilistan klart och tydligt nej till det. Anledningen till vårt motstånd mot direktivet är att Europas hamnar redan fungerar väl och är konkurrenskraftiga även i ett internationellt perspektiv. Det betänkande vi nu debatterar innehåller flera element som ingick redan i det hamndirektiv vi röstade emot. Vidare innehåller betänkandet många förslag som är såväl oroväckande som icke önskvärda.

Till exempel föreslås att transporter som är gemenskapsklarerade ska undantas från tullkontroll. Detta är ett stort problem, inte minst om man ser till smuggling av exempelvis narkotika. Det bör vara upp till varje medlemsstat att avgöra huruvida en container ska öppnas eller inte.

Det här är ett betänkande som luktar onödig reglering, dold protektionism och stora kostnader för skattebetalarna. Därför uppmanar jag er alla att rösta emot det i morgon.

Roberto Fiore (NI). – (IT) Fru talman, mina damer och herrar! Många städer har utvecklats runt våra hamnar, och dessa hamnar är kopplade till våra medborgares utveckling. Det är därför mycket viktigt att hamnarna är föredömliga och legitima och drivs i strikt överensstämmelse med lagen.

Tyvärr måste jag påpeka att det finns två hamnar i Italien, Neapel och Gioia Tauro, som har visat sig allvarligt bryta mot lagen. Organiserad illegal import av produkter sker från till exempel Kina, och detta undergräver landets ekonomiska struktur. Dessutom finns det maffiaorganisationer som organiserar uppenbart olaglig import av droger och vapen och fortsätter att undergräva ekonomin samt lagen och ordningen i vårt land och i hela Europa.

Därför bör myndigheterna och Europaparlamentet ha noggrann uppsikt över dessa situationer där oordningen ännu härskar, tyvärr är det maffian som styr och det finns ingen kontroll och inget fungerande regelverk.

Lambert van Nistelrooij (PPE-DE). – (NL) Fru talman, herr kommissionsledamot, herr föredragande, mina damer och herrar! Jag anser att det förslag som vi nu behandlar är bättre än det dokument som lades fram förra gången. Det lämnas ett mycket större utrymme för decentralisering av ansvaret. Detta ökar också medlemsstaternas roll – och som ledamot i utskottet för regional utveckling vill jag diskutera detta än en gång.

Jag noterar att hamnarnas ställning visserligen definieras mycket tydligt, men att de nödvändiga förbindelserna med inlandet samtidigt släpar efter på ett flertal punkter. Ett exempel är Antwerpen här i Belgien och Ruhrområdet. "Järn-Rhen" – den järnvägsförbindelse som äntligen skulle innebära ett slut på den ständiga strömmen av containrar som bilförarna har framför sig på motorvägen – har diskuterats i många år. Situationen är löjväckande: det skulle kunna vara annorlunda, men huvudansvaret ligger hos nationalstaterna.

Detta gäller också Nederländerna, där Betuwe-linjen – som miljarder euro har investerats i – har anlagts från Antwerpen till Ruhrområdet. Döm om min förvåning: den optimala sammankopplingen saknas vid den tyska gränsen. Detta är uppenbarligen något vi behöver diskutera. Med tanke på ökningen av internationella transporter via hamnarna, dessa artärer, måste vi anta en striktare helhetsstrategi.

Jag vet att kommissionen arbetar på ett dokument om territoriell sammanhållning vars innehåll måste omsättas i praktiken inte bara i Västeuropa, i de gamla medlemsstaterna, utan också i de nya medlemsstaterna och därutöver. Det finns helt klart utrymme för mer tydlighet i detta. Jag talar inte om bindande lagstiftning och bestämmelser, utan om ett sätt att se över varandras ansvarsområden. Jag talar inte heller om att använda pengar från strukturfonderna. Miljarder euro används till hamnutveckling och kluster utan att detta samordnas ordentligt med inlandet. Detta är det budskap jag vill förmedla. Får jag fråga kommissionsledamoten om detta prioriterade område finns med i grönboken om territoriell sammanhållning som ska läggas fram i oktober?

Ramona Nicole Mănescu (ALDE). – (RO) Jag vill gratulera föredraganden till det arbete och de ansträngningar han har gjort vid utarbetandet av detta dokument.

Sjötransporten och hamnarna utgör två viktiga komponenter i den kedja som kopplar ihop EU:s inre marknad med världsekonomin, och de är avgörande för 90 procent av EU:s internationella handel. När det gäller den regionala utvecklingen utgör hamnarna en av de grundläggande faktorerna för sammanhållningen i EU, dels på grund av att de utvecklar kapaciteten för turism, dels på grund av att de skapar över en halv miljon arbetstillfällen, vilket både utvecklar de yttersta randområdena och gör dem mer dynamiska.

I detta sammanhang utgör aspekter som förbättrandet av hamnarnas anseende och en bättre integration av hamnarna i stadslivet, moderniseringen av hamnarna genom att man utnyttjar de möjligheter som ges av Europeiska regionala utvecklingsfonden (ERUF) och sammanhållningsfonderna samt lokala myndigheters och hamnmyndigheters medverkan i förvaltningsplaner för att skydda kvaliteten på vatten och luft ett väsentligt bidrag till den regionala utvecklingen.

För att skapa en konkurrenskraftig europeisk politik måste vi ta fram ett helhetsperspektiv genom att ställa ekonomiska, miljömässiga, sociala och säkerhetsmässiga aspekter i relation till varandra. Vi får inte heller försumma stimulansen av samarbetsprogram inom ramen för unionens grannskaps- och utvidgningspolitik, samt ansluta hamnområdena till de transeuropeiska transportnäten.

Slutligen vill jag uppmärksamma hamnarna vid Svarta havet, som även om de uppfyller alla krav på terminaler ändå behöver kompletteras med inlandshamnar och inre vattenvägar för underlättande av multimodala transporter och handel med medlemsstater som inte gränsar till havet.

Därför anser jag att Donau utgör en potential som kan utnyttjas för att anlägga en logistisk korridor som kan koppla ihop Svartahavsregionen, Europas östra port, med Västeuropa. Följaktligen bör unionen ägna särskild uppmärksamhet åt Svartahavsregionen, som skulle kunna bli ett centrum för tillväxt och utveckling för Europa, och därmed bidra till att minska skillnaderna mellan de yttersta randområdena och de centrala regionerna.

Bernard Wojciechowski (IND/DEM). - (EN) Fru talman! Som det med rätta påpekas i betänkandet är hamnarna inte bara viktiga för transporter, de förser också våra medborgare med arbetstillfällen, de har en betydande inverkan på våra ekonomier och de är strategiska för våra medlemsstaters säkerhet och försvar. När det gäller politiken bör vi i första hand fokusera på modernisering och utveckling av sektorn, vilket omfattar all övrig logistisk verksamhet som är sammanlänkad med hamnarna. Oavsett vilken industri som utvidgas bör vi alltid tänka på miljön, särskilt när det handlar om våra hav och vattenvägar. Även om vår politik kanske fungerar som ett skydd för miljön och motverkar de sociala konsekvenserna bör vi ta itu med de problem som är förknippade med de länder utanför EU som hindrar våra framgångar inom denna sektor genom att inte tillämpa samma regler och skyddsåtgärder.

Jim Allister (NI). - (EN) Fru talman! Enligt punkt 44 i detta betänkande uppmanas medlemsstaterna att genomföra en gränsöverskridande strategi för utnyttjandet av befintlig kapacitet inom ramen för samfinansieringen av hamninfrastrukturerna.

Med andra ord innebär detta att en stat inte får överlappa och äventyra befintliga anläggningar i närheten. Ändå kommer just detta att ske i min valkrets på Nordirland – som är ett område som kommissionsledamoten känner till väl.

Warrenpoint vid Carlingford Lough har byggts upp, i synnerhet med hjälp av stora investeringar som nyligen gjorts, till en mycket framgångsrik hamn för ro-ro-fartyg. Bara en mil därifrån, vid Greenore i Republiken Irland, vid samma havsvik, har man föreslagit att bygga en liknande anläggning med hjälp av offentliga medel, genom ett företag som delvis ägs av regeringen i Dublin.

Jag hör en hel del från Irlands politiker om viljan att hjälpa och samarbeta med Nordirland, så jag måste fråga varför de försöker ersätta och förstöra vår hamn vid Warrenpoint.

Jag hoppas att kommissionen kommer att intressera sig för denna fråga och att den verkligen bryr sig om frågorna om statligt stöd, och att den kommer att inse att sådan verksamhet är helt oförenlig med en förnuftig hamnpolitik.

Margaritis Schinas (PPE-DE). – (EL) Fru talman! Utan konkurrerande hamnar kommer EU inte att kunna klara av den utmaning som den globaliserade handeln utgör – 90 procent av vår import sker via havet – och inte heller kommer vi att kunna avlasta våra stora vägar med hjälp av vattenvägarna.

Hamnarna måste dock äntligen ta sig ur stenåldern. De måste sluta att hållas som gisslan av arbetstagarorganisationerna, och de måste skötas på ett öppet sätt, minska byråkratin och bli mer kommersiella.

Den grekiska regeringen har inlett ett mycket ambitiöst program för att överföra delar av hamnarnas verksamhet till oberoende privata aktörer, som kommer att ge mer dynamik inte bara till den grekiska ekonomin utan också till hela sydöstra Europa.

Därför vill jag uppmana mina kolleger att stödja denna möjlighet och tillbakavisa de ändringsförslag från många ledamöter på vänsterkanten som syftar till att undergräva och minska vikten av det grekiska hamnprogrammet.

Colm Burke (PPE-DE). - (EN) Fru talman! Jag välkomnar varmt detta betänkande. En integrerad hamnpolitik är nödvändig för att stimulera handeln och investeringarna, samtidigt som man kan dra nytta av sjötransportens miljömässiga fördelar. Det finns också stora vinster som kan göras genom ökat samarbete mellan hamnarna och olika medlemsstater.

I min hemstad Cork finns det ett förslag om en ny rutt mellan hamnen i Cork och en hamn i Spanien. För närvarande finns det ingen ro-ro-länk mellan dessa medlemsstater. Detta kommer inte bara att innebära fördelar för Irland och Spanien, utan också för England och Frankrike. Vägtransporterna mellan Irland och Spanien måste nu passera genom England och Frankrike, vilket ökar trafikbelastningen på deras vägar. Godstrafiken kommer att försvinna från motorvägar som redan är hårt belastade och transporteras en kortare väg på havet, vilket sparar tid och pengar, och minskar koldioxidutsläppen.

Ett varningens ord måste dock tilläggas. Den hamn jag nämnde har nyligen försökt flytta till en plats utanför staden, där vattnet är djupare. Tyvärr godtogs inte den planerade flytten av planeringsnämnden, som inte är ansvarig inför regeringen. Den godtogs inte eftersom det inte fanns någon järnvägsförbindelse till den nya anläggning som föreslagits. Regeringen har ingen politik för godstransporter på järnväg. Detta tyder på en brist på helhetstänkande, med en politik som inte samordnas mellan olika regeringsorgan. Därför välkomnar jag detta betänkande.

Marusya Ivanova Lyubcheva (PSE). - (BG) Herr kommissionsledamot! Detta betänkande är tillfredsställande för de människor som lever nära havet. När det gäller Europeiska unionens nya havspolitik är det mycket viktigt att genomföra en effektiv hamnpolitik. Och eftersom hamnarna utgör varje lands öppna dörrar mot världen, och eftersom 24 av EU:s 27 länder betraktas som sjöfartsländer, är hamnpolitiken mycket viktig för den ekonomiska utvecklingen i många regioner.

Lokalsamhällena bör vara involverade i det som händer på deras territorium och delaktiga i utformandet av hamnpolitiken. Det är nödvändigt att skydda havs- och kustområdenas miljö eftersom detta är ytterst viktigt. I år förenades den bulgariska Svartahavskusten av oljeutsläpp vid tre tillfällen. Vi bör än en gång diskutera frågan om att utarbeta ett direktiv om tillämpningen av minimikrav i enlighet med den internationella konventionen om förebyggande av oljeutsläpp i havet.

Czesław Adam Siekierski (PPE-DE). - (PL) Fru talman! Vår diskussion om en europeisk hamnpolitik sammanfaller med en tid av mycket dynamiska förändringar inom varvsindustrin. Å ena sidan kan vi få se möjligheter till utveckling inom industrin. Orderingången ökar liksom efterfrågan på stora containerfartyg. Å andra sidan måste vi komma ihåg att våra konkurrenter befinner sig i en mycket stark position. Nästan 75 procent av byggandet av containerfartyg sker nu i asiatiska länder – Sydkorea, Japan och Kina. Våra skeppsvarv tvingas på defensiven med en världskonkurrens som blir allt svårare för dem att klara av. Ytterligare ett problem som industrin står inför är den låga dollarkursen. Denna situation gör att många skeppsvarv riskerar att gå i konkurs på längre sikt.

Silvia-Adriana Țicău (PSE). - (RO) Nästan 30 procent av varutransporterna i Europa sker via Rotterdam, Anvers och Hamburg, och 20 procent via de nio största hamnarna vid Medelhavet. Rumäniens och Bulgariens anslutning har inneburit att Europeiska unionen har fått tillgång till Svarta havet och därmed direkt tillgång till viktiga hamnar som Constanta, Mangalia, Varna och Burgas, samt till följande hamnar vid Donau: Galati, Brăila, Tulcea och Sulina.

Många europeiska hamnar brottas med skillnader mellan kapaciteten för lagring, lastning och lossning, felaktigt utformade terminaler, ineffektiva rutter och brister vad gäller tillträdet från hav eller land, långa väntetider och bristfällig säkerhet för lastbilar, tåg och pråmar, låg produktivitet och alltför betungande, tidskrävande och dyra formaliteter.

Jag anser att investeringar för att anlägga nya installationer och förbättra befintliga sådana, uppförande av anläggningar för avfallshantering, förenkling av förfaranden, öppenhet när det gäller offentlig finansiering samt garanterande av hälsa och säkerhet på arbetsplatsen bör prioriteras. Strukturfonderna, det statliga stödet samt programmen Naiades och Marco Polo är endast några av de tillgängliga gemenskapsinstrumenten.

Rodi Kratsa-Tsagaropoulou (PPE-DE). – (EL) Fru talman! Låt mig först tacka föredraganden, Josu Ortuondo Larrea, för hans förträffliga arbete och för den uppmärksamhet han har ägnat ledamöternas förslag och för hans samarbete med de politiska grupperna. Jag vill också tacka kommissionen för att den har lagt fram ett välgenomtänkt, heltäckande förslag där alla utmaningar och aspekter för en modern hamnpolitik beaktas.

Jag vill närmare bestämt fästa uppmärksamheten på den fråga som slutligen inkluderades efter de förslag som lades fram av mig och andra ledamöter: den uppmärksamhet som bör ägnas åt ömrådena. Hamnarna i dessa områden måste förstärkas. Det bör betonas att statlig finansiering kan tillåtas så att regionala hamnar och hamnar belägna på öar kan förstärkas och möta utmaningarna med den ekonomiska och territoriella sammanhållningen.

Jag anser att det här är ett verkligt bidrag till EU:s målsättningar om solidaritet, konkurrenskraft och sammanhållning.

Josu Ortuondo Larrea, föredragande. – (ES) Herr talman! Jag vill göra ett tillägg till mina tidigare kommentarer genom att uppmana kommissionen att främja utbyte och spridning av god praxis inom hamnsektorn i allmänhet, i synnerhet med avseende på innovation, och på utbildning av arbetskraft för att förbättra hamnarnas servicekvalitet, konkurrenskraft och förmåga att locka till sig investeringar.

Vi välkomnar att en havets dag ska utlysas i Europa den 20 maj varje år, med öppet hus för att hjälpa allmänheten att bättre förstå hamnsektorns arbete och betydelse för våra liv och vår välfärd. Vi uppmanar alla aktörer att minska antalet tomma containrar som transporteras och vi uppmanar kommissionen att verka för ett enda, harmoniserat transportdokument för alla europeiska containrar, och att förenkla tullprocedurerna för varor som har kommit från eller som ska till bestämmelseorter inom gemenskapen, i samma utsträckning som gäller för vägar, järnvägar eller lufttransporter. Vi uppmanar också kommissionen att fortsätta arbeta för att den förordning som planeras av Förenta staterna som innebär att man vill skanna alla containrar som skickas dit, ska ändras och ersättas av samarbete som baseras på ömsesidigt erkännande av behöriga ekonomiska aktörer och säkerhetsstandarder som godkänts av Världstullorganisationen.

Avslutningsvis vill jag tacka skuggföredragandena, alla kolleger som har yttrat sig och sekretariatet för utskottet för transport och regional utveckling, för deras hjälp och betydelsefulla bidrag till slutresultatet för detta betänkande, liksom kommissionens personal och direktorat B vid generaldirektoratet för EU-intern politik, som producerat en förträfflig rapport för oss om detta ämne. Jag tackar er alla och jag hoppas att vi i morgon kommer att få stöd för att gå vidare med detta viktiga betänkande.

Talmannen – Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum torsdagen den 4 september.

19. Godstransporter i Europa (debatt)

Talmannen – Nästa punkt är ett betänkande av Michael Cramer, för utskottet för transport och turism, om godstransporter inom EU (2008/2008(INI)) (A6-0326/2008).

Michael Cramer, föredragande. – (DE) Fru talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Först vill jag framföra mitt tack till skuggföredragandena i samband med betänkandet om godstransport i Europa och även tacka sekretariatet för utskottet för transport och turism, och särskilt herr Catot. Samarbetet var givande, inte minst eftersom det visade sig att betänkandet antogs enhälligt i utskottet utan vare sig nejröster eller nedlagda röster.

EU-medborgarna upplever allt fler problem med den ständigt ökande godstrafiken, i synnerhet på vägarna. Genom mitt betänkande försöker vi få den alltmer ökande lastbilstrafiken under kontroll. Kommissionen har tydliga mål för sin handlingsplan för godstransport, som man vill inrätta så snart som möjligt.

Ett fristående europeiskt järnvägsnät för godstransporter har förkastats enhälligt. Även om det verkar som en bra idé, är det i de flesta länder smidigt med spårbinden blandtrafik, dvs. att både gods- och passagerartåg

får utnyttja samma spår. Därför måste vi använda alla tekniska och logistiska möjligheter att förbättra vårt utnyttjande av existerande infrastruktur och – givetvis – också bygga ut den när så behövs.

Betänkandet om kommissionens idé om ”gröna korridorer” har fått bättre verklighetsunderlag. Transporterna bör övergå till att utnyttja miljövänliga transportslag, inte bara för att minska olyckshändelser, trafikstockningar och buller, utan också för att minska luftföroreningar och störningar på landsbygden. Förnybara energikällor bör få stor betydelse, och vind- och solenergi tas uttryckligen upp i betänkandet.

Genom att godkänna principen att användaren och förorenaren betalar för alla transportslag innehåller betänkandet också ett tydligt budskap i debatten om Eurovinjettdirektivet: transporter med starkt förorenande lastbilar ska inte längre subventioneras och de externa kostnaderna måste bli fullständigt internaliserade.

(Häcklande)

... i synnerhet för lufttrafiken.

Att flytta godstrafiken från vägar till järnvägar är fortfarande en viktig målsättning. I betänkandet framförs därför ett krav på att minst 40 procent av EU:s transportfonder ska investeras i järnvägar. Bara cirka 17 procent av EU:s godstransporter går på järnväg. I Förenta staterna, som har ett omfattande vägnät, är proportionen däremot 40 procent. EU kommer endast att kunna hantera godstrafikökningen om järnvägsinfrastrukturen förbättras. Medlemsstaternas transportministrar uppmanas att försöka se lite längre än till de nationella perspektiven och i sina egna länder göra de investeringar som behövs för EU.

Samtrafik mellan transportslagen är också viktigt. Vi behöver också ett standarddokument för transport med fartyg, järnväg, lastbil och flyg, ett europeiskt område för sjötransporter utan hinder, en inte bara europeisk utan en världsomfattande standard för intermodala lastenheter, och särskilt en bättre koppling mellan kusthamnar och flodhamnar, inlandsvägar och järnvägsnät.

Trots den enhälliga omröstningen har min grupp lagt fram ändringsförslag eftersom några av omröstningsresultaten i utskottet har legat mycket nära varandra. De viktigaste ändringsförslagen rör uppmaningen till kommissionen att specificera de områden som har de svåraste trafikstockningarna och problemen inom det europeiska järnvägstransportsystemet. Den typen av analys behövs för att snabbt eliminera de svaga punkterna i järnvägsnätet och på så sätt skapa större kapacitet. Kommissionen har också varit mycket positiv till den här idén och jag hoppas att vi ska få majoritet för den under omröstningen i kammaren i morgon.

Jag tackar än en gång alla ledamöter för er uppmärksamhet.

Peter Mandelson, ledamot av kommissionen. – (EN) Fru talman! I en uppsättning med fyra meddelanden som antogs 2007 och 2008, har kommissionen utvecklat sin strategi för att förbättra effektiviteten hos de europeiska systemen för godstransporter. Meddelandena är följande: för det första, EU:s agenda för godstransporter för förbättrad effektivitet, integration och varaktighet (färre transporter) för godstransporter inom Europa, för det andra, handlingsplanen för godslogistik, för det tredje, mot ett järnvägsnät för godstransporter och för det fjärde, fleråriga kvalitetsavtal för järnvägsinfrastruktur.

Jag gläder mig särskilt åt att alla dessa meddelanden nu har blivit föremål för ett resolutionsförslag i parlamentet, vilket säger något om den vikt som parlamentet tillmäter den här frågan.

Jag tackar föredraganden, Michael Cramer, för det utförda arbetet och de ledamöter som bidragit till betänkandet.

Uttryckt i ton per kilometer, har man i vitboken förutsett en 50-procentig ökning av varustransporterna i EU mellan 2000 och 2020. Nästa år ska kommissionen uppdatera sin bedömning, men det står redan klart att den är ganska exakt. De stora utmaningar som denna ökning ställer oss inför, att bekämpa trafikstockningar och klimatförändringar, att minska mängden förorenande utsläpp och att garantera en trygg energiförsörjning, är mer aktuella nu än någonsin.

Valet av transportmedel bör därför riktas mot de transportmedel som är minst förorenande, även om varje transportmedel, inklusive vägtransport, ska användas där det fungerar på effektivaste och lämpligaste sätt.

Det finns också behov av att förbättra det europeiska transportsystemets effektivitet genom åtgärder för att införa informationsteknik i bred skala, för att uppnå förenklad administration och förbättrad servicekvalitet.

Jag välkomnar det faktum att man i utkastet till betänkandet vill uppmantra kommissionen att fullfölja en transportpolitik där man lägger stor vikt vid varaktighet. Vår önskan är att skapa ett transportsystem som är tillförlitligt, effektivt och livskraftigt, både finansiellt och miljömässigt. Jag är övertygad om att sammodalitet – dvs. rationell och optimal användning av alla transportslag, separat och i kombination, måste bli en av riktlinjerna bakom våra tankar och åtgärder.

De olika transportslagen måste också uppfylla ett antal prestandakriterier som är väsentliga för konkurrenskraften. Punktlighet, regelbundenhet, tillförlitlighet, hög kvalitet, tillräcklig kapacitet, samtrafikförmåga och gränsöverskridande samordning av internationella transportkorridorer, är några lösenord för ett tjänsteutbud som framför allt ska vara inriktat på kunderna. Det är genom omedelbara specifika åtgärder till kontrollerade kostnader, såsom de som tagits upp i texten i er resolution, tillsammans med andra EU-initiativ, t.ex. grönboken om TEN-T-politikens framtid, som vi kommer att kunna öka det europeiska transportsystemets effektivitet.

Georg Jarzembowski, för PPE-DE-gruppen. – (DE) Fru talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Min grupp stöder det betänkande och det mångfacetterade förslag för godstransporter i Europa som utskottet för transport och turism tagit initiativ till. Ramvillkoren för miljövänliga godstransporter, anpassade för att passa marknadens behov är avgörande för tillväxten och sysselsättningen i Europeiska unionen.

Men jag måste också uppmana EU och medlemsstaterna att avsevärt öka sina insatser för att utveckla och uppgradera effektiva transportstrukturer. Vi bör påminna kommissionen om detta när vi genomför halvtidsöversynen av våra finanser. Grandiosa uttalanden tjänar ingenting till om det inte finns pengar till hands för att uppgradera de transeuropeiska näten. Uppgraderingen av transportinfrastrukturer gäller särskilt järnvägstransporterna. Prioriteringen här är att uppgradera de mest utnyttjade järnvägskorridorerna och utrusta dem med det gränsöverskridande ERTMS-systemet (European Rail Traffic Management System) så att vi snabbt kan flytta över godstransporterna från väg till järnväg. Herr kommissionsledamot, för att tala rent ut, när ni satte ihop listan med förslag på frakttjänster – jag minns att redan Neil Kinnock hade en idé om separata järnvägsnät för godstransporter – var ni återigen inne på kommissionens förslag "Mot ett järnvägsnät som prioriterar godstrafik". Sedan dess har ingen i kommissionen tagit upp det ämnet eftersom både ni och vi vet att det inte finns tillräckligt med pengar för att åstadkomma ett andra järnvägsnät parallellt med ett normalt, vettigt utvecklat system som är anpassat till marknadens behov. Precis som kommissionen borde ni därför säga som det är: idén om ett separat järnvägsnät för godstrafik är död. Låt oss utveckla vettiga järnvägsnät för dubbla användningsområden: under dagtid huvudsakligen passagerartåg och nattetid huvudsakligen godståg. Då måste vi också lösa bullerproblemet eftersom nattbullret, i bl.a. tyska städer och längs Rhen, faktiskt går folk på nerverna så att de inte kan sova. Låt oss därför ta upp frågan om praktiska ljudisolerande åtgärder för järnvägarna, för de transeuropeiska järnvägsnäten och frågan om dubbel användning av järnvägsnätet.

Men det är ännu viktigare att vi vidtar kloka åtgärder i fråga om logistik. Det är alltför lite omnämnt i betänkandet. Det är viktigt att medlemsstaterna och EU samarbetar mer effektivt med industrin och serviceföretagen för att man ska kunna utnyttja godslogistiken bättre. Logistikutnyttjandet är givetvis en mycket viktig uppgift för företagen. De vet bäst hur man använder sig av logistik. Men EU och medlemsstaterna kan hjälpa till genom att lyfta bort onödiga nationella restriktioner och – här håller jag helt och hållet med Michael Cramer – genom att åstadkomma exempelvis standardiserade tuldokument för att bättre kunna utnyttja logistiken. Låt oss därför uppgradera infrastrukturen nationellt och låt oss samarbeta med industrin för att bestämma hur vi bäst kan utnyttja transportlogistiken.

Inés Ayala Sender, för PSE-gruppen – (ES) Fru talman! Först vill jag tacka kommissionen för handlingsplanen för godslogistik, där den har beaktat de flesta av Europaparlamentets tidigare förslag. Jag vill också tacka föredraganden, Michael Cramer, för att han är öppen för en konstruktiv dialog. Det har blivit en ganska integrerande text enligt vilken logistiken inte bara ska bidra till varaktighet generellt inom transportsektorn, i synnerhet för godstransporter, utan också till att förbättra rörligheten genom att inkludera logistiklösningar för all transport och stöd för gröna korridorer som modeller för rörlighet och bekvämlighet.

Jag välkomnar också att tonvikten har lagts på användning av existerande järnvägsnät som frigörs tack vare de framsteg som höghastighetståg för passagerartrafik har medfört, och som kan ägnas specifikt åt godstransport.

Jag anser också att det är viktigt att ge inbegripande av interna logistiknav och torrdockor en framträdande roll, liksom att man gynnar citylogistiken genom att beslutsamt förbättra det mycket intressanta CIVITAS-programmets logistikaspekt, vilket vi välkomnar.

Vi vill också tacka Michael Cramer för den tonvikt han lagt på logistikfaktorn i prioriterade gränsöverskridande korridorer för järnvägstransporter, bland vilka jag vill nämna linjen genom centrala Pyrenéerna som kommer att bli en framtida länk mellan de spanska logistiknaven, t.ex. Plaza, och de sydfranska logistiknaven.

Avslutningsvis vill jag fästa kommissionens uppmärksamhet på det förslag som innebär att vi mot slutet av året ska komma fram till ett program för att stärka samarbetet mellan medlemsstaternas nationella logistikplaner, vilket kommer att hjälpa oss att ta fram mer effektiva recept för att lindra den rådande bristen på resurser och ta itu med behoven hos det som just nu är en nyckelsektor i det rådande ekonomiska klimatet, där bränslepriserna, vikten av att bekämpa klimatförändringar, den marginalisering som kan orsakas genom utbyggnad samt farliga arbetsförhållanden inom sektorn betyder att det är ännu mer brådskande att tillämpa intelligenta, innovativa och attraktiva lösningar, och det kan vi bara åstadkomma genom en målinriktad handlingsplan för europeisk logistik.

Min grupp stöder därför Michael Cramers betänkande och hans ändringsförslag nr 4 om fleråriga avtal.

Erik Meijer, för GUE/NGL-gruppen. – (NL) Fru talman! Under tillverkningsprocessens olika etapper transporteras varor till någon avlägsen plats medan de sedan slutar som färdiga produkter på något helt annat ställe. De fraktas ofta på ett mycket miljöskadligt sätt: på lastbil, på motorvägar med ständigt ökande trafikträngsel. Den enorma, oavbrutna ökningen av godstransporterna kommer sig av en konstant minskning av de involverade kostnaderna. Det är inte bra för vare sig miljön, säkerheten, arbetsförhållandena eller djurlivet. Min grupp vill därför uttala sig till förmån för att begränsa tillväxten inom transportsektorn och att i så stor utsträckning som möjligt överföra övrig nödvändig transport till järnvägar och inre vattenvägar. Denna önskan återspeglas i nedtonad form i kommissionens förslag och i de kompletterande förslagen av föredraganden Michael Cramer.

Vi motsätter oss ett eventuellt företräde för godstransporter på passagerartågens bekostnad. Ökningen av godstransporter kan medföra att vi måste ha en kompletterande infrastruktur för att de båda inte ska inverka störande på varandra. Jag vill dessutom fästa de närvarandes uppmärksamhet på problemen med lanseringen av det enhetliga europeiska säkerhetssystemet ERTMS. Investeringar i ERTMS kommer att visa sig fördelaktiga i framtiden, men kommer att ge problem på kort sikt.

Johannes Blokland, för IND/DEM-gruppen. – (NL) Fru talman! Jag vill börja med att tacka Michael Cramer för arbetet som föredragande. Det här är ett bra betänkande och jag vill gärna betona följande aspekter.

Godstrafiken ska inte beläggas med restriktioner, den ska ha hög kvalitet och vara ren och vi i parlamentet arbetar hårt för att det ska bli verklighet. Tidigare i år har vi behandlat cabotagerestriktionernas upphörande. Det var en bra början. Det här betänkandet är inne på samma väg och det är förträffligt. Föredraganden påpekar helt riktigt att logistiken vid urbana godstransporter kräver en specifik strategi. Det är av yttersta vikt att Europas städer och tätorter rensas upp. Jag anser att datorstödd hastighetsanpassning i tätorter och städer är ett utmärkt instrument, och hoppas därför att kommissionen kommer att stödja sådana åtgärder och lägga fram förslag för att se till att godstransporter i tätorter och städer inte tvingas till ständiga inbromsningar och accelereringar. På så sätt kan godstransporterna bli snabbare och renare.

Silvia-Adriana Țicău (PSE). – (RO) EU:s ekonomiska utveckling och konkurrenskraft är beroende av effektiva varutransporter. Vi måste utveckla järnvägsinfrastrukturen, de maritima korridorerna, hamninfrastrukturen och sammodaliteten. Förbättring av förbindelserna mellan kusthamnar och flodhamnar och förbättring av inlandsbanorna och vägnätet är en viktig del av den logistiska infrastrukturen.

Genom Rumäniens och Bulgariens anslutning har EU fått en utfart till Svarta havet. Donau är nu en vattenväg som nästan helt ligger innanför EU:s gränser. Detta innebär nya möjligheter för de europeiska varutransporterna. Trots det vill jag betona att det för effektiva varutransporter behövs balanserad användning av alla typer av transporter, minskad trängsel, förenklade förfaranden, rättslig stabilitet, investeringar i logistiksystem och intelligenta transportsystem, t.ex. Galileo, men framför allt att vi kan garantera transportsäkerheten.

Program som Naiades och Marco Polo utnyttjas inte av medlemsstaterna i tillräcklig grad för att förbättra varutransporterna. Trots det vill jag fästa kommissionens uppmärksamhet på de hinder som vissa transportörer träffar på; jag syftar nu på de hinder som rumänska transporter råkar ut för när de passerar vissa medlemsstaters territorium.

Michael Cramer, föredragande. – (DE) Fru talman, herr kommissionsledamot! Vi måste förstås också tänka på våra egna tillkortakommanden. Det går inte att prata om varaktiga transporter på söndagarna men göra

tvärtom på vardagarna. Det verkar faktiskt vara så att 60 procent av de pengar som kommissionen tilldelar transportsektorn går till samfinansiering av vägar medan bara 20 procent går till miljövänliga järnvägar.

Man skulle kunna säga att transporter i EU är för billiga och att miljövänliga transporter är för dyra. Det har också att göra med ramvillkoren. Vi har till exempel obligatoriska järnvägsavgifter för varje medlemsstat. Detta gäller vartenda lokomotiv, varenda spårkilometer, medan däremot avgifterna för de miljöskadliga vägtransporterna är frivilliga, beloppen begränsade och tillämpas bara på motorvägar, för det mesta bara på lastbilar på 12 ton eller mer. Ni måste ändra dessa orättvisa ramvillkor, annars kommer ni inte att lösa vare sig de klimatpolitiska problemen eller transportproblemen. Trafiken kommer att öka enligt prognoserna. Men varför ökar den? För att den inte kostar tillräckligt.

Flera exempel kan nämnas. Jag vill gärna ta ett exempel från ert eget land. Storbritannien exporterar 1,5 miljoner ton griskött varje år. Om man tittar på importbalansen finner man att Storbritannien också importerar 1,5 miljoner ton griskött. Vi skulle kunna sluta med det. Vi skulle kunna upphöra med sådana transporter och använda den kapacitet som vi definitivt behöver för att göra det. I EU måste vi därför avskaffa en massa onödig transportkapacitet och dessutom måste vi flytta transporter till miljövänliga transportslag och utforma dem så att de blir effektiva så att vi kan garantera rörlighet och samtidigt förse människor med varor, men också skydda miljön eftersom det står på dagordningen.

Utan en hälsosam miljö får varken vi eller våra barn den framtid vi alla vill ha.

Talmannen – Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum torsdagen den 4 september.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

Gábor Harangozó (PSE), skriftlig. – (EN) Frågan om hållbara och effektiva godstransporter måste tas på allvar eftersom transportsektorn står för en stor del av koldioxidutsläppen inom EU. Eftersom sektorn förväntas växa avsevärt, bör en ökning av transportsektorns effektivitet och varaktighet betraktas som ett tillfälle att utveckla dess ekonomiska konkurrenskraft och skapa arbetstillfällen.

EU bör därför avsätta resurser för att nå de ambitiösa målen med förbättrad rörlighet, intermodalitet mellan transportslagen, energieffektivitet, minskad oljeförbrukning och minskade utsläpp. Vi välkomnar följaktligen strategin i den föreslagna handlingsplanen för godstransporter och dess målsättningar: att fokusera på transportkorridorer och att använda en kombination av de olika transportslagen, att främja innovativa tekniker och infrastrukturer, effektivare hantering av godstransporter och att förbättra attraktionskraften hos andra transportslag än vägtransporter. För att garantera en framgångsrik varaktig europeisk transportpolitik måste vi förstås också tänka på vikten av att främja samordningseffekterna och komplementariteten med andra politikområden, t.ex. energi- och miljöpolitiken.

Gränsöverskridande harmonisering av nationella regler och samverkan med andra besläktade politikområden är nödvändiga villkor för att uppnå varaktiga och effektiva godstransporter.

20. Utskottens och delegationernas sammansättning: se protokollet

21. Fastställelse av parlamentarisk immunitet: se protokollet

22. Föredragningslista för nästa sammanträde: se protokollet

23. Avslutande av sammanträdet

(Sammanträdet avslutades kl. 23.50.)